

GOVERNMENT OF INDIA
NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Mal

784.4

~~p 27~~

P735

Book No.

N. L. 38.

MHPC-S8-6 LNL/55-25.7.56-50,000.

WITH AN INTRODUCTION

BY

S. PARAMESVARA AIYAR, M. A., B. L.,
[KAVITILAKA]

Secretary to the Government of Travancore.

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNMENT OF
TRAVANCORE.

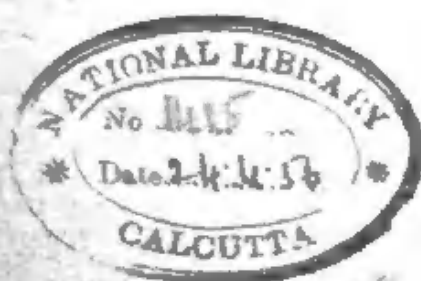
TRIVANDRUM:
PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS
1921.

SHREYAS

Mal

7844

1735

INTRODUCTION.

In his first tour for the search of Malayalam manuscripts in March, 1924, the Pandit in my office, Mr. V. Raja Raja Varma Raja, came across a poetical work, written in the *lilipatti* (parrot-song) style, in the private library of my friend, Kavithakkan Kottarattil Sankunni, the well-known Malayalam poet of Kottayam. This manuscript, entitled *patupatti* or the "war-song," bore palpable evidence of persistent neglect, dealing as it does with a subject wholly secular and consequently ineligible according to orthodox notions, for companionship with religious works. From the colophons appearing at the end of the second and sixth cantos of the work it is seen that this manuscript was copied by a Syrian Christian scribe named Abraham, and that the transcription of the first two cantos was completed on the 23rd Vrischikam, 922 M. E., corresponding to December, 1716 A. D., and the last four cantos in 935 M. E., corresponding to 1759-60 A. D. The manuscript itself appears to have been formerly owned by a Syrian Christian family, as may be seen from the entries "This belongs to Muprayil Ayppu," "This belongs to Muprayil Kattakkakkattu Cherian," and "May the Divine Mother help us" found in it. There is, however, no doubt that the author of the poem must have been a Hindu, as may be deduced from the names of the Hindu Deities whose blessings he invokes at the beginning of the first and the third cantos, and the terms of reverential pity in which he refers to Srikrishnasvami, the family Deity of the ancient ruling chiefs of Ampalappuzha. The author must have lived in the latter half of the 17th century of the Christian Era and been an eye-witness to some of the incidents so graphically narrated in the poem. I perused the work as soon as it was put into my hands, and found that it was a document of incalculable historical value. The manuscript was extremely faulty, and the errors with which it bristled from cover to cover were such that, under normal conditions, I would not feel justified in publishing it until other manuscripts became available. In the peculiar circumstances of this case, however, I was not prepared to wait for such an off-chance, and immediately preferred to bring out an edition of the poem, though not as perfect as I might wish it, in the hope that any defect incidental to such an undertaking might be remedied in due course in a subsequent edition. The poet says that in his time a number of war-songs were current in Kerala, but none of them have come down to us except "Keralotpatti and Mamankoddhatanam" published by K. C. Manavikrama Raja of Calicut in 1909. I have come across an incomplete manuscript copy of a very interesting Malayalam poem, also, of the

palappattu type, entitled "Haryakshamāsa-sundarasavam" or "the light-festival in the month of Chingam," dealing with the mock-fight indulged in on the Tuvōnam day in the month of Chingam in medieval times,¹ and I hope to be able to publish when another copy of that work becomes available. Most of the numerous war-songs to which the author of this poem allude must have disappeared with the advent of the present tranquillities of peace, they being apparently deemed unworthy of preservation in an age when their inspiration and stimulus are deemed no longer necessary. It will be observed that the author of *palappattu* himself tells his patron not to be apprehensive of public criticism because she is singing a war-song and not a song on a religious or *paranic* theme. What a sad commentary this on the historical perspective of our ancestors!

The poem opens with a description of the various *tāvazhis* or branches into which the ruling family of Cochin was divided in the 17th century of the Christian Era, the adoptions that were made from those branches, the internecine struggles to which such adoptions led, and the consequent troubles to which the ruling family became a prey. These *tāvazhis*, as the students of Malabar History are so well aware, were five in number, *viz.* (1) Mēmatāvazhi; (2) Hayatāvazhi; (3) Muringūr or Mātatrinkil; (4) Chazhiyūr; and (5) Palluratti. It is seen from the Trippunittura Granthavari² that, at the time when the last of the Perumals effected a division of his territories, only one of his five sisters had given birth to a son, and hence that sister's *tāvazhi*, which subsequently came to be known as Hayatāvazhi, secured predominant power.³ Whatever that might be, at the time when our story commences, the Hayatāvazhi branch was reigning in Cochin, and according to the author of *palappattu*, it consisted of four members, of whom the eldest was Virakērala

1. The scene of the poem is Kandyūr and it is written by a poet by name Nilakūtha of the Mathapatt (mathāram) caste living in Kandyūr (Mavelikara taluk). Perhaps it was one of those fights that Jacob Lanker Visakharamyān that he witnessed at Kolly Quilon (Kayankulam) in about 1720. *Idem* his *Lankera* from Malabar, p. 59.

2. "മമ്മദനാട്ടപ്പിൻ സ്വരൂപങ്ങൾ എളുപ്പമേ പറ്റി പ്രവേശനമുണ്ടെന്നതു കേൾക്കുക. നാം നൂറ്റാണ്ടു മുൻ കാലത്തുണ്ടായതും മമ്മദനാൾ പാതക്കാരും അപ്പുറ പാതക്കാരെയും നീവിൽക്കൊണ്ടു വടക്കു വടക്കിനോടും അതിനു കടക്കു പാതക്കാരെയും ഇക്കാരെ മുപ്പത്തിരണ്ടായിട്ടു അറക്കുക എല്ലാവരും പട്ടാലാളും കൈകളുള്ള നാളികര കമ്മലാദി അഞ്ചു പൈതൃകശിശുസ്വരൂപങ്ങൾ" ഒന്നായിത്തന്നിൽ എളുപ്പക്കൊന്നുമുണ്ടാൽ പിതാവായ ഒഴിക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സമ്പ്രദായം അപ്പുറക്കാരെപ്പോലെയും അങ്ങനെയും മുപ്പത്തിനാലു രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണക്കാരായിരുന്ന. അങ്ങനെയൊന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. അങ്ങനെയൊന്നും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു."

3. Vide the Cochin State Manual, p. 47, as to the rules governing succession to the throne, *viz.* from these branches.

Varma, and the youngest Rāma Varma.⁴ Virakēra Varma wished to adopt some prince from the Mūttatāvazhi or the Pallaruttī branches, but died before he could accomplish it, and his death being soon followed by that of Rāma Varma, the elder of the remaining two princes⁵ adopted some prince from the Mūttatāvazhi and the Pallaruttī branches, as originally contemplated by Virakēra Varma himself.⁶ On the death of the last of the Hayatāvazhi princes in July, 1646, Rāma Varma, the eldest of the princes adopted from the Mūttatāvazhi branch, became the ruler.⁷ But Virakēra Varma,⁸ the prince adopted from the Pallaruttī branch, under the influence of the Raja of Chempakasseri (Ampalappuzha) and the leading men of Karappuram (Sherattai), resolved to drive him and his brother out of the kingdom, and when Rāma Varma was on a journey to Mūttam in Sherattai, fought against him at Toravūr, and carried out his nefarious object. — Our author's sympathies naturally go forth towards the two banished princes, and he compares them to the Pāṇḍavas who were deprived of their kingdom by the Kauravas, and to Srīrāma and Lakshmana who had to wander in the wilderness in unforeseen circumstances. Apparently no other princes than Virakēra Varma were adopted from the Pallaruttī branch, and hence that ruler adopted a prince to succeed him from the Chāzhiyūr branch.⁹

On the death of the former in 1649-50, Rāma Varma, the prince adopted from Chāzhiyūr, became the ruler. — The Mūttatāvazhi princes had by this time secured the support of Maṇḍukulattu Nampiti, one of the feudatories of the Zamorin of

4. This information is for the first time obtained from Patappāttu, p. 2.

5. The elder was Gola Varma who reigned from 1637 to 1645. The name of the younger is not known. He ruled only for 8 months. *Ide* the late Mr. R. P. Pāṇḍanabha Menon's History of Cochin, Vol. I, p. 408. The observation in the Cochin State Manual that, in Gola Varma's time, the Hayatāvazhi became reduced to two members—himself and a prince—(*vide* p. 79) does not appear to be correct.

6. Only those who were the most eligible as judged by their horoscope and general intelligence could be adopted. *Ide* Patappāttu, p. 2. *Ide* also the Trippunittura Granthavali in which it is stated:

“മുത്താവാഴി വംശത്തിൽനിന്നും ചാഴിയൂർ വംശത്തിൽനിന്നും ഉള്ളവരെ ചെർത്തുവാങ്ങും.”

7. Only two princes were adopted from the Mūttatāvazhi branch—Rāma Varma and Virakēra Varma. The former name, for the first time, emerges out of this poem. Virakēra Varma was the prince who proceeded to Colombo twice to invite the Dutch, and even before he proceeded on the first occasion Rāma Varma must have died. Bishop Sebastian's mention of three princes is incorrect, the third prince being a member of the Chāzhiyūr Tāvazhi adopted into the Mūttatāvazhi branch. His name was also Virakēra Varma. He was the person ultimately crowned king of Cochin by the Dutch.

8. He is spoken of as Virakēra Varma in Granthavali's. *Ide* History of Cochin, Vol. I, p. 410.

9. *Ide* Patappāttu, p. 4.

Calicut, and a battle ensued at Trichūr between Rāpa Varma, on the one side and the Mattatīvazhi prince and Mamankōñ Nampūi on the other, in which the Nampūi was slain.¹⁰ This naturally exasperated the Zamorin, Mānavikrama,¹¹ who was only waiting for an excuse to invade Cochin. By the time, however, that his preparations for the invasion were complete, Rāpa Varma died in 1655-56, leaving the kingdom in the hands of a princess, Rāni Gangādhara-lakshmi, whose Chief Minister, Rāghavankōvil, is said to have been a native of Travancore.¹² The Zamorin camped at Trichūr, and after a desultory war of four or five years, Rāghavankōvil withdrew to Cochin with the Rāni.

The Cochin ruling family then decided to strengthen its power by the adoption of a few princes from the Vettam family in Malabar,¹³ and the Raja of Vettam resolved to help the Rāni mainly on the ground of her being the head of Chōlarak-tūm¹⁴ and because the two families belonged to the same caste, *i.e.*, that of Kshatriyas, while the Zamorin belonged to the Sāmanta caste. The passage in which the Raja of Vettam parts with his five nephews in favour of Cochin, saying that death in the battle-field, protection to those who pray for it, and destruction of the enemy are the primary duties of Kshatriyas, and asking the leading men of Cochin to advise his nephews properly, remove their defects and help them to rule that kingdom according to immemorial custom, is one of the most touching in

10. Nothing is mentioned in any of the books published so far about this battle.

11. This Zamorin died in 1658. *See* History of Cochin, Vol. II, p. 16.

12. Bishop Sebastiani calls him Rāmankōil and describes him as a brother of the king of Travancore. This is wrong. Our author says that he was Vāzhāk-kōvil, *i.e.*, a Kshatriya who is not entitled to be a ruler—a Tampūi or a Tirumal-pūi. He was known both as Rāghavankōil and Rāmankōil. (*See* Parappāttu pp. 6, 27 and 34.) Some Portuguese records incorrectly speak of him as Rāmanankōil.

13. The Muringār Tavazhi had already become extinct in 1635 (*see* the Cochin State Manual, p. 79) and as for the Mattatīvazhi, Rāni Gangādhara-lakshmi was the only surviving member thereof. Visscher is therefore right when he observes: "The hereditary princes of Cochin consisted formerly of five families, which have been reduced by death to three, those of Pallat (Palluratti), Moutata Vieso (Mattatīvazhi) and Shalour (Chāzhiyur). *See* Letters from Malabar, p. 60.

14. As regards these two *Kōrus* or factions, *see* Letters from Malabar, pages 48 to 51. The two *Kōrus* were known as Pūmūyār or Pūntal and Choyvāra or Chōtāra. The Zamorin was the chief of the former and the king of Cochin of the latter. Visscher says: "Most serious consequences have arisen from these divisions. In the first place it was implicated by law upon the principal States (Stenden) of each of these kingdoms that they must always support the faction of the supreme Rajah. Cochin has four of these States, which are called the pillars of the Kingdom. They are Perad (Chempakansēri) and Parer (Parer), the rajahs of which belong to the spiritual order, and Perakkoor (Vatakinkur) and Mangatt (Mangad) having temporal rajahs.

the whole poem and worthy of careful perusal. We learn from other sources that four of the five princes thus adopted from Vettam were Rāma Varma, Virakēraia Varcha, Vira Arya and Gōda Varma, 2 of whom Rāma Varma, referred to by the name of Unnamarkōvil "Unni Rāmavarimarkōvil" by our author, became king. This event happened in 1658. 17 Soon after, some princes from Ayirūr were also adopted, and after a

Though there are other princes in the kingdom of Cochin even more powerful than some of these Stenden, yet these are bound as Chōdherakkōers (Chōdarakkōrs) to assist the Cochin monarch in his wars against the Zamorin, and in return have a voice in the election of a new prince to the succession of the Cochin throne. This circumstance, as shrewdly surmised by Vinscher, explains the continuous warfare that existed between Cochin and Calicut for several centuries, as also why the Portuguese, on being expelled by the Zamorin, were received with open arms by the King of Cochin. Vettam also was of the Chōdarakkōrs. Once before Vettam joined hands with the Zamorin and three princes of Cochin were killed in the battle of Pallurutti which ensued. When, however, the corpse of the king of Cochin was kicked by the Zamorin on that occasion, the Raja of Vettam cut off his legs. This incident is narrated in the Trippunittira Granthavari as follows:—

“അന്തിക്കൻ ശേഷമെവിട്ട് കൊച്ചു എളക്കല്ലൂർ സ്വരൂപത്തിന്നു മുതൽക്കു മുള്ളുകൊണ്ടു ചെട്ടവർപ്പിപ്പ സ്വരൂപത്തെയും കൂട്ടി പട്ട പൂർത്തു പള്ളിയിക്കുമ്പോളും വന്നതിക്കൻശേഷം മൂന്നു രാജാക്കന്മാർ അവരവ ദ്രവിതീർപ്പുകയും ചെയ്തു. ആ ശവം കൂടാൻ ചെട്ടവർപ്പിപ്പിന് സ്വരൂപത്തിൽ രാജാവു വെട്ടത്തുരാജാവു കൂടി കൊലപിടിച്ച ചെന്ന് ശവം കണ്ടപ്പോൾ മൂന്നു ശവവും കരുന്നുകൊണ്ടു കണ്ണിനെ തുറിക്കള തോറം ഇനയും ചീന്ദ്യെന്നും പറഞ്ഞു പള്ളിയിലും ചെട്ടവർപ്പിപ്പിന് രാജാവു പുറക്കൽക്കൊണ്ടു കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. അന്തിക്കൻശേഷം അങ്ങട്ടെ നിങ്ങൾ കൊടുക്കും ഏന്നു ഇക്കരെയുള്ള എറക്കാരെ ചെട്ടവർപ്പിപ്പിന് പറഞ്ഞു ചെട്ടത്തുരാജാവു വാഴ്ത്തി ചെട്ടവർപ്പിപ്പിന് സ്വരൂപത്തിൽ രാജാവിന്റെ കൊല്ലം വെട്ടി.”

This incident explains the emphasis laid by the Raja of Vettam on the identity of caste between his family and that of Cochin. The princes of Purakkal, Paror, Vattakkumkār and Alangal were known as the four pillars of Cochin. (Vide Patappattu, p. 51. Vide also The Dutch in Malabar, p. 57, in which the Dutch Governor, Golonessa, refers to these principalities as the four States of Cochin, following Governor Jacob Lobo who gives an identical description. (Vide Day's Land of the Perumals, p. 46.)

15. Vide History of Cochin, Vol. I, p. 415. Bishop Sebastian names the third prince Ravi.

16. Vide Patappattu, p. 28.

17. Though our author does not directly speak of the interference of the Portuguese in this matter, it is true that they were responsible for the banishment of the Mātāśvazhi prince originally and for the adoption of five princes from Vettam to prevent all chances of the Mātāśvazhi branch succeeding to the throne. The Trippunittira Granthavari says:—

“പറക്കി പള്ളിയിക്കുമ്പോൾ അവരിൽ നാലായിരുന്നെ നിന്ന് മൂന്നുശവം നെ മറ്റൊരു രാജാക്കന്മാരെ കൊല്ലത്തുന്ന് പിഴിക്കുകയും ചെയ്തു.”

Captain Nieuhoff says:—

further period of war, the Zamorin withdrew to his own territories after sending him to the Palace of Trichur, on the intervention of the Raja of Vatakkunkūr. The Portuguese recognised the new prince and entered into an alliance with them.

Soon, however, the Zamorin was up in arms¹⁸ again and directed his forces against Rāma Varma, the prince adopted from Ayirūr. Rāma Varma was killed in battle, and on the news being heard by one of the younger princes adopted from Vettam, he went to war single-handed against the Zamorin, killed a number of men in single combat, including Pāranampi, one of the chief ministers of the Zamorin, and died eventually in the field overpowered by the enemy. This combat is graphically described in Canto I of the poem.¹⁹

It will be seen that, ever since the death of Manakkulattu Nampiti, the Zamorin had been on the side of the Muttatāvazhi branch, and it was his army that killed two princes of Cochin, one adopted from Ayirūr and the other from Vettam. These princes were also helped by Vatakkunkūr, Tekkunkūr and Ilangallūr (Eldappalli, the Replim of Europeans). On the other hand, the Vettam princes had, as their allies, the princes of Chempakasseri and Vintanikkōttam (Pannur), as also the chief of Valluvanād in Malabar. This combination would have been nothing at all for the Zamorin, but for the fact that the Portuguese had been persistently throwing all the weight of their influence on the scale of the Vettattu princes. The Muttatāvazhi prince, Viraketāla Varma, who must have become the senior member of his branch by that time, therefore proceeded to Colombo, the seat of the Dutch Governor-General, and laid his grievances before the Dutch East India Company. On the Governor-General receiving the prince kindly, he narrated how the Portuguese had been espousing the cause of the usurpers, how it had been found impossible even for the Zamorin to restore the kingdom to the Muttatāvazhi branch, owing to the powerful support of that nation,

son of his of the house of Godarua." (*Vida Charehill's Voyages and Travels*, Vol. II, p. 220). Visscher says (*vide Letters from Malabar*, p. 60): "The Portuguese worked upon the queen-mother to adopt a stranger of the family of Bettetto and Ayver—good friends of theirs."

18. His name is given as Minkirikāra by the poet. Kerala Charitraṇ calls him Mānārāda. He was the Zamorin who set fire to the Trichur Palace (*Vida History of Cochin*, Vol. II, p. 16).

19. The observation in the Cochin State Manual, p. 88, that only four princes were adopted from Vettam, is not correct. The Trippunittura Grantha-rari speaks to the contrary:—

"അമ്മനമ്പിരിക്കുവന്നതിന്നു മുമ്പുള്ള കാലത്തു് മൂന്നു നമ്പരായിട്ടുള്ള അദ്ദേഹം മരിക്കയും മരിക്കയും മരിക്കയും ചെയ്ത അദ്ദേഹം അമ്മനമ്പിരിക്കുവന്നതിന്നു മുമ്പുള്ള കാലം."

This statement is corroborated by the incidents narrated in Parappattin. One of the princes was killed by the Zamorin's army, and three, including the reigning sovereign, by the Dutch, in the battle of Mattincheri later, while the fifth, Gōda Varma, subsequently led a wandering life.

and how the expulsion of the Portuguese from the Fort of Cochin, which the Dutch alone could accomplish, would serve his purpose. The Governor-General sent a fleet, *nimlee Van de Meyden*,²⁰ and a conference was held with the Zamorin in which it was agreed that he should attack the enemy by land and the Dutch by sea, while the Vatakkumkār and Tekkumkār princes, with their war frigates, should lead a simultaneous attack alongside the river.²¹ The Portuguese Fort at Palippuram (Pallipattin) was captured on a Tuesday in the month of Kumbhāsim 836 M. E. (February 1661). The Vatakkumkār and Tekkumkār Rajas were not able to participate in the skirmish as they were driven back by the inhabitants of Karappuram. On the Dutch leaving for Ceylon, the Portuguese recaptured the Fort. On the close of the monsoon, on the 1st September, 1661, Rijcklof Van Goens, the Dutch Commander, while at Pulikat, received orders from Batavia for a campaign on the west coast. The fleet collected by him arrived before Quilon on the 7th December of the same year and that town was captured on the 24th *idam*.²²

He started from Quilon on the very same day and arrived on the road-side outside the Cranganore estuary on the 1st January 1662. After a fortnight's siege, the Dutch, on Sunday the 15th January (Makaram 837 M. E.), resolved to storm the town and the Dutch Commander sent word to the Portuguese garrison that he was determined to have his dinner in the Cranganore fort on the following day.²³ Our author then gives a vivid description of the battle which ensued. Prince Gōḍavarmā of Vottam escaped to Cochin by sea, while a large

20. The entry in the Trippunāittura Granthaṅkari to the effect that the Dutch commander of this expedition was Rijcklof Van Goens is not correct (*vide* *History of Cochin*, Vol. I, p. 112). He led the later expedition against Cranganore and Cochin.

21. This conference was held at Ayskotta (Ashikkode). *Vide* *The Dutch Malabar*, p. 13.

22. *Vide* Nieuhoff's account published in Churchill's Collections, Vol. p. 215, for the details of the conquest of Quilon.

23. Captain Nieuhoff says:—"Mr. Van Goens set sail the same day with the ships the *Walrus* and the *Ukelaad* towards Cranganore, Comraedel Gotska being to follow with the rest.....The 29th we set sail in the ship the *Ezechias* to follow the fleet.....The 1st January, 1662, by break of day we found ourselves within a league of the city of Cochin and soon afterwards called so near the shore, that we could hear the sentinels speak. We saw five ships lying in the road, the foremost of which carried English colours. The same day about noon we came into the road, at the entrance of the river Pallipattin, and the next day, having embarked our men in boats, and our ammunition with the field forces in another, we landed them without any opposition, except that the enemy discharged some of his great cannon against us from Cranganore, but without any loss on our side." *Vide* Churchill, Vol. II, p. 217.

23. *Vide* Palappattin p. 19. This is corroborated by Nieuhoff who says: "I was with the admiral by next morning, who thereupon resolved to assault the city, and as he left he said: 'To-morrow the city shall be ours.'"

number of Nayar and Portuguese soldiers died, the Portuguese Commandant being himself wounded.²⁴

The Portuguese with the Vettam princes awaited the arrival of the Dutch at Cochin. By this time Prince Virakērala Varma of Chāzhīyār had been adopted to the Māttatāvazhi as the successor of Virakērala Varma.²⁵

The Dutch fleet, with the help of Pāliattam Menon, moved on to Cochin, subjugating Vaipin Island en route. The Zamorin with his troops advanced to Elankunnappuzha in aid of the Māttatāvazhi branch, and both the Portuguese and the princes of Vettam became terror-stricken. The third canto of the poem describes the fight at Mattancheri in which the reigning king of Cochin adopted from Vettam and his two brothers died. The junior members advised the ruler to decamp before the enemy advanced, but he resolved to die in the cause of his crown and country, after effecting the escape of Gōda Varma, the Junior prince, much against his wish, to Kōnakulam. Ample warning was given by Virakērala Varma to the Dutch Admiral to the effect that, after the town was captured, there should be no indiscriminate slaughter, that his sister, the old queen-mother, should suffer no harm, and that there were several Brahmins and gosha women who also deserved protection. The Dutch, pretending friendship, advanced with a white flag, but both the Raja and Rāghavankōvil knew the nature of those machinations and gave them battle.²⁶ It is not my purpose in this introduction to give an account of that memorable contest, which has been so well described by our

24. This was Urbano Fialho Pereira. The author of *Patappattu* says that the wounded commandant escaped in a ship (vide p. 24). The Dutch Records state that he fell pierced with wounds (vide *The Dutch in Malabar*, page 11). *Manaver* refers to him having been only severely wounded. (Ibid. his Portuguese in India, Vol. II, p. 324.) According to Baldaes, the Dutch lost 3 captains, 1 lieutenant and 78 men; and the Portuguese 200 Christians. Nieuhoff says:—"Mr. Polman and Shullburgh, two of our captains, were dangerously wounded, 80 common soldiers were killed in the assault and a great many more were wounded. The loss of the enemies' side was much greater, 240 Portuguese being slain during the action, besides a great number of negroes, who were all thrown into the river, and carried back and forwards several times by the tides, a most terrible spectacle to behold." He observes:—"The enemies defeated themselves with a great deal of bravery for a considerable time."

25. We saw in Canto I that the Chāzhīyār Prince then ruling over Cochin was an enemy of the Māttatāvazhi branch. But when the prince adopted from Vettam became all-powerful in Cochin, Chāzhīyār lost all its importance and resolved to join the Māttatāvazhi. Visscher says: "The crown fell into the hands of four bold princes, adopted sons of the house of Bettetto who compelled the Prince of Shāhūr to take to flight, and join those of the house of Montata Vissē" (vide *Letters from Malabar* p. 60).

One of the princes of Chāzhīyār was then adopted to the Māttatāvazhi branch. He accompanied Virakērala Varma in his second voyage to Colombo. The Trippunithara Granthavari says: "അന്നു ചാഴിയാർ രാജാവു കൊളംബോയിൽ പോയി." (Ibid. p. 60).

author—All the three princes of Vettam who stayed behind died. Raghavankōvi escaped with a wound and fled to the camp of Gōda Varma. The author does not say that Idini Gangādharā-lakshmi was made a prisoner by the Dutch or that the two Nampūtiris of Muriyalitta were carried away by the Dutch on board in chains. He says that, as soon as the Dutch were victorious, the Mūtātārāzhi prince paid his respects to the queen-mother who pardoned him, and that, of the two Nampūtiris—Ariyattā and Muriyamangalam,—while the former was imprisoned by the Vettattu princes after the return of the Dutch, the latter succeeded in effecting his escape.²⁷ The Dutch attempted to storm the fort of Cochin, but did not succeed, and the fleet returned to Ceylon. As soon as Gōda Varma, who had escaped to Palluvatt and thence to Muttam, came to know of this, he returned to Cochin.

The fourth canto narrates the events connected with the conquest of Cochin by the Dutch. Virakērala Varma again went to Colombo and represented his grievances to the Governor-General, who was moved to pity and found fault with the Admiral for returning without reinstating the prince on the throne. The

26. The Dutch had perhaps no evil motive in hoisting the white flag, as suspected by the king of Cochin and his adherents. Nindhoff says:—"We did all we could to persuade the negroes that we were not come there to hurt them, but the Portuguese, our enemies, but in vain; for they all appeared in arms against us, and several times attacked us like mad men, throwing themselves in among our ranks, though they were sure to die in the attempt, and throwing themselves upon our swords and pikes, not like men but rather like wild beasts and enraged lions. Not far from the royal palace was a very large *pagoda*, where the negroes had fortified themselves. Our men, notwithstanding their fury, attacked them in this advantageous post with so undaunted a courage, they chased them from thence with the loss of 400 negroes, and many more wounded."

27. The Trippunittura Granthavari says that these two Nampūtiris were those of Muriyalitta and that they were imprisoned by the Dutch and sent away on board. Nindhoff says: "The old queen would fain have hid herself in a corner of the top of the *pagoda*, but was found out by Captain Henri Bado and brought into our camp." Tavernier says: "There escaped only one queen, who was taken alive by a common soldier named Van Riez, who the general of the army proposed to be a captain at once as a reward. The left a company on this house, but the queen remained there only six days, she was given to the custody of the Zamorin. (Vide Bull's edition of *Tavernier's Travels in India*, Vol. i, p. 237.) She could not have been a prisoner in the ordinary sense of that expression and from all accounts it is seen that she was treated with great kindness and consideration. (Vide the *Cook State Manual*, p. 91.) The observation of Sebastiani that she was compelled by the Dutch to recognise the Mūtātārāzhi prince as heir is open to serious doubt, as she was ever ready and willing to do so and as it was a Portuguese (whose bishop Sebastiani was) that prevented her from so doing. Tavernier's narration is more or less hearsay. He speaks of the "death of four Kings of the country and 1000 blacks" when only three kings and 40 soldiers died. As for the imprisonment of the Nampūtiris, I feel much inclined to believe our author than the Granthavari."

prince pacified him, whereupon the necessary fleet was again despatched to Cochin. On the way, this indefatigable prince, who had for so many years been striving his utmost to regain his kingdom, died on board a Dutch ship. ²⁸

Vīrakēśala Varma, the prince adopted from the Chāzhīyār branch, then became the heir to the throne. Gōda Varma was now at Ennakulam, supported by the Raja of Chempakassēri with a large contingent of martial boats. ²⁹

The fight which ensued is described in a striking passage of transcendental beauty by our author. It is the best poetical description in Malayalam of a naval action that has ever yet seen the light of day. The Dutch were repulsed by the valour of the soldiers of Chempakassēri. ³⁰

Ultimately the fortress of Cochin was captured by the Dutch on Friday the 24th Idam, 838 A. V. ³¹ corresponding to the 7th January, 1663, and Vīrakēśala Varma was crowned king of Cochin.

28. Nieuhoff says of the deceased prince: "He came often to visit us, being commonly clad in white calicoe, with his hair tied in a knot on the top of his head, rings on his fingers, and a gold chain hanging down before him. He spoke the Portuguese and Malabar tongues and was of a pleasant conversation. But scarce a few days were passed when, finding himself not very well, he desired to go to the shores of Koulang (Quilon)..... He found no considerable alteration in his health, for when not long after a yacht was sent to Koulang on purpose to fetch this prince to the camp before Cochin, he was so very weak that he would fain have avoided going thither, but there being positive orders given for his coming, I sent him my palanquin or litter and conducted him with some of my officers aboard, but before he could reach Cochin, his sickness increased to that degree as to put an end to his life. His brother who was aboard the same yacht, being the next heir to the crown, was, after the taking of the city, crowned King of Cochin by the Dutch." This was the prince adopted from the Chāzhīyār branch, as explained already.

29. The strength of the Raja of Ampalappuzhalay in his boats. Nieuhoff says: "The chief strength of the King of Poracal consists in his small frigates, of which he has 500, and are made use of when the fields are overgrown with water." (Note also History of Cochin, Vol. II, p. 55.)

30. The author does not speak of the conquest of Ennakulam by the Dutch immediately after. (Note the Cochin State Manual, p. 54.)

31. This is the date given in the Priyankutara Granthavari also. For the detail of the siege the reader is referred to The Dutch in Malabar, pp. 12-15; The History of Cochin, Vol. II, Chapters II to IV, and The Cochin State Manual, pp. 53-55, besides several original sources, e. g., Sebastiani, Biddams, Schouten, and Tavernier.

32. "I told them (Rosa) that" says Nieuhoff "that Gondorne might thank himself for his misfortunes; for that when our fleet and forces, about two years ago, appeared near Cochin, to attack the Portuguese our enemies, the Dutch admiral hoisted up a white flag to show his willingness to treat with the queen of Cochin which Gondorne had not only prevented but also attacked our forces and opposed and still did oppose all our designs tending to the establishment of the Government of Cochin upon its true foundation. I further told them that, when about two years ago, I had the honor to see His Majesty at Kakilādi (Kakulādi), I assured His Majesty that we had conquered

Gôda Varma fled for his life to Karapparam. On the Raja of Chempakasseri concluding peace with the Mattatavarhi king and the Dutch, he moved to Travandrum to see whether any help could be derived from Travancore. Nieuhoff², who was deputed by the Dutch as their envoy to treat with the king of Travancore, explained the situation on the 14th February, 1604, while the king was at Alangak. In the result, the king of Travancore was convinced of the rightful claim of the Mattatavarhi branch and Gôda Varma and his adherents withdrew. Staying for a while at Chempakasseri, Gôda Varma collected an army and encountered the Dutch at Karapparam. The unfortunate prince sustained a crushing blow there, and he does not ever afterwards appear to have advanced his pretensions to the throne of Cochin.

The Zamorin, who had remained in possession of Cranganore, declined to restore it to Cochin, until all his military expenses were defrayed by the latter. This led to a fresh war between the king of Cochin helped by the Dutch on the one hand, and the Zamorin supported by the Portuguese on the other. At first the Mopia army of the Zamorin gained a victory over the Dutch, but the latter soon made grand preparations for a protracted siege of the fort of Cranganore. The sixth canto of our poem gives an elaborate description of these preparations. Eventually the Dutch succeeded in wresting the fortress from the Portuguese on the 15th Kann 845 M. E. (October 1609), and with this event the poem comes to a fitting close.

The above are the incidents narrated in this poem which is now being published by me for the first time, and I need hardly say how earnest and faithful a votary of history our author is. Through the help of this work it is found possible to clear

Cochin, and were outraged in an ever-lasting alliance with Mouta Davila (Mattatavarhi), their legal sovereign, and that therefore Gondormo need not flatter himself with the least hopes of his re-establishment. Of this they gave an account to the king, who soon sent them with another proposition, to wit, whether he might not be admitted as a second or third person in the kingdom. To undo an end at once of this dispute I asked him whether they did acknowledge Mouta Davila as the lawful king. They answered they did. I demonstrated to them how unreasonable it was to demand that one who had set up against his lawful sovereign should be received in such a station in the same kingdom, and considering the ill consequences which must needs ensue from thence, I told them it was in vain to say a word more of it. This made them insist no more upon the business of Gondormo. They only told us that we had best be upon our guard, Gondormo and his three brothers being resolved to live and to be buried in the kingdom of Cochin. I answered them carefully, that I had travelled through the greater part of that kingdom, and that I was sure there was room enough for 1,00,000 of them.

33. There is no description of this in any other published work. But from *Keralolipatti* and *Manabhadharam*, pp. 30 and 41, it will be seen that it was at Cranganore that the Dutch gave notice for provocation to the Zamorin.

up several obscurities in the moving annals of the period with which it deals, and I may confidently state that it is destined to take a permanent place among the important original sources for the study of the history of Kērala in the 17th century of the Christian Era. The Syrian Christian libraries of Malabar which have already disclosed the existence of such valuable works as that of the "Foreign Travels of the Metrān of Kaniyār" are sure to contain other manuscripts of equal value, and I avail myself of this opportunity to make an earnest appeal to the scholars of that community to put forth their best efforts in that direction.

Trivandrum,)
21st August, 1924.)

S. PARAMESVARA AYYAR.

അവതരിക.

ഇൻഡ്യയിൽ മനുഷ്യജാതികളിലൊന്നായവരെ കേരളത്തിലും വാർത്താവികരും ചുരുക്കമാണ്. ക്രി. പി. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ചിന്നശാഖകളിൽ നിന്ന് കേരളത്തിൽ ദത്തെടുക്കുക നിമിത്തം കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിൽ വലിയ അന്തർമുഖ്യമുണ്ടായതും അതിനെ ആസ്പദമാക്കി ഡച്ചുകാർ കൊടങ്ങല്ലൂർ, കൊച്ചി, തൃക്കാട്ടുകരം കൈവശപ്പെടുത്തി പേരട്ടി ഗിസകുരുടെ ശക്തി ക്ഷയിപ്പിച്ചതും കേരള ചരിത്രത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളുടെ ക്രമീകരണമായി ചെട്ടവറാകുന്നു. അവയെപ്പറ്റി യുദ്ധ, അറിവ്, ഏറിയകൂറും നമുക്ക് കാപ്റ്റൻ സ്റ്റീഫൻ, ഫിലിപ്പ് ബാരഡീയസ്, ജേക്കബ് കാൻറർ വിഷൻ ബഷെപ്പ് സെബാസ്റ്റ്യാനി, മുതലായ വശേശിയനന്മാർ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഭേദം സംയോജിപ്പിച്ച് നിന്നത്രേ പഠിക്കുന്നത്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കൊച്ചിഗ്രന്ഥവരിയിലും വിവരിച്ചുകാണുന്ന സംഭവങ്ങളെ കൂട്ടിയിണക്കി അക്കാലത്തെ കേരളചരിത്രം സാഹിത്യകരൻ സി. അച്യുതാനന്ദൻ ബി. എ. അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റുമെന്റുവലിൽ ഏറെക്കുറെ സംക്ഷേപിച്ചും പരമനായ വിശുദ്ധചരിത്രകാരൻ ശ്രീമാൻ കെ. പി. പത്മനാഭമേനോൻ അവർകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രത്തിൽ പാശ്ചാത്യ വിശ്വരീതിയും രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റുമെന്റുവൽ (ഇംഗ്ലീഷ് പരിഷ്കരിച്ച) ൮൭-ആമത് നൂറ്റാണ്ടിലും കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രം ഒന്നാംപേജ്കൾ ഇരുപതാമലയും രണ്ടാംപേജ്കൾ നൂറുതൊന്നാം നാലുവരും അദ്ധ്യായങ്ങളും ഏതസംബന്ധമായി വായിക്കുന്നതു പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. മലബാർ കോട്ടർച്ചി റിവ്യൂ നാലാംപേജ്കളിൽ 'കൊച്ചിരാജ്യ ചരിത്രത്തിലെ ഒരുപാട്' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ശ്രീമാൻ പത്മനാഭമേനോൻ അവർകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ലേഖനവും 'റണേ ഗംഗാധരലക്ഷ്മി' എന്ന പേരിൽ ശ്രീമാൻ അലത്തൂർ അറാജൻ നമ്പൂരിപ്പാടവർകൾ ഇഴയിടത്ത് പ്രകാശനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ആഖ്യാനികയും ഈ ചരിത്രാംശത്തെത്തന്നെ പരാമർശിക്കുന്നു. തുല്യനിമിത്തം, കോട്ടകോട്ട മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥവരികളും കേരള ചരിത്രം, കേരളപത്മ, മുതലായ ഏതാനും റില ഗ്രന്ഥങ്ങളും കഴി പൂർണാക്ഷിയാർ മലയാളഭാഷയിൽ കാണുന്ന കേരളചരിത്രകാരൻ

കരം തുടങ്ങിയ പദ്യങ്ങളെഴുതുന്ന പരമ്പര. കൊല്ലം ൧൦൮൪-ൽ ശ്രീമാൻ കോട്ടയ്ക്കൽ കെ. സി. മാനവിക്രമരാജവർകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ചോട്ടോപ്പത്തിയും മാരാങ്കോലാരണവും കിളിപ്പാട്ട് ഒന്നുമാത്രമില്ലാത്ത പ്രാചീനചരിത്രസംഭവങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സമകാലികമായ ഒരു പദ്യഗ്രന്ഥം ഭാഷയിലുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല.

എന്റെ ആപ്പിസിനെ പണ്ഡിതൻ മിസ്റ്റർ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഔദ്യോഗികചതുരനത്തിൽ ശ്രീമാൻ കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി അവർകളുടെ ഗുഹത്തിൽനിന്നു പ്രാകൃതവും പട്ടിമില്ലാത്തതുമായ ശൈശിരത്തെടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു. ആ ഗ്രന്ഥം ഒരുക്കാത്തു ക്രിസ്ത്യാനി കളുടെ വകയായിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ളതിന് ലക്ഷ്യമായി ഇതു മുപ്രകിൽ അയിപ്പവക. "ഇതു മുപ്രകിൽ കട്ടക്കൊത്തു ചെറിയാൻ വക പാടപ്പാട്ട്" "ദേവമാതാവുണ്ണ" ഇത്യാദി പല കുറിപ്പുകളും അതിൽതന്നെയുണ്ട്. അതു പകർത്തിയതുതന്നെയും എബ്രാഹാം എന്നൊരു ലേഖകനായിരുന്നു എന്നു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ "എത്രയും പാവപ്പെട്ടവനായ അപ്പുറാരം എഴുതിയത. ഇതിന്നു കേൾ ഉള്ളത അറിവുള്ള മഹാബലന്മാർ അറിഞ്ഞു നീയ്തുകൊള്ളണം." എന്നു രേഖപ്പെടുത്തി കുറിപ്പിൽനിന്നുകാണാം. എബ്രാഹാം അതിൽ രണ്ടാം പാദത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ൯൨൨-ാം വാക്യത്തിൽ ൨-ാം-എന്നും ആറാം പാദത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ കൈല്ലം ൯൨൨-ാം വാക്യത്തിൽ ൨-ാം പകർത്തി എഴുതിയ നീയതികൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ലേഖകൻ ഒരു വ്യക്തമായ നല്ല തിരുത്തലിനാൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആപാദിച്ചവർ പല സ്വഭാവങ്ങളും വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. അനവധാനരും ഗ്രന്ഥശോധനത്തിൽ അപരിമിതനായ ഒരുവൻ നാലുവർ കൂട്ടിയായിച്ചു കൊല്ലം മനസ്സിവാക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത നിലയിൽ അത്രവളരെ അബദ്ധങ്ങളുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം ഗ്രന്ഥാശരത്തിന്റെ പേരിൽ കൂടാതെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുക എന്നുള്ളത് ഒരു സാഹ്യമല്ലാത്ത സാഹസമാണെന്ന് എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. എങ്കിലും ചരിത്രമല്ലാതെ നോക്കുമ്പോൾ ഒരുപ്രകാരമുള്ള പരമ്പരയുടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആവിഷ്കരണത്തിൽ എനിക്കു സംഭവിച്ച സ്വന്തം സഹായവികാസം സഹായന്മാർ സമാധാനപ്പെട്ടുകൊള്ളുമല്ലോ. ഈ പതിപ്പിൽ

കാണാവുന്ന സ്തംഭതകൾ അടുത്തുവെച്ചിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു മുൻപു ചരൊക്കെ പ്രതി കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ അതുവെച്ചുവെക്കുക പരിഹരിക്കാമെന്നുള്ള പ്രത്യാശയും ഏറിയില്ലാതില്ല. മിഥ്യപുരസ്കരിച്ചിട്ടുള്ള കടുംബങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്ന പ്രതികരം ഇപ്പോഴും കണ്ടെക്കുമെന്നതെന്നാണു് ഏകദേശ പൂർണ്ണവിശ്വാസം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏകദേശപുറത്തിൽ

..... ശരപ്പുറത്തോടായിരവും
നേരമോടേയെഴുപത്തിരണ്ടു മാടമ്പികൾ
പത്തൊന്നും നാലിൽ പൊയ്ക്കിട്ടൊരു രണ്ടാമൂട് -
യെ. തെങ്ങിൻ മേലാളെണ്ണമുള്ള മേനവന്മാരും"

എന്നു കാണുന്ന വരികൾ മാത്രം അവശ്യമായി ഞാൻ ഇതിനു മുൻപു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. - ആ വരികൾ ഏതു ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതാണെന്ന് ഇപ്പോഴേ അറിയില്ല.

“ഭാഷയിൽ പലപെട്ടാട്ടുണ്ടു കേരളത്തിൽ
കോഴകൾ കുറഞ്ഞ വിചാരമാർകൾ ചെച്ചിട്ടു്”

എന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ ഞാൻ ഇതിനുപരി സൂചിപ്പിച്ച “കേരളോൽപത്തിയും മാമാങ്കോലാരണവും കിളിപ്പാട്ടു്” ഒഴിച്ചു മറ്റൊന്നൊന്നും സൂച്യപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ ഇതുവരെ സംഗതി വന്നിട്ടില്ല. അതുതന്നെയും വെളുപ്പു ചരിത്രസംഭവങ്ങളെ അങ്ങിങ്ങു പ്രമാണമെടുത്തു സാമൂതിരിമാരുടെ വംശത്തിന്റെ ചുരുക്കയെ പ്രഖ്യാപനമെടുത്ത ഒരു കവിതയാണെന്നു മൗലജ്ഞന്മാർ കാണാവുന്നതാണ്. നിഷ്പക്ഷമായ നീലയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഒരു വിഷമവും വിജയവുമായ ചെട്ടത്തിൽ കൊച്ചി, കോട്ടിക്കോട്, വെട്ടം, ചെമ്പകശ്ശേരി, വടക്കുംകൂർ മുതലായ രാജാക്കന്മാരുടേയും ചരക്കി, നന്ന ഈ കമ്പനികളുടേയും ചരിത്രത്തെ സൂക്ഷ്മമായി അവലോകനമെടുത്തു ചേർത്തുവെച്ച സമകാലികമായ ഭാഷാഗ്രന്ഥം ഇപ്പോഴുടേ അല്ലാത്ത ചരൊക്കെ പ്രാപിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ളവയിൽ കാണുകയില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. അതു പ്രാമാണികമായ ഒരു പുരാവൃത്തരേഖ പകർത്തിയെഴുതിയ ഭാഷാകോശമാരി “എത്രയും പാവപ്പെട്ടവനായ അപ്പുറന്മാരും” കേരള നരങ്ങളെ ശാശ്വതമായ ക്രാമരണത്തെ പുറത്തു മാറ്റം അറിയിക്കുന്ന എന്ന ചരിത്രാലോചനയോടുകൂടി പ്രയാസമുണ്ട്. എന്റെ ക്രിസ്ത്യസ്വഭാവമർമ്മർ അവരുടെ ഗ്രന്ഥപ്പുറകൾ പതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചെട്ടതിരാനിതകളായും സാമൂഹികമായും പല

പതിയ അറിയുകയും നവകവാൻ പ്രയാജനകപ്പട്ടണ അനേകം പട്ടണ ഗ്രാമങ്ങൾ അവർ കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതിന്നു പ്രതിജ്ഞയിൽ ചെട്ടാന്റെ പാതയെക്കുറിച്ചും ഈ പ്രകാശം മുഖാഭിഷിക്താഭാഹരണങ്ങളാണ്.

ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കൈപ്പടയിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം പകർത്തിപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതെന്നുള്ളതിനാലാണിത് പ്രോഫസർ വാൽട്ടർ നെ തമ്പുരാൻ എന്നു രണ്ടാംപുറത്ത് ഒരു പ്രായ്ക്കനയും കാണുന്നുണ്ട്. ഈ കാരണത്താൽ പ്രഥമദൃഷ്ടത്തിൽ ഇത് ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ കൃതിയെന്നെന്നു ഭ്രാന്തിയെക്കൊള്ളിക്കിലും ഇതിൽ ഒന്നും മൂന്നും പാദങ്ങളുടെ ആരംഭത്തിലുള്ള ഹിന്ദുദേവ വന്ദനങ്ങളും ക്രൈസ്തവീയകാര്യങ്ങളെ കാരുണ്യമായി കണ്ണുനീർ കളിപ്പൊന്നു പറയുന്നു. "ദൈവദൈവശനം കൃഷ്ണൻതാൻ രക്ഷിക്കൂ" ഇത്യാദി സ്തവനങ്ങളും ഒരു ഹിന്ദുതന്നെയാണ് ഇതിന്റെ നിർമ്മാതാവെന്നു മുഖാഭിഷിക്താഭാഹരണം ഗ്രന്ഥകാരൻ ക്രി. പി. പതിനാലാം ശതവർഷത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ താൻ വിവരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ നടന്നുകാലത്തിൽ തന്നെ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരാളാണെന്നുള്ളതു വസ്തുതകളുടെ തത്വതത്വത്തിൽ നിന്നെന്നപോലെ ഭാഷയുടെ രീതിയിൽ നിന്നും വിശദമാകുന്നുണ്ട്. അക്കാലത്തു പ്രചാരമുപമയിരുന്ന വനിതയെപ്പറ്റി മുതലായ പ്രാചീനപ്രയാണങ്ങൾകൂടി കവി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു രാജാപണ്ഡിതന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ പ്രത്യേകം ആവർത്തിക്കുന്നതെന്നു സംശയമില്ല.

പ്രഥമപാദത്തിൽ കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിലേക്കു മുത്തരാവട്ട്യിൽ നിന്നും പള്ളവിരുത്തിത്താവഴിയിൽ നിന്നും രാജാക്കന്മാരെ ദത്തെടുക്കുന്നതും അവരിൽ പള്ളവിരുത്തിത്താവഴിയിൽ നിന്നും ദത്തെടുത്തതൊരാൾ കരപ്പറത്തുകാരനായും ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെയും സഹായത്തോടുകൂടി മുത്തരാവട്ട്യിൽ നിന്നു ആരുമേറിയ രാജവർദ്ധനയും വീരകേരള വർദ്ധനയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതും തുടങ്ങിയുള്ള കൊച്ചിരാജാവർദ്ധനയും ആരംഭിക്കുന്നു. ആറാമത്തെ പാദത്തിൽ വെട്ടത്തുനിന്നു കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിലേക്കു ദത്തുകേറിയ ശൈവവർദ്ധനയും മറ്റും സഹായിച്ച സാമൂതിരിയെയും പാദത്തിലേയും മുത്തരാവട്ട് തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ ബന്ധുക്കളായ ചന്തകരും കൊടുങ്ങല്ലൂർനിന്ന് ആട്ടിപ്പായിച്ച് താവിടെ കോട്ടപ്പടികളും മറ്റും ഉറപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി ആ കഥ അവസാനിക്കുന്നു. കൊല്ലം വൃദ്ധ മുതൽ വൃദ്ധ വൃദ്ധ വൃദ്ധ വൃദ്ധ

പത്തിനാലുവർഷങ്ങളിൽ കൊച്ചിരാജകുടുംബങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ച കഷ്ടതകളെക്കുറിച്ചു ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും വെട്ടത്തുനിന്നുള്ള ദത്ത് വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും അതുതന്നെ പ്രസിദ്ധമാക്കിയതുകൊണ്ടും ഇതിൽ പ്രധാനമായി വിവരിക്കുന്നത്. അക്കാലത്തെ യുദ്ധസമ്പ്രദായം, വാണിജ്യവും സ്വത്തുപരം, മതമായി പല സംശയങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. രാജാവുതന്നെയാണു് ആരാധിക്കുന്ന എന്നും മുരിയതിട്ടനമ്പൂതിരിമാരെ സമുദായം ഭരണസ്ഥാനത്തുനിന്നു താഴെക്കുറിച്ചു കൊണ്ടു് എന്തും അതാണു് നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. മറ്റൊരു വ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും ഇതിൽ വിവരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റുമുള്ള വാദഗ്രന്ഥങ്ങളായ അനേകവിധങ്ങളിൽ ഈ പട്ടപ്പാട്ട് നമുക്കു പുതിയ അറിവുകളും തരുന്നതാണെന്നുള്ളതും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതു്. ഇതിന്നു പുറമെ

“നല്ലതും വാല്ലിത്തോഴും വില്ക്കിപ്പണ്ടുപണ്ടെ-
യുള്ള മറ്റൊരുപാലു നട്ടത്തിക്കൊള്ളണമെ”

എന്നു വെട്ടത്തുതമ്പുരാൻ കൊച്ചിയിലെ പ്രകൃതിമണ്ണെണ്ണത്തോടുപറയുന്നതിൽ നിന്നും മറ്റും അക്കാലത്തു് കേരളത്തിലെ രാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ചു് എന്തും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ഈ അവസരത്തിൽ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിശേഷതകളായ വിവരവില്ലായ്മയേറ്റാറി ഇങ്ങനെ ചിലതെല്ലാം ചിന്തിച്ചാൽ സാധിക്കുവാനു നിവാരമുള്ളു. കൂടുതലായി പല സംശയങ്ങളും ഇല്ലാത്തതായിരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. കേരളചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ പട്ടുഗ്രന്ഥത്തിനു പ്രശസ്തിയായ ഒരു സ്ഥാനത്തിന്നു വകപ്പെടുത്തേണ്ടതു് ഇത്രയുംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരു മഹാകവിയോ, പണ്ഡിതാനുഗ്രഹമെന്നു അല്ലെങ്കിലും ഭാവനാകൗശലവും വർണ്ണനാധാര്യവുമുള്ള ഒരു കാവ്യരചയിതാവുമാണെന്നു സാക്ഷ്യമുണ്ടാകാൻ സാധിക്കുന്നതിന്നു കവിത ആകർഷിക്കാതെ വിവരിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം,
മർ-മു-ൻ-ൻ. }

എസ്. പകരേശ്വരൻ.

പടപ്പാട്ട്

പ്രഥമപാദം.

“കല്പകവൃക്ഷത്തിന്റെ ശില്പമാം കൊമ്പുതന്മേൽ
കല്പിതമായ കൂട്ടിൽ വസിക്കും കിളിപ്പെണ്ണ !
കൈല്ലാടെന്നരികിരി; പാൽ പഴം തരാം നിന-
ക്കരംപ്ലവിൽ തെളിവോളം ചൊല്ലൊരു വിശേഷാത്തം.”

എന്നതു കേട്ടനേരം വരിച്ചു കിളിമകൾ
കന്നിൻമാനിയുടെ നന്മനൻ വിനായകൻ
സുന്ദരൻ ഗജവരവദനൻ പാദങ്ങളും
സുന്ദരി വാണിപ്പെണ്ണിൻ പാദപാദങ്ങളും
നന്മനനപരണാരവിന്ദവും കൂടി
വരിച്ചു ഗുരുഭൃതന്മാരെയുൾക്കൊടെ.
വേദവ്യാസമുദിമാനാതാപസേനാർക്കർക്കും
വേദവാജികൾ മനരജ്ജന്ങ്ങൾക്കും വന്ദേ.
മാതമപിതാദിഗുരുഭൃതന്മാരെയും
ചേരോദ്ധ്വണ്ണവിശുദ്ധീക്ക ഞാൻ വണങ്ങുന്നേൻ.
വാഹിടത്തമ്പളിത്തല്ലൻപോടെ കണ്ട കരം-
ങ്ങനെടുത്തുയർത്തിനിന്നുകേരുന്ന ബാലൻ
ഞാനെടുത്തതിന്നു ചങ്ങാതമെന്നറിവുള്ളോർ
മാനസത്തിങ്കൽക്കുറിച്ചിടുമെന്നിരിക്കിലും
ഞാനെന്നു ചൊല്വാൻ ചെറുപ്പംകൊണ്ടു തുറിയുന്നേൻ;
ആനന്ദിച്ചുനഗ്നരിച്ചീടണം മരമുള്ളക്കരം.
സർവ്വാധിഭാഷാശാസ്ത്രമിതിഹാസാദിയെല്ലാം
സർവ്വകാലവും തെളിഞ്ഞത്ത്ഥിയിൽത്തരിവോദാ
ചേതസി വാഴ്ന്ന സൗഖ്യകരമാജവനാനന്ദം
പാദതാരതന്നെ ഞാനെപ്പൊഴും വരിക്കുന്നേൻ.

ചൊല്ലുവാൻ വിശേഷമോ ചോദിച്ചാലില്ലെന്നില്ല;
ചൊല്ലുവാൻ വിശേഷമുണ്ടെന്നിരിക്കിലേ നല്ല.
ചൊല്ലുവാൻമുളുഗുണം വേണ്ടതുണ്ടിതു പല-
രില്ലതിലൊന്നുമെനിക്കെങ്കിലും ചൊല്ലുന്നുണ്ടു.
അപ്പയിൽ പല പദപ്പാട്ടുണ്ടു കേരളത്തിൽ

കേട്ടുകൊണ്ട് കർത്താവിന്റെ വിചാരങ്ങൾക്കും ചാർച്ചിട്ട്.
 രോഗം തന്നെയാണോ 'ലെ' ചൊല്ലുവാൻ ഭാവിച്ചതു
 രോഗമല്ലെന്നു വരുത്തിടണമെന്നുവരാനേ!
 കർത്താവിന്റെ കൊച്ചിടത്തു പോരതിൽ പിടിപ്പിതി-
 ന്നവോടെ മുൻപുണ്ടായ ബന്ധം ഞാൻ ചൊല്ലിപ്പവൻ.

കേട്ടുകൊണ്ടാലുണ്ടെങ്കിലും ചാർച്ചിൽ
 ഒട്ടാകുന്നതെ മൊഴിവാൻ വേദമെന്നിരിക്കിലും.
 കേരളമടക്കിവാണിടുന്ന മുടിമന്നൻ
 മോരമാൻ മരുമകനാടിയിൽ കൊടുത്തൊരു
 നടുക്കുപത്തീരുകാരും വാഴും ചെരുമ്പട്ടിൽ
 കൂടലർക്കാലന്മാരും മന്നവർ പലർ വാണു.
 കരമൊട്ടേറെപ്പെന്നുകൊള്ളു മന്നവന്മാർ
 നാലുപേരായി; പിന്നെപ്പറവുണ്ടായ വരുവാൻ
 കണ്ടില്ല വഴിയെന്നു മന്നമൊഴിയു.
 മിണ്ടൽപ്പൂണ്ടിതു ബന്ധവസ്ത്രവും പ്രഭുക്കളും.
 അന്നു പാർ വാഴും വീരകേരളമഹീപതി-
 തന്നുതന്നെ നിശ്ചയമുണ്ടായതു കേട്ടുകൊൾവിൻ:—
 “അററ താവഴിക്കടുത്തുള്ള താവഴിയഞ്ചു-
 ന്നറവരവരിൽ വെച്ചുതാഴെക്കൊള്ളണം.”
 അഞ്ചു താവഴിയെക്കൊണ്ടെന്നാട്ടു ചോദിക്കിലോ
 അഞ്ചും ഞാൻ ചൊല്ലിപ്പവനഞ്ചോടെ കേട്ടുകൊൾവിൻ.
 മുത്തരവേഴി ഇളന്മാരായി മുരിങ്ങുതും
 പേരും ചാമിയൂർ പിന്നെപ്പഞ്ചമം പള്ളത്തതി:
 എന്നു താവഴിയഞ്ചിലായിച്ചൊടുക്കുവോ
 തന്നിലുപന്നായ മന്നരിൽ ഇണവാന്മാർ
 ഇന്നവരെന്നു നോക്കിപ്പലക്കും തെളിയവേ
 മണ്ണികളാക്കൊന്നു കല്പിച്ചുക്കിരിക്കയിൽ
 വണ്ണവർപരംപക്ക മന്നവനനുകരണം
 കണ്ണനീരായിവന്നു പിന്നെയുള്ളവക്കല്ലാം.

ശേഷമുള്ള രചനാർ മുവരമൊരുമിച്ചു
 ശേഷമിതയും കഴിച്ചുതന്നതുകലം
 മുവരിലിളമയയ മേവിന രാമവർമ്മൻ
 പൂവിൽ ചെന്നു സമൻ ഭൂപതി മഹാബലൻ

ആദിതേയാവയത്തിലാ ിതങ്ങളുൽഭവൻ ;
 ആധിതോയത്തിൽ വീണാരാ വിധിയെന്നു ജനം.
 പിന്നെയുള്ള രചനം മന്ത്രികളായുള്ളതാം
 ഒന്നിച്ചു നിരൂപിച്ചു ചത്തതം സന്തതിയായ്
 കല്പിക്കാവണം മൂന്നും കല്പിച്ചു ചത്തവ തന്നെ
 ചെല്ലൊടെന്നറച്ചവർ രണ്ടതാവഴിപീണം
 ഒത്തുവെച്ചിതു തന്തെറനാക്കല്ലാം പാലിപ്പെന്നായ്;
 അത്തലും തീൻ മാമെന്നവർ വസിച്ചിതു.
 നാട്ടിലുള്ളവർകൾക്കും തെളിഞ്ഞു മനമപ്പോൾ
 കോട്ടയിൽനിന്നുവന്ന പരദേശിക്കും പിന്നെ
 ചോത്തരക്കൂറ്റിൽ വൻപും ഭൂവും വെണ്മയും ചോരം
 ചേരോരോഹനരൂപൻ ബിംബപീശചന്ദ്രനും
 വൻപെഴും നെട്ടുണ്ടിവാഴും വിണ്ടണിക്കോട്ട -
 തന്മെയ്യും മഹീസുരമെന്നും തെളിഞ്ഞിതു.
 ചെമ്പകച്ചേരിൽ വാഴും ദേവനാരായണക്കു
 മിഥുവെന്നിതു മാമെന്നവരുണ്ടാകയാൽ,
 മററിടപ്രളയക്കരക്കുറുമൊടമ്പികൾക്കും
 അററമില്ലാതെയുള്ള സന്തോഷമുണ്ടാകാൻ
 മങ്ങാട്ടു പട്ടിഞ്ഞോരുകൂറുവാഴുന്ന വീര -
 നങ്ങനെ നിന്നു സന്തോഷമുണ്ടാണെന്നും,
 ചോത്തരക്കൂറു വെച്ചിട്ടുമെന്നുള്ളതിനാൽ
 പ്രീതിപൂണ്ടല്ലാവരും വാണിടാമിടിക്കാട്ടു.

ചൊല്ലേയും ചൊരുമ്പട്ടപ്പിങ്കലേ പിറന്നുള്ള
 നല്ല മണവരുടെ കാലത്തെക്കഴിഞ്ഞൊര
 വൈരസ്യമുണ്ടാണെന്നു തെത്തം മന്നർ തമ്മിൽ;
 പാമതിന്നൊരു മുടിവാഴതുളുതന്നെ.
 ചൊല്ലേയും കരപ്പറത്തുള്ള ലോകരും പിന്നെ
 നല്ല ചെമ്പകച്ചേരിൽ വാഴും വെളിയംകോരും
 ഒന്നിച്ചുകൂടിപ്പള്ളുവിരുത്തിനൃപനുമായ്
 നന്നായി നിരൂപിച്ചു; മൂത്തതാവഴിയീന്ന
 വെച്ചോരെ നീക്കംചെയ്തു വാഴണം നമുക്കിനി.
 മരംശാഖവിചാസങ്ങളെത്തു പിന്നേടം ചൊല്ലുവു!
 ഇതുമുററുമ്പട്ടൻ രണ്ടതാവഴിയതിൽ

മുത്തത്താവഴിമന്നൻ മുട്ടൽക്കൊഴുന്നള്ളി.
 അത്തു കരപ്പറത്തുള്ള രോകതം കൂടി
 വെടിവെപ്പിച്ചു പള്ളിവിരുത്തിൽ വാഴും മന്നൻ.
 തിരിച്ചു പള്ളി യാടം തുറവുരട്ടത്തുടൻ
 ഇതന്ന വിവരനായ് മുത്തത്താവഴിഗുപ്തൻ
 കച്ചം വൈരിടം ചെന്നു വളഞ്ഞതരവിടത്തിൽ
 നിശ്ചയം പിടക്കവെന്നൊച്ചതു കാലം.
 വൻപെഴും മങ്ങാട്ടു നവനാമവനേയും
 അദ്ദേഹം നീക്കിപ്പള്ള വിരുത്തി വഴം ഗുപ്തൻ
 പിടക്കി പിന്നെ മുത്തത്താവഴിഗുപ്തൻ അതര-
 യഴുകുറിന കൊച്ചിത്തന്നിൽ നിന്നറിഞ്ഞാലും
 കന്തിനത്തന്ന കൊല്ലാസ്ഥാതീനത്താൻ
 മുതിൽത്തൊല്ലിച്ചു നാട്ടവാണപോൽ പാരുത്തിൽ
 എന്നതുപോലെ മുത്തത്താവഴിമന്നവർ
 വന്നിതുവിധിമതമെന്നതേ പറയാവൂ.

രാമവർമ്മ തന്റെ തമ്പിയും പിഴുക്കിയ
 രാമഭവനം തമ്പിത്താനമെന്നതുപോലെ.
 കുടകെപ്പൻപക്ക വൈക്കോട്ടക്കെ മരളോടും
 കടന്നു മുത്തരാളി വാടിച്ചുമാനത്തരം
 പാങ്ങായി മരുവുന്ന മങ്ങാട്ടുവീരൻനാട്ടിൽ
 വാങ്ങിനാമഭീമനഹാനിയും നിരൂപിച്ചു.
 ബന്ധുക്കൾ നമുക്കിനിയാരുള്ളതെന്നുള്ളതും
 ചിന്തയായ് രാമവർമ്മർ ചേരീടും കാലത്തിങ്കൽ
 വീരകേരളഗുപ്തൻ മന്ത്രികളോടും കൂടി
 പാരാതേ നിരൂപിച്ചു തന്നാനന്തരവനായ്
 മറുപ്പുരമലനെട്ടത്തുകൊരുകയും ചെല്ലൂ
 കോട്ടയ്ക്കു കാതകറഞ്ഞാരുനാൾ ചെന്നശേഷം
 വാനവർപ്പർപ്പക്ക വീരകേരളഗുപ്തൻ
 വാണിതു കൂപ്പു പിന്നെച്ചാഴിയുരചനം.
 വൻപടയോട്ട ശിഖരപത്രൻ വാഴുന്ന കാലം
 വൻപരാജിത മുത്തത്താവഴിഗുപ്തന്മാരും
 ചൊല്ലേഴും മണക്കുമുള്ള നമ്പിടിതന്നെ-
 യല്ലലന്തിൻ കണ്ഡ വൃത്താനന്ദം കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ

വാട്ടുണ്ടാകാവണ്ടോ മനസ്സതികലായ
 കൂട്ടു ഞാനുണ്ടെന്നതു പറഞ്ഞു നമ്പിടിയും
 ചൊല്ലും പുറത്തുശെൻ പാക്കുണ്ടു തനിക്ക്തന്നെ
 തള്ളലോടുകൂട്ടു മുത്തതാവഴിമന്നൻ
 തെക്കുംതെക്കുംലാസമായ തൃശ്ശിവപേരൂർച്ചെന്ത
 വെക്കത്തിൽപ്പുടകൂട്ടി മാഴിയുർചെന്നോട.
 പിൻതുണ തനിക്ക്തന്നെ നമ്പിടിയുണ്ടെന്നുള്ള
 റിത്തനം മനതാരിരേററവും മുഴക്കയാൽ
 മാഴിയുരചന്തം മുത്തതാവഴിക്കാതം
 കേൾക്കുകാല പടതുടന്നേരനത്തരം
 നമ്പിടി നായന്മാരോടൊന്നിച്ചു ചേർന്നിടീനാൻ
 വൻപെഴും ശിവപേരൂർക്കാടി തന്നിലപ്പോൾ
 മാഴിയുരചന്തം തെറ പാവകർ കണ്ടു വെടി
 പാഴിലല്ലെന്നപതു നമ്പിടിതന്നെക്കൊന്നു.
 ചിത്തിച്ചാനതുനേരം മുത്തതാവഴിമന്നൻ
 ബന്ധവായ് നമുക്കുപകാരതത്വം പടയോട്ടം
 അന്തരം വന്നാൻ മണക്കുത്തിലരചന്തം;
 അന്തരം കിനാഴി വർ ചിത്തിയിൽ നിന്നിക്കാലം.
 പാങ്ങിനി നമുക്കുതമിഴല്ലാ പടയ്ക്കിപ്പോൾ;
 വാടുകേയ്യുള്ള വെന്ത വാങ്ങിച്ചു പെരുമ്പട.

എന്നുവാതിരകൾ കേട്ടു കക്കടക്കൊട്ടുനാഥൻ
 തന്നോടേ മന്ത്രികളുമാനയായു നീരൂപിച്ചു;
 എന്നമ്മേടേ പ്രാറനായ നമ്പിടിതന്നെക്കൊന്നു
 നന്മപോലമെന്ന വൈരികൾ തന്നോടു നാം
 വെട്ടണം പട പിന്നി നമ്മുടേ മണക്കുളം
 പെട്ടൊരു ശിവപേരൂർ കിട്ടുവോളവുംമെന്നു
 ചിന്തിച്ചു മേവുവോൾ മുത്തതാവഴിമന്നൻ
 പുറത്തുശെനക്കുണ്ടു വൃത്താന്തം കേൾപ്പിച്ചപ്പോൾ
 ബന്ധു ഞാനുണ്ടു നാടുവാഴിപ്പുനെന്നിങ്ങനെ
 ചിന്തിച്ചു ചൊല്ലി മാനവിക്രമനരപതി.
 വൻപടകൂട്ടിപ്പട തോറ്റുങ്ങിരിമരപോൾ
 വൻപൻ മാഴിയുർവാഴും മന്നനും മുടിഞ്ഞുളി.
 ഇക്കാലം തരം പടവെട്ടുവാണെന്നേതുതാൻ

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ പുതിയ നേതൃത്വം വൻപടകൊണ്ടുവന്നു.
കോൺ കോലനായ ശങ്കരൻ മേപ്പു തെക്കും
കൈലാസനായ ശിവപേരൂർ ഉടിയത്തെ.

അക്കാലം പെരുമ്പട്ടപ്പിങ്കലേ ചിറനുള്ള
ചൊല്ലെക്കാണൊരുമപ്പിഴയ്ക്കും വൻപടജാലങ്ങളും
രാജവനെന്തോ മായുള്ള വാഴക്കോയിലും
ഓമർക്കി... മൻ പാലിയത്തുമേനവൻതാനും
അരിയതിട്ട മുരിയമംഗലമൊരുമിച്ചു
വാരിയ ഗിരിരാജനോടമർചെയ്യുംപോലെ
കുന്നിക്കുപോലും പോമിന്നേതുമേ വൃന്താതെ
മൂന്നനാലഞ്ചുവടും കുട്ടിത്തേരുന്നത്തും
നിന്നിനിപ്പൊറുകയടക്കത്തൻ നിരൂപിച്ചു
അന്നു രാജവൻകോയിലമ്മതമ്പുരാണെയും
കൊണ്ടുവെച്ചു നല്ല കൊച്ചിയിൽ കോയിലക-
ത്തിണ്ടലും തീൻ വാണ ബന്ധുക്കളോടും കൂടെ
ചൊല്ലെപ്പോ പാലിയത്തുമേനോൻ പടവാങ്ങി-
ച്ചുലയുംതന്നുകൊണ്ടു മംഗലാകരപക്ഷം.

പുത്തുനോട്ടം പടവരയ്ക്കു തട്ടപ്പതി-
നെത്തൊരു കഴിവെന്നു വിചിത്ര കല്പിച്ചിതു
വീരിയംപുണ്ടു കരസ്ഥനാക്കിയതിനാലും
നേരേക്കേയടുത്തതിനാലും മാടമ്പികളും
അത്തന്നെ നാലിൽ പരമാർത്ഥമാക്കിയെടുത്തുകൂടി-
യൊത്തൊന്നിട്ടുവെച്ചെടുത്തു മുളയ്ക്കു മനവനാഭം/
ഒത്തു മറയ്ക്കു ബന്ധജനത്തിനോടുകൂടി-
ഒത്തുകൊള്ളുവൻ വെട്ടുന്നതെന്നൊക്കുന്നു.
കാൽക്കൊള്ളാമോതരം കേൾപ്പിച്ച നേരത്തിങ്കൽ
കാരിയക്കാരനാകും വെട്ടുവൻപേറും കൂടെ
ഒരോരോ കാൽക്കൊള്ളിച്ചിട്ടിട്ടു നരപതി
പാതയിൽ പുകഴ്ചൊഴും വീരിയമാടത്തിങ്കൽ.
ചോരക്കൂറ്റനെ പേരാകി പാപപ്രപഞ്ചിൽ
കാതലായുള്ള ജനം വന്നുവെക്കിച്ചമുളം
പാപപ്രപഞ്ചം മതിപോയെന്നതു ഏതല്ല;
ചൊല്ലെഴും പുത്തുനോട്ടം കിട്ടുന്നതും വരും.

എല്ലാക്കാരെക്കൊണ്ടുനിന്നു വന്നവരോടുകൂടി-
ചെല്ലുണ്ണം പെരുമ്പട്ടപ്പിങ്കൽ ചെന്നുചിതു.

ചൊല്ലിതു വെട്ടുമന്നൻ തന്നെനത്രവരോടു
എല്ലാം ചേർക്കെ "ചിലർ ചോദണം മാടത്തിങ്കൽ
വെട്ടിക്കാണിട്ടും വെട്ടിച്ചുത്തിട്ടും മഹിയാതെ
വെട്ടുമെൻകാതംമോരോരക്കിപ്പിനവിടവും.
ക്കുതിയകൽ തരികൽ പിറന്നുള്ളരചന്മാർ
ശപതരല്ലാതെ മുന്നമില്ലെന്നു ധരിക്കണം.
നാളിയിൽ മരിക്കുമായുതിരരക്കണവും
വൃക്കമെന്നിയേ ശത്രുന ചൊരപ്രവൃത്തിയും
ബാഹുജയമമെന്നു വേദശാസ്ത്രത്തിൽ ചൊല്ലേ
എന്നതിന്നൊരുവിഷ്ണു വന്നെന്നാലവർകൾക്കു
പിന്നെ നിന്യാണംവന്നാൽ നരകം ചിരകാലം."
മന്നവന്മാരോടൊരുമതളിച്ചെഴു മന്നൻ
പിന്നെയും ദത്തുകൊൾവാൻ വന്നവരോടു ചൊല്ലി.
"നീതിയേറുന്ന നിങ്ങളെല്ലാരുമേ കേൾക്കുന്നായി
കാമരവോടു ഞാനുണ്ടെന്നു ചൊല്ലുന്നിതിപ്പോൾ.
ചോത്തക്കുറ്റൊന്നാക്കുറിനേ നിരൂപിച്ചും
ചേതസി പെരുമ്പട്ടപ്പിൽ സ്വരൂപതെയോരും
ജാതിക്കൊന്നെന്നതോരും വന്ന നിങ്ങളോരും
ചേതസി തന്നീട്ടുന്നിതെന്നതേയുണ്ണികളെ.
നല്ലതു ചൊല്ലിപ്പോഷംവിടക്കിപ്പണ്ടുപണ്ടേ-
യുള്ള മറ്റൊരോ പഞ്ച നടുത്തിടക്കാ: ജ്ഞമേ
മാനത്തിന്നൊരു കടകളവും നീങ്ങുമെന്നു
മാനസ്താരിൽ നിങ്ങളാരുമോക്കെയുംവേണ്ട.
വെട്ടവെന്നാക്കീത്തിയെട്ടുനാളിലും ശ്രുതി
വിട്ടവാങ്ങുമാറില്ല പടയുൾ പുറകോട്ട്.
പേരികേ വൈകിക്കേണ്ടയല്ലാക്കും ഗുണമെന്നോ-
രുതളിച്ചെഴു വിടമളി വെട്ടവർക്കോന്നും
തെറ്റത്തോരനത്രവന്മാരെയും കരകൊണ്ടു
തഴുകി മാർവിൽ ചൂത്തു പോവാനായ നിന്യാഗിച്ചുരൻ.
വന്ന ചേവകരോടും മന്ത്രികളോടും പോയി-

ചെന്നമ്മതമ്പുരാനെക്കൈവണങ്ങിനാരവർ.
 കൈരവർപുക വാശസംഭവമുദരം
 കൊറ്റുർമന്നംപ്രിട്ടതുപുക്കന്നതം
 ദൈവം കന്നലക്കോനോട്ടമു നീരൂപിച്ചാൽ
 ചേരം തക്കമാമിതെന്നുള്ളിലേ കുറിക്കൊണ്ടു
 ചെമ്പരമൊഴുപ്പാവതമെന്നിച്ചു യഥാക്രമം
 ചെമ്പരമൊഴുപ്പാവതമെന്നിച്ചു യഥാക്രമം
 നന്മക്കളിക്കുന്നിക്കിടന്നിരുന്നെടു ചെയ്തു
 തന്നാടു രക്ഷിപ്പാനായ് കല്പിച്ചു ജനനിയം.
 പാറിയതമന്നീട്ടും മന്തിരി വിരതനും
 കാലം വൈചാരിത രാജാവാൻ കൈയിലുറച്ചു
 തെക്കുകൈകൾ വാഴും കന്നലമന്നനോടു
 ശതയും നീക്കിപ്പുറപ്പെട്ടിട്ടു നിൽക്കിനാൻ.
 കന്നിനും കടൽക്കും താൻ നാഥനാം വടവരൻ
 നിന്നൊരു പ്രകാരേണ ഏതൊ നന്ന വേണ്ട.
 ഞങ്ങളു പോരിരുപറ ചെല്ലതിലൊരുപറ
 ചാഞ്ഞുപോകയില്ലെന്നു കേൾവിയും മുത്തത്തോൾ
 അടുത്തു വെൺപര ശമ്പരതിനാശം നീപ്പാൻ
 തടസ്സം ചരഞ്ഞുനടക്കി നാടുപുക്ക
 ഏറനാടതും ചെരമ്പുക്കൊരുപാലെ
 നിന്നു കന്നക്കോൻ വാണിതു തന്റെ നാട്ടിൽ.
 വാഴുന്നതെന്നു വെൺപരശരൂപാവരേട
 ചോഴ കൂടാത വാക്യംകേട്ടവരേടേതും
 തിരിവുപോകുർക്കോയി കറും മുട്ടുപൊട്ടി-
 പ്പാശവും വരമുറ വാങ്ങിച്ചു ചെരമ്പട.
 വൻപരിൽ മുന്വേരുന്ന വെൺപലമന്നവരും
 വൻപോട്ടുകൂടപ്പുക്കു വെൺപലനാട്ടത്തിൽ
 ചൊല്ലെഴും ശിവപ്രഭുരായിതു ചെരമ്പട-
 പ്പല്ലവം തീൻ പാശുട്ടവർക്കൊരുവെട്ടു.
 വെട്ടുന്നതുമെരുട്ടിമന്നതമൊരുമിച്ചു
 വെട്ടിച്ചു വടവരനോടു വൻപടയന്ന.
 മംഗലരായ ബന്ധുരൂപം തെളിഞ്ഞിതു
 ചെരമ്പരപോതുമുന്വായുള്ളിടപ്രദിക്കുക.

നാല്പത്തിരണ്ടു വട്ടോലക്കായ്ക്കും ഒരുളിഭവ
കെല്ലോട്ടു ഭഞ്ഞരായ മന്നവർ വാഴും കാലം
ചൊല്ലല്ലും പുറത്തുകുൽമന്നവൻ ന്നേരഗത്താൽ
വല്ലഭമോട്ടു ജനരാജം പറങ്കിവന്ത
കൊച്ചിയും മറ്റും പല കോട്ടകൾ രക്ഷിപ്പാനായ്
മെച്ചമേറിയ മാടഭൂപതിതന്നെക്കണ്ടു.

സമ്മാനിച്ചവൻ പൊന്നും വെള്ളിയും പട്ടകളും
നന്ദായരിന പനിനീരോട്ടു ചന്ദനവും
കാഴ്ചയും വച്ചു നല്ല കൊച്ചിയിൽക്കൊത്തുന്നിൽ
വിശ്വാസത്തോടുകൂടെ വാണിതു സുഖത്തോടെ.

ദേവേശ്വരമനയെ വെട്ടുമന്നവൻ താനും
കോംവിപൊങ്ങിന പെരുമ്പട്ടപ്പിൽ മുപ്പുവാണം.
ദേവദേവേശ്വരപ്രിയശ്രേഷ്ഠഭൂപരിപാലൻ
ദേവനാരായണനും പറങ്കിതാനും പിന്നെ
വിണ്ടലർകുപമതുടക്കി മരുവീടും
വിണ്ടണിക്കോട്ടു വാഴും മന്നരദൊരുമിച്ചു
ഇണ്ടലും തീൻകൊണ്ടു തന്നടേനാടമ്പത്തി-
രണ്ടുകാതവും പാച്ചിച്ചുരചൻ വാഴും കാലം
കുന്നലക്കോനോരോരോ ദേശത്തെയടക്കിനാൻ.
കുന്നിക്കു കുറയാതെ മാററാതെ മടക്കുമ്പോൾ

— ഏറെ ഞാൻ പല വാക്കു വെറുതെ ചൊല്ലേണ്ടാ—
ഏറനാടതും പെരുമ്പട്ടപ്പമൊരുപോലെ,
വൈദ്യേശ്യമുണ്ടൊക്കുന്നു കുന്നലതുപരേനററം
വീഴുത്താൽ തന്നൊക്കൊപ്പം പോർ ചെയ്യുന്നതുമൂലം
നല്ലോരു കചഹവും കല്പിച്ചു പുറത്തുശേർ
ചൊല്ലെഴുമെന്തർപ്പം വാഴുന്ന കൂറും ബലാൽ
പാട്ടു പാക്കൊരുപറം തീവെയ്യുന്നതുകണ്ടു
വാടിയങ്ങിരിക്കയില്ലെങ്ങുമേ വീരന്മാർകൾ
ചാടിവന്നിട്ടെന്നേരും വെട്ടിക്കൊല്ലുകവേണം
മുട്ടുന്നനേയെന്നു വൻപടയെച്ചിതു.
രാമനോട്ടുകേ ചരമുക്കണ്ൻ ചെല്ലുംപോലെ
രാമവർമ്മക്കു നേരെ വന്നിതു പെരുമ്പട്ട.
വരുന്ന വൈരികളെക്കണ്ടൊരുനേരത്തിങ്കൽ

കൂടെപ്പോയവർ പടവെട്ടിച്ചത്തതിൻശേഷം
 കൂടലർക്കാവനായ മന്നവൻ കോപത്തോടെ
 കാരണമായ വെട്ടത്തും പെരുമ്പടപ്പിലും
 കാരണമായോർക്കളെ വന്ദിച്ചു നടത്തന്നെ
 ത്തരേവോടു പരദേവതാർക്കുളേയും
 മോത്തരക്കുറ്റിനേയും വന്ദിച്ചു വഴിപോലെ
 ചിത്തത്തിൽ ഗുരുവിനെച്ചിന്തിച്ചു തൊടുമുടൻ
 പ്രത്യേകം മറുതലത്തന്നെയും വഴങ്ങിട്ടു
 തന്നുടേ വാളും ചൊന്നവെഴുത്തൻ പരിശയും
 കണ്ണിൽ രീ ചിതറവെയെടുത്തു മടിയാതെ
 വേഗത്തിൽ പൂവിപോലെ പാഞ്ഞെടുക്കുന്നനേരം
 വയ്ക്കാല്ലെ വെടിയെന്ന മന്നവനങ്ങൾ ചെയ്തു.
 “ഏകാകിയാനിവരുമെന്നോട്ടനിങ്ങളിലും
 ഏകൻ വന്നടൻ വെട്ടിക്കൊല്ലണമന്തേയായ്വു.”
 ഇങ്ങനെ ചൊല്ലി വെട്ടുതട്ടിക്കുന്നതുനേരം
 അങ്ങോടിക്കോട്ടു പാഞ്ഞു കുന്നലഗ്രുപന്നെന്തും
 പിന്നെയും നരവരൻ പിന്നോക്കിൽ വാങ്ങിപ്പോന്നി-
 ടുന്നതമരത്തിന്റെ ത്തണച്ചമേറുന്നിന്ന.
 ഇങ്ങനെയെടുപത്തു പ്രാവശ്യം കഴിഞ്ഞിതു
 അങ്ങോട്ടുചെന്നുമുടൻ വെട്ടിയും വാങ്ങിപ്പോന്നും.
 ഏറിയ പടകളേ രാജാവുതന്നെ കൊന്നു;
 ഏറുന്നാടരും പാരം വലത്തൊടുനേരം.
 മാനവവീരൻ മിഴി ചുമന്ന മരിഞ്ഞിതു;
 മാനവിക്രമൻപട വിറച്ചു ചമഞ്ഞിതു;
 വൈനതേയനെക്കണ്ട നാഗങ്ങളെന്നപോലെ;
 വാനവർകോണെക്കണ്ട ശൈലങ്ങളെന്നപോലെ;
 കൊളുരിതന്നെക്കണ്ട കരളികളെന്നപോലെ;
 പൂച്ചവീരനെക്കണ്ട മണ്ഡ കജാലംപോലെ;
 വാരിധിതന്നെക്കണ്ട മയിൽക്കൂട്ടത്തേപ്പോലെ;
 ശ്രീരാമൻ തന്നെക്കണ്ട രാക്ഷസനെപ്പോലെ;
 ജാമദഗ്നനെക്കണ്ട ക്ഷത്രിയനെപ്പോലെ;
 ഭീമദണ്ഡനെക്കണ്ട സുഭാഭികളേപ്പോലെ;
 ഭാരതയുദ്ധത്തിങ്കൽ ഫൽഗുനൻ തന്നെക്കണ്ട
 വീരകുലത്തിടം കൈവെന്താക്കേപ്പോലെ.

മന്നവനനുനേരമുച്ചത്തിലരുൾചെയ്തു:

"കുന്നപരക്കോടന്നാക്കുന്ന തന്നുടേ നാട്ടുതന്നിൽ
 ഏന്നോട്ടു നേരേനില്ലാണൊരുവരില്ലാത്തതോ?"
 ഏന്നതുകേട്ടു മീറിനിന്നതിരകൊരത്തോടേ
 പരക്കും പക്കിരപോലെ ചാടിതു മന്നൻമുമ്പിൽ
 പാറണവിയും തരിൻറിയായുയത്തോടുംകൂടെ
 നന്നായി കണ്ടുവെന്ന മന്നവനരുൾചെയ്തു.
 നന്നായി നമുക്കിനി വെട്ടുകതന്നേവെണ്ടു.
 നാലുവാറും തമ്മിൽ നോക്കി വിചകിയതുനേരം
 കരളോകത്തൊപ്പക്കു നയിയെന്നറിഞ്ഞാലും.
 പിന്നെയപ്പടക്കൂട്ടം തന്നിലേ കടന്നടൻ
 മന്നവൻ കൊന്നുകൊന്നവീഴ്ത്തിനാനനുനേരം.
 ചാകാത ജനകമാകയാലോടിനാൻ പേടിയോടേ.
 ചാകേണമെന്ന് കെണ മന്നവനടുക്കുവോരും
 വാട്ടമെന്നിയേ പത്മവൃന്ദത്തിൽപുക്കുകൊണ്ടു
 കൂട്ടമേ രിപുകളേയർജ്ജുനി കൊല്ലുംപോലെ;
 സുരേൻറ പടക്കൂട്ടം തന്നിലേ കടന്നടൻ
 വൻപെഴും കാളി കൊലചെയ്തിടുന്നതുപോലെ;
 കൗരവരുടേ പട്ടമന്നിലേ പുക്കുകൊണ്ടു
 ഗൌരവമുള്ള ഭീമസനൻ കൊല്ലുന്നപോലെ;
 അരചന്മാരെയുള്ള ക്ഷത്രിയന മുമ്പത്തെ
 പരശുരാമൻ കൊലചെയ്തിടുന്നതുപോലെ;
 മാരുതി തോരണത്തിൽ പുകമർചെയ്തുപോലെ;
 നേരേ മന്നവൻ കൊലചെയ്തടൻ മുടിക്കുന്നു
 ചോരകൾകൊണ്ടു നന്നായ്ക്കൂട്ടിച്ചു തുടങ്ങിന
 ശൂതനാം നരപതി വെട്ടുന്ന വെട്ടേല്ലായ്മ
 നിന്നടൻ നിരൂപിച്ചു പുറത്തുനന്നൻപട-
 യിന്നിനിപ്പൊരുക അതാക്കുമെ നമുക്കിപ്പൊരും.
 കൊന്നുകൊൾവാനും കുഴിവേതുമേ കണ്ടതില്ല
 കൂട്ടത്തിൽ പുകമുഖം വയ്ക്കുതരുല്ലൊ വെടി.
 ഒട്ടത്തിൽ വെട്ടുകൊണ്ടു ചാകയാറായല്ലൊ നാം-
 വക്കാണം കുഴിക്കണം വൈകരുതിനിയെന്ന-
 പട്ടാക്കുറയിൽ വന്ന ശോകം നീക്കിക്കൊണ്ടടുത്തുതൻ

അടുത്തു വെട്ടും കയ്യും കൊടുത്താകെ നവവെണ്ണ
 ഇററിറുവീഴും ചോര വെട്ടിച്ചു തുപവരൻ
 പനലർ തന്നെക്കണ്ടു പാഞ്ഞുപാഞ്ഞുക്കുയോരം
 തെക്കറൻ വെട്ടും കയ്യുമേററുവന്നിൽവീണു.
 ശതക്കുളെല്ലാം ചിന്നെ സമ്മാനിച്ചുരവകന
 വൃത്തി നാഥന്മാർ പണ്ടു ചെഴ്ത്തിട്ടില്ലിതുപോലെ
 യുദ്ധമെന്നെൻ വിളിച്ചുവെട്ടും ചൊല്ലിപ്പിന്നെ
 മൃത്യുവിന്നുചെൻറ ഭേദവും കൊടുത്തിട്ട്
 ശേഷമുള്ളുരവന്മാർ ശേഷക്രിയയും ചെയ്തു
 വെരും കുന്നവക്കോനോടുണ്ടായി മരുവിനാൻ.
 ശേഷം ചൊല്ലുവാൻ പണിയെന്നതങ്ങറിഞ്ഞാവും;
 തോഷംപൂണ്ടിന്നൻ കകാണ്ടീടിനാക്കുമെവമേ.

പടപ്പാട്ടു പ്രഥമപാദം സമാപ്തം.

ചിന്തീയപാദം.

“മിഞ്ചിത്തരുവൻ ഞാൻ പഞ്ചപാദങ്ങളാടി
 നെഞ്ചിൽ തെളിവോളം പഞ്ചവണ്ണത്തങ്ങത!
 കൊഞ്ചിമങ്ങത്തുടനഞ്ചാതെ ചൊല്ലു നീ
 എഞ്ചിത്തരുവോ തെളിയുമാറിനിയും.”

ചൊല്ലിത്തരുവതിനേറെപ്പണിയുണ്ടു
 നല്ല ജനങ്ങളെ മുഖാൽ നിന്നിട്ടിപ്പോരും;
 എന്നാലുമൊട്ടിൽശേഷം ഞാൻ ചൊല്ലുവൻ;
 എന്നാലിനിയായതല്ലാതും കേട്ടാലും.

മുന്നിൽമന്നശിരവൻ മുടിഞ്ഞതിൽ-
 പ്പിന്നെയും കണ്ണമുക്കോനോടിയുയാതെ
 വൻപടകൂട്ടി വെട്ടിച്ചു പെരുമ്പട-
 പ്പവും തുപവകന്മാരെണറിയത്തെയും.
 നാടു വേർപെട്ടു മരുവും മരുവമ-
 നാടോടു നിരൂപിച്ചു മനസ്സന്നിൽ.

“മന്നക്കു കൊണ്ടും കൊടുത്തുമുണ്ടാസ്സാം
 എന്നല്ലോ ചെമ്മ്യയും ചെമ്മ്യയുമാകയാൽ
 ബന്ധക്കളിൽ വെട്ടു മുറുക്കയിമേവിട്ട-

മുതൽകൂറായ മന്നവൻ തന്നെയും
 ചെന്നിനിമുക്കിട്ടു വേണം മടങ്ങുവാൻ."
 ഏതൊക്കെ മന്നമിൽമന്നൻ പുറപ്പെട്ടു
 വെൺപലമന്നനെച്ചെന്ന കണ്ടെന്നരും
 കമ്പകാഴികയെന്നങ്ങിത്യവർക്കും
 നന്നായരുൾചെയ്തിരുത്തിയതുകൊലം
 നന്നാകും മേലിലെന്നോത്തരനരമാനം.
 വെൺപലമന്നവൻ രണ്ടുപേരും പിന്നെ
 വമ്പനായുള്ളോരു കന്നലമന്നനും
 നല്ല പടിഞ്ഞാറുകൂറമിളങ്ങല്ലൂർ
 നല്ല രണ്ടുറിയും നരവീരനും
 പാങ്ങായിതു മുത്തത്താവഴിമന്നൻ.
 പാങ്ങു വെട്ടത്തരമുക്കുള്ളതും മേലുറ്റിൻ.
 വൻപെട്ടമത്തൺനാഥനായുള്ളോരു
 ചെമ്പകമന്നനും പുറത്തുകാലും
 വിണ്ടണിക്കോട്ടവും വള്ളവർമന്നനും
 ഇണ്ടലൊഴിഞ്ഞൊരു പാങ്ങായി മേലിനാൻ
 വൻപൻ പുറത്തുകാൽ തന്റെ കരുത്തിനേ
 വൻപോടക്കുവാൻ തക്കൊരു ബന്ധുക്കൾ
 അൻപേരേറ്റിത്തരന്നെ കാണാഞ്ഞു വേദിച്ചു
 മുന്തിലേ താവഴിയിൽ പിറന്ന ഗുപൻ
 വെൺപലമന്നാട്ടിലിരിക്കുന്ന കവയത്തു
 അൻപോട്ട കേട്ടോരു കിംവദന്തി മുദാ
 കണ്ടെത്തിയെന്നൊരു കൊമ്പൻകൊലാറന
 വൻപോട്ട വാഴുംപ്രദം മേന്മാനരും
 അൻപരിലൻപു സംപത്തു ഗാംഭീര്യവും
 വൻപരിൽമുൻപു വൻമീരകിയും പട-
 കോപ്പകും വൻപെട്ടും കപ്പലമരുവും
 കല്ലനാശക്തിയുതിബ്ബവനാത്തരേ
 സ്കൂലം 1120വധി ശൈത്യവീര്യത്തുണ്-
 കാളമുറ്റാപെടുങ്ങെ പീപാത്തരേ.
 ഏതൊക്കെത്തര രാജശ്വരം പക്ഷൻ
 വൻനടിയും കടന്നാകലം കൂടാതെ

വീരിയംചേർത്തതാവഴിയിൽ വീര
കേരളമന്നവൻ ചെന്നു കണ്ടിടീനാൻ.

ചരതശതമൃഗം ലഭ്യശതശതം
ശതയും കൈവിട്ടു മന്ത്രികളുമായി
ചെങ്കുതിരേൻ ഇചനെയെന്നു കണ്ടിതു
ചെങ്കുതിരേൻ കലനായകനെപ്പോലെ.
കണ്ടു പരമേശി കൊണ്ടാടിയെന്നും
മണ്ടിയണഞ്ഞുപിടിച്ചു പുണ്ടിടിനാൻ.
കണ്ടാൽ മനോഹരമായ കസേരയിൽ
കൊണ്ടുവെച്ചിരിക്കുന്ന അന്നം പിന്നെ
മാറ്റുപീഡാ ശത്രു പീഡ പൈലാമോടി
പോക്കി നൽകൽക്കാരം നന്നുവാക്കുകാം...
“എന്നൊരുവണ്ണമിങ്ങനെയെന്നായതു-
മെന്തു സിദ്ധാന്തമെന്നാൽ വരേണ്ടുന്നതും?
അന്തരമില്ലതളിടകിൽ നല്ലവൻ;
പറഞ്ഞെന്നല്ല പേരല്ലെങ്കിൽ നിണ്ണയം.”
നല്ലവരക്കിത്തരം ചൊല്ലി മെല്ലെന്നടൻ
തെല്ലെന്നും പാത്തതുകണ്ടു മന്നവൻ
അന്നെന്നൊന്നനന്ദപീയൂഷവാരിയിൽ
അന്നെ പൊങ്ങ നിവിന്ന ചൊല്ലി മോ.
സന്തതമെന്നാ ചിന്ത വിവർത്തി-
ങ്ങൻദോഷം പോയിതു ഭക്തശവാക്കിനാൽ.
നാധിപ്പതിന്നുണ്ടു കരളും പലതതു
ബോധിപ്പതിന്നു പറവൻ കേളീടക.
ബോധിപ്പതിന്നു ശത്രുക്കളെയൊക്കെയും
ബോധിച്ചിരിക്കുന്ന മാടത്തിൻകൂറ്റിൽ
താവഴിയങ്ങുണ്ടതഞ്ചിവും മുത്തതു
നാമിതുപിന്നെയിങ്ങുതാവഴിയുണ്ടു
ചോരക്കൂറ്റിൽപ്പെരുമ്പടപ്പാ മേയം;
ചേരനാ മൂന്നാമതു മുരിങ്ങുരല്ലോ;
ചാഴിയുർപിന്നെ നാലാമതഞ്ചമതു
കോഴക്കൂടതെ പള്ളു തഞ്ചികേവലം.
എന്നതിലെന്നിങ്ങുതാവഴിയില്ല.

മന്നവർക്കില്ലാത്ത സന്തതിയാകയാൽ
 അങ്ങനെയുള്ളവർ വാനിടം
 മംഗലമോടു പുക്കേതവസ്ഥാനതെ
 മരിവു ശത്രുവും ബന്ധുക്കളും ചില
 സിദ്ധാന്തവും കൊണ്ടു നാട്ടുവേർപെട്ടു ഞാൻ.
 വന്നു രക്ഷിച്ചു പറങ്കിയും കൈവിട്ടു
 ശക്തിയുള്ളാർ ചിലർ നാട്ടുമാക്കിനാൻ.
 ബന്ധുക്കളായി ചിലതങ്ങവക്കു പിന്നെ-
 പ്പുത്തുരമന്നനും വൈരിക്കമാമല്ല
 പാഞ്ഞു വാഴിപ്പതിന്നു പറത്തുകാ-
 ലങ്ങളുപമെന്നതുകൊണ്ടറികേടോ.
 കൊച്ചിയിൽക്കോട്ടു വിടിച്ചു പറങ്കിയെ-
 തച്ചിറക്കീടകിൽ കായ്സാധ്യംവന്നു.
 വൃത്താന്തമിത്തരം കേട്ടു മന്ത്രേശനം
 പിന്നെ നിരൂപിച്ചു രാജ്യ മഴിയാതെ.
 “ശത്രുവായുള്ളവരെക്കൊലചെയ്യുതൻ
 വൃത്തിയടക്കി വാഴിക്കുന്നതാണു ഞാൻ.”

ഏതപുറത്തവരെല്ലാവരുംകൂടെ
 കുന്നലക്കോരനും ചെന്നു കണ്ടിതിനാൻ.
 അപ്പോഴതരംചെയ്തു കുന്നലമന്നവൻ.
 “കെല്ലോട്ടു ഞാൻ കരയ്ക്കല്ലൻ പദ; പിന്നെ
 കപ്പലുകൾ ലത്തവണം കടലിലും;
 വെൺപലമന്നവർ പുറപുഴയ്ക്കും;
 ചുറ്റിയട്ടക്കുറമ്പു ഏതെങ്കിൽ ചത്തിട്ടും;
 പറമ്പു മല്ലെങ്കിൽ പൊങ്ങമൊളിച്ചെങ്ങാനും;
 രണ്ടു മല്ലെങ്കിൽ മൂന്നാമതവർ നമ്മെ-
 കണ്ടറിഞ്ഞീടമെന്നുള്ളതും നിണ്ണയം.
 പിന്നെ വേണ്ടുവണ്ണം കല്പിച്ചുകൊണ്ടിടാം.
 ഒന്നും വിഷമങ്ങളാണു നമ്മെ നല്ലോ.
 കുന്നലക്കോൻ താനതരംചെയ്തു തന്നെ
 നിന്നവരെക്കൂടെ കേട്ടു ഞാളിത്തുടൻ
 അങ്ങനെയെന്നു കല്പിച്ചു പിരിഞ്ഞുതൻ
 അങ്ങനെയെന്നു തട്ടത്താക്കുന്ന ബണ്ടു.

പിന്നെയുണ്ടായ കപ്പലുടൽ ചൊല്ലുവാൻ
 എന്നാ ചന്ദ്രശ്ചമം നേന പറയാവു.
 വെട്ടമനസ്സ് തുണയും പറങ്കിയും
 വെട്ടിയടക്കി ഏകാകതക്കാരം.
 ഇട്ട ചിന്തയും വാടകിടക്കല്ലാം
 വെട്ടമല്ലെന്നായി കണലുന്നതും
 ചെന്നുഴിഞ്ഞെന്നാളിലേതും മടിയാതെ
 വന്ന പറങ്കിയേ മാനിച്ചുചേതും
 അന്നു ചതിച്ചു പടയൊഴിപ്പിച്ചുടൻ
 ചെന്നുവെച്ച കൊടുക്കല്ലുമുദകോടേ.
 കല്ലിച്ചുവണ്ണമതുകാരം ലഭതയും
 കപ്പലും തോണിയും വാറകം പിൻകെട്ടും
 പുറകുചേർന്നു പടവുമുദാസം
 ഒപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പള്ളിപ്പുറത്തിന്നുനേർ
 കോപ്പോടുകൂടെയടുത്തൊരെന്നവേണ്ടു;
 വയ്തില്ലത്തോരുമാഴിച്ചുവാങ്ങിടിനാർ.
 കപ്പിത്താൻതന്നെയും നീക്കിയതുകാലം
 കെല്ലോടുകൂടെപ്പിടിച്ചടക്കിടിനാർ.
 ചൊല്ലെഴും കൊല്ലവും മാനുവുമായും
 ചൊല്ലുവൻ വേണമെന്നാകിലതും കേൾപ്പിൻ.
 രണ്ടുനാലാംശത്തും പന്തിരുമുണ്ടു
 അടുത്തല്ലായെണ്ണമാക്കല്ലതരിനക്കാലം.
 നല്ല ഘടമായ മാലവും തേരുവിൻ;
 ചൊല്ലുകിൽ വാരവും ചൊല്ലായറിഞ്ഞാലും.
 അന്നുചിടിച്ചു പള്ളിപ്പുറം ലഭതയും
 നന്നായിരുന്നമിതപത്തേഴു ദിനം.
 വന്നിതു വെൺപലനായകന്മാർകളും
 ഒന്നിച്ചു വയ്തിപ്പടയോടുകൂടവേ
 ള്ക്കണൻതന്നുഗുരുൻമുതുകിൻറപേർ
 ള്ക്കണംകൂടാതെ ചൊല്ലുന്ന ദേശത്തു
 വന്ന പടതടുത്താവിടേയുളളോർ ;
 പിന്നെയടങ്ങിതു വെൺപലമന്നതും.

നല്ല പെന്തി പള്ളിപ്പുറത്തായി.
 ചൊല്ലും ലത്തേക്കു പോയതൊരനാരം.
 പിന്നെയും വന്നിതു വേനൽപിറന്നാരെ
 നന്നായ്ക്കൊടുക്കുക പാത്തശരണം.
 പുറത്തുനന്നം തങ്ങളിൽ കണ്ടതൻ
 ലത്തേക്കു ചെന്ന കൊടുക്കല്ലൻ ചുറ്റിനാൻ.
 പിന്നെയും വന്നിതു കണ്ടക്കോടതം
 ചിന്തനയായിതു കോതറാഴ്ചക്കൊ.
 കോട്ട വളഞ്ഞ ന. രണ്ടിനെക്കണ്ട
 മാട്ടിളച്ചു നാൻ പരമേശരം.
 കോട്ടപിടിക്കിലിനാൻ വലഞ്ഞുപോം.
 കോട്ടയ്ക്ക് പെരുമ്പടപ്പിന്നു മതിപൊരാ;
 നാട്ടിൽ പ്രധാനപ്രഭുപിഷളായ നാം
 കൂട്ടാക്കിയില്ലെന്നു കോട്ടയ്ക്ക് കറവുണ്ടു.
 കൂടിയ ചേവകരോടുകൂടിക്കോട്ടയിൽ

.....
 വെട്ടുകോനന്തികേ മിന്നിച്ചുപുക്കേൻ
 വാട്ടവുനീക്കി മരുവുന്ന പാവി. -
 തിട്ടിക്കോമ്മിനോ നാൻ താൻറയ നന്തുവൻ.
 ആഴിതമ്പല്ലെ മരുവൂർ കൊടുക്കല്ലൻ
 മുഴയടുത്തൊരമാല. ചൊല്ലം
 വെട്ടിയിടപോയെ പൊട്ടം വെട്ടിയോടം
 കോട്ട പിടിപ്പാനടുത്തുതടങ്ങിനാൻ.
 കൂട്ടംകലൻ പറകുപ്പരിഷയം
 കൂട്ടംകൂടി വെട്തെവച്ചുതടങ്ങിനാൻ.

രണ്ടുമുണ്ടിനമിങ്ങനേ നിന്നാരേ
 കണ്ടു പറക്കിയോടാക്കുന്നാൻ ലത്ത.
 "മേലിച്ച നീ ചാത്തുപേക്കോതെതിന്നിനി
 ഒഴ്ചമെന്നിക്കു തന്നിട്ടു പോ ഡീടുക."
 എന്നതുകേട്ടു പറക്കിയും ചൊല്ലിനാൻ
 നന്നായ് മിരിച്ചുവന്നോടതിന്നതരം.
 "പോരിന്ന നേരിട്ടു കോപ്പിട്ടെന്നാൽ പിന്നെ-
 യാതും രാമസ്വം പറയുമാറില്ലേടോ!
 യാതാകുന്നതു നമ്മിൽ പിണക്കുക;

കാലമുടവോളം നില്പതിന് ഞാൻ നിന്നോട് " എന്നതു കേട്ടതിനാലായിച്ചുതൊലുവൻനാലുമുളളൊരു തോക്കുകൾവെച്ചിട്ടു കല്ലും തുടക്കം നല്ലങ്ങുമിട്ടിട്ടു കല്ലുകൊണ്ടുള്ള മതിൽകൾ വെട്ടിച്ചിട്ടു വെല്ലുന്നൊരുങ്ങുകൾ വെണ്ടു സമീപത്തു നല്ല കുഴികുഴിച്ചുണ്ടതിൽ മേവീനാൻ. കോട്ട മറഞ്ഞിട്ടും വാട മറഞ്ഞിട്ടും കോട്ടാതെയുള്ള മതിൽകൾ മറഞ്ഞിട്ടും തുണ മറഞ്ഞിട്ടും വരതിൽ മറഞ്ഞിട്ടും താണ കുഴിയിന്നൊളിച്ചിട്ടുനേക്കിയും വന്ന റിപ്പക്ഷേ ഞന്നായിവെടിവെച്ചൊന്ന ചതിച്ചു വധിച്ചാൻ പറങ്കിയും. ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു വെടിവെച്ചിതു ലന്തയും. നല്ല മതിലിന്നും കോട്ടയ്ക്കും മേലുവെ രാവു പകലുമുറക്കവും കൈവിട്ട ചാവു ജവവും നിനച്ചിടുകൂറയും അമ്മിടമിടുന്നിട്ടു കുഴിഞ്ഞുതു; അങ്ങൊരുനാലഞ്ചുത്രിതിചെന്നാറെ നീളെവിളിച്ചുപറഞ്ഞിതു ലന്തശൻ:— നോക്കെനെനിക്ക് കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോട്ടയിൽ നീളെയിരുന്നെന്തു മില്ലാത്തരീനേതും. നീളെയിരിപ്പാൻ മനസ്സുണ്ടെന്നാകിലോ വാളിന്റണാക: ഒരു ജീവനോടും കൂടെ മീളവിൻ കൊച്ചിതന്നിൽ പറങ്കികളേ! മീളാതെയുള്ള പരിഭവം ഞാൻ പിന്നെ കോളാമ കൊച്ചിയിൽ വന്നു മോദിക്കണേൻ. അന്നതിനേതുമനുവാദമല്ലാഞ്ഞി—ട്ടനുകഴിഞ്ഞു; പിററന്നാളഹർമ്മമേവ നല്ല പരിശയും വാളുകളും വൈരി ചെല്ലാതെ മേവീന തോക്കുകളും പിന്നെ കത്തം കുറയ്ക്കും മിന്നുന്ന ചൊട്ടയും പിന്തുണ രീിയുള്ള തിക്കടുക്കുകളും

കോവണ്ണിശ്ചട്ടവും കൈക്കൊണ്ടിതുന്നേരം
 ഓവണ്ണൻ തൻപട ചെല്ലുന്നതുപോലെ
 ഭാലാരബദ്ധകടംബമടുത്തിതു.

വീരക്കുവീരൻ കന്യാരനു തുച്ഛനാം
 പാലിയമാലയംവാഴുന്ന മേനോനും
 കാലനോടും വഴുത്താൻ മേവകരും
 ഒത്തു മനസ്സിൽ വിചാരമീനും പൂണ്ടു
 കാത്തമരുന്ന മരിൽക്കലടുത്തിതു.
 ഉണ്ടകൂടാവെടിവെച്ചുനൊല്ലിത്ത-
 ലുണ്ടു കുറവെന്നൊഴിഞ്ഞു വാങ്ങിടിനാർ.
 അപ്പോഴവിടമൊഴിഞ്ഞു തരംകണ്ടു
 കെല്ലോടു മോട്ടയിലേറി ലത്തപ്പട
 ചാവാറും കൊലവാണമേതും മടിയാതെ;
 ദൈവവിലാസമിതെന്നു പറയാവൂ.

പിന്നെയുണ്ടായ കടുപ്പങ്ങൾ ചൊല്ലുവാ-
 നെന്നാലസാശ്വതിതെന്നു പറയാവൂ.
 പൊട്ടും വെടിതന്റെ നാലും പിന്നവും
 പൊട്ടുന്ന തീക്കൂടും പൊരിയുലയും
 ദിക്കുകളൊക്കെ നിറഞ്ഞൊരുന്നാറവും
 വക്കരണമേററപ്പോഴുള്ള തിരക്കവും
 നാർമാർത്തന്റെ കരച്ചിലും ഘോഷവും
 നാരായണ! ഹരേ! ചൊല്ലുതൊക്കുമെ.
 രാക്ഷസ മർദ്ദനാർ പൊരുതോലെയും
 മുഷ്കേടു ദേവസുരർ പൊരുതോലെയും
 കൂളികളും മണ്ഡമുണ്ഡന്മാരും മുമ്പിൽ
 കോലാഹലേന പൊരുന്നതു പോലെയും
 ലത്തയും നല്ല പടങ്കിയും തങ്ങളിൽ
 ചിത്തകലനങ്ങളെത്തു വെട്ടുന്നതും
 പാഴിൽ മരിയാതിരിക്കണമെന്നൊത്തു
 ആഴിതന്നുചെയ്തൊള്ളി മന്നനും.
 എന്നതറിയാതെ ചേവകരൊട്ടുപേർ
 മന്നൻ മുടിഞ്ഞളിയെന്നുള്ളതോത്തുതൻ
 പിന്നോക്കിൽ പോരാതെ നിന്നു പൊരുതതിൽ

Ms. 764.4/P. 1

National Library

ഖിന്നതപുഷ്ട മരിക്കുന്നതുനേരം ~
 ഓടുന്നതു ചിലർ ചാടുന്നതു ചിലർ;
 കോടുന്നതു ചിലർ വീഴുന്നതു ചിലർ;
 വെട്ടിക്കളഞ്ഞു മരിക്കുന്നതു ചിലർ;
 പെട്ടിതേടിപ്പോയ തേടുന്നതു ചിലർ;
 ഈടേഴുമാഴിയിൽ നീന്തുന്നതു ചിലർ;
 ചാടിയുകോട്ട വെട്ടുന്നതു ചിലർ;
 തോണിമേലേറിയൊളിക്കുന്നതു ചിലർ;
 പ്രാണഭയത്തോട കൂടുന്നതു ചിലർ;
 കണ്ടില്ല ഭൂവരൻതന്നെയെന്നും ചിലർ;
 മിണ്ടാത്തീനേതൊളിപ്പിന്നെന്നും ചിലർ;
 ഉണ്ടാമാറിനതു പോരയെന്നും ചിലർ;
 ഉണ്ടകൊള്ളാതെയൊളിപ്പിന്നെന്നും ചിലർ;
 മന്നാന നീളെത്തിമവിന്നെന്നും ചിലർ;
 മന്നനേ തെങ്ങും കണ്ടില്ലെന്നതിൽ ചിലർ;
 എന്നാൽ മരിക്കേണമെന്നതിലൊട്ടുപേർ;
 എന്നാലതിനെന്തുകാൽമെന്നും ചിലർ;
 ചങ്ങാതികളേ വിളിക്കുന്നതു ചിലർ;
 ചങ്ങാതിയോട മരിക്കുന്നതു ചിലർ;
 ജ്യേഷ്ഠനനുജനത്തേടുന്നതു ചിലർ;
 പെട്ടെന്നു തന്നെയും ജ്യേഷ്ഠനെയങ്ങനെ;
 അമ്മാവന വിളിക്കുന്നു മരുമകൻ;
 അമ്മാവനമതുപോലേ വിളിക്കുന്നു;
 പുത്രനുമച്ഛനെത്തേറെ വിളിക്കുന്നു;
 പുത്രനെയുച്ഛ്ഛനെത്തന്നപോലേ തന്നെ.
 ഇങ്ങനെയുള്ള കഴപ്പും കലുഷപ്പോരും
 അരു പരങ്കികൾ കോട്ടാടച്ചു ന്.
 വയ്പും വെടികളേ നായർക്കു-ന്നേരം
 മേൽ കുമ്പളകൊണ്ടു പൊറുക്കത്തക്കതായ്.
 നേരേയടുത്തുവെട്ടുന്നതു ധനകൾ
 ചോരകൾ കെട്ടീണൊ ചിമുതലങ്ങീതു.
 നായന്മാർ ചത്തുമാഴിഞ്ഞുമെത്തിയപ്പോൾ
 നായിമ്മയുള്ള പരങ്കികളും ചത്തു.

പോകുന്നെന്നതു മിഞ്ചയവല്ലൊ
ചായുകേയ്യുള്ളെൻ വെള്ള കൊടിയുക്കി.
ഉണ്ടായെന്നൊരു കപ്പിത്താനെ വേഴത്തിൽ
ചെന്ന പിടിച്ചുടൻ കപ്പലിളെറിനാൻ
കൊന്നുപോയൊരുക്കും പട്ടെന്നാടും.

വെരികളെനീക്കിയക്കാരും പണ്ടയും
സൈന്യമായ് വാണുടൻ കോട്ടയകത്തനിൽ.
മന്നവിക്രമനും കണ്ടുതളിഞ്ഞിതു
മാനമേറും മുത്തത്തവഴിമന്നനും.
പശ്ചിമിക്യമാവതനും തെക്കിളിപ്പുറം
മെച്ചൊഴുത്ത മങ്ങാട്ടുപടിഞ്ഞാറു—
കൂറ്റിൽ മൂന്നുമതാം മന്നവനും മറ്റു
കൂറ്റമതാം ചോഴ്ചമേറും തെളിഞ്ഞിതു.
കൊത്തവർക്കും മറ്റുള്ള ബന്ധുക്കളിൽ
വേദിയർക്കേറായ ചെമ്പകമന്നനും
മറ്റു കൂറ്റമതായുള്ള ജനങ്ങൾക്കും
മറ്റു പ്ലായുള്ള ഭവമാ "വന്നിത.
കൊച്ചിയിൽ കാത്തുനിന്നാനെ പറങ്കിയും
മെച്ച മറ്റും വെട്ടമന്നരോടൊന്നിച്ചു.
കോട്ടകൊടുത്ത ശിവമിന്നനും
ചാഴിയുർമന്നനും ഉത്തയമാ "വാണു.
വൈപ്പിൻ പരമാർത്ഥ നെക്കുള്ള നാടുകൾ
കോപ്പാട്ടു വെട്ടത്തരവന്മാർ രക്ഷിച്ചു.
നല്ല കൊട്ടങ്ങളുർ മുമ്പായ് വടക്കുള്ള
ചൊല്ലും നാടു കാത്താൻ കന്നലക്കേറും.
തണ്ടു കൂറും പകുത്തിങ്ങനെ മേവിനാൻ
ഇങ്ങലും നീന്ത പരിഭവിച്ചുകാരും.

കോട്ട പിടിച്ചൊരു കൊല്ലവും മാസവും
കേട്ടുകൊണ്ടൊരും നിന്ദവതിരണ്ടെങ്കിൽ.
കൊല്ലമെടുത്തുറിച്ചുപ്പത്തൊരു
ചൊല്ലാം മകരമാസവും പിന്നെത്തുയ
തായറായിടുന്നൊരാഴ്ചയും നിശ്ചയം
മുയകമാഴിഞ്ഞു മാഞ്ഞുനിന്നെന്നുള്ളതു

വെട്ടിച്ചിടിച്ചുടൻ കോട്ടയും; ഇന്ന് ഞാൻ
ഒട്ടു വൈകിട്ടു പറവെന്നിങ്ങനെ
ചൊല്ലിയിരുന്നാൻ മധുവാണിയാകിയ
നല്ല കിളികൾക്കു നാനമാനമായ്.

പട്ടാളം ചിരിച്ചപാദം സമാപ്തം.

തൃതീയപാദം.

മാരിമുഖസുരവരനാ! പദ-
സന്ദർഭപരവദയമര!
ഗിരികൾക്കു ചകലരും നോട്ട
പരിചാളിക്കുന്ന തിരുശരങ്ങളാൽ
കരിവരവർമ്മണിഞ്ഞിടം വേ!
പരമാനന്ദമുണ്ടിതു കേൾക്കുതാൻ.
മട്ടമധുരമൻ ചൊഴിഞ്ഞ വാണിയാൽ
കട്ടകെ നീയിന്നു പറക വൃത്താന്തം.
കള്ളിത്തൻകനി നൂളസിതാദികൾ
തദനു ഭക്ഷിച്ചു സരസം ചൈതന്യം.
"വെട്ടിവട്ടയോട്ടു കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോട്ട
പടപൊരുത്തൻ പിടിച്ചു കുറഞ്ഞി
തൊഴിച്ചുണ്ടായതു പറക വൈകാതെ."
തൊഴുതു ചൊല്ലിയാൻ കിളികൾക്കു നാനം.
കളയാതെ കാലം പറവൻ കേട്ടാലും.
കളിയല്ലേതിനു നൂളുന്നതാണെ!
പറവതിനേറൊപ്പണിയുണ്ടെങ്കിലും
പറവൻ ഞാനൊട്ടു മുരുകുമായിന്നു.
മുരുകിക്കൊൾവാൻമരിപ്പും കേവലം;
പെരിപ്പും കേട്ടാലും പരദേശിയുടേ.

മിടമതയോട്ടു കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോട്ട
പടപൊരുത്തൻ പിടിച്ചു കുറഞ്ഞി
നടന്നവിടെനിന്നുതന്നെ തെക്കോട്ടു
പടയോട്ടം വടക്കുവഴി കടന്നപ്പോൾ
തടയുക എന്നുള്ളതിന്നിങ്ങിനെ

വടക്കുരാജാട്ട പകുത്തു മന്തകരും
 കടന്നു കൊച്ചിന് മുഴുവനപ്പോരും
 അതി ചമുറ്റത്തക്കല്ലാനന്പോട്ട
 പരദേശി തോണി കരറി വന്നടൻ;
 തുപനും വൻകടൽ കടന്നിരക്കാലം;
 തപനപുത്രൻ മരിച്ചസേനയും
 മരുവരവീരനനുജൻമൊത്തു
 കടൽകടന്നടൻ വരുന്നതുപോലെ.
 കടന്നു പാലിയത്തമൻ മേനോനും
 കടന്നടൻ കൊച്ചിൽ മടിയത്തകളെ
 കടലിലൊക്കെയു നിറഞ്ഞു കപ്പലും;
 വടവരനിളംകുന്നപ്പുഴയോരം.
 മരിപ്പതിന്നിനിയിളക്കമില്ലെന്ന
 ഉറച്ചു വെട്ടമെന്നരുമമെന്നിതു.
 ഭയങ്കരമാരാം ബദരസേനയാൽ
 ഭയവശമാരായ്ച്ചുടഞ്ഞു പ്രത്തുകാൽ
 പുറത്തിറങ്ങാതെയടച്ചുകാട്ടയും.
 പുറന്നാട്ടിലുള്ളോർ ശിവശിവായന്ന
 മരിയാതേ കണ്ടു മരുവുവാനായി
 കരുതിയക്കാലം മനസ്സിൽ മേനോന്മാർ
 തെരികെക്കുന്തേ കോയിലകത്തുപുക്കടൻ
 തരംതരം മററും പെണ്ണുപിള്ളകളും
 മരണഭീതിയാലുരുന്നപുക്ക
 മരുവിനാക്കൊക്കെയുതികാലമായ്.
 കടൽചുറ്റുന്നഭൂമിയിൽ ദേശങ്ങൾക്കു
 കടൽമകൾ കൊച്ചിത്തുറ മേനോനരും
 തനിക്കൊരു തൊട്ടുകുറിയെന്നപോലെ
 പണിക്കുറതീർത്തു ചമച്ചു കോയ്ലകം.
 കിഴക്കുതിന്നൊട്ടുപടിഞ്ഞാറുവട-
 കളുകേൾക്കട്ടേ പുരിയെന്നപോലെ
 ഒരു ഭിക്ഷുക്കല്ലോ സുരപതിയൊന്ന
 കരുതിക്കേട്ടൊരു മനസ്സിൽ മോദമായ്.
 അവിടെപ്പണ്ടാരപ്പറവിൽ വീടതിൽ

ഇന്നമരാപെപ്പറഞ്ഞു ബോധിപ്പി-
 ച്ചിതു നുപാരൻ നയമാകവണ്ണം.
 „പട കോവിലകത്തുടൻ പരേതന്മാരും
 ഉടമയേറുമമ്മന്യന്മാരാണ്
 പിറന്നടയക്കുന്നറികൾമാത്രം;
 മറന്നുകൂട്ടുവാനുതതു നൂനം.
 മറയവരുമുണ്ടവിടെക്കൂടെവേ
 മറ പടിമുറ്റമുണ്ടു പലരും പാക്കു.
 സകലം കൊല്ലുകെന്നതു വരായല്ലോ;
 പകയവരെക്കൊല്ലുകെന്നതു വരു.
 വെളുത്തുളിന്നുന്ന കൊടിയോടുംകൂടെ
 കളിച്ചു വന്നടനിണക്കും ഭാവിച്ചു
 പിടിച്ചു കപ്പലിലുടൻ പരേതനും
 നടിപ്പുറ്റും മിപുവരന്മാരെയെന്നാൽ
 പടയൊന്നും പിന്നെ വരാ നമോടൊക്കും
 മടുക്കുമെന്നതും പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ
 കട കൊടിയോടും പടയോടും കൂടെ-
 കൊടിയുടനുകളിണക്കും ഭാവിച്ചു
 നടന്നു കൊച്ചിപ്പോവികവുമെന്നാക്കി
 നടന്നടയെന്ന നടത്തിച്ചുകൊണ്ടു
 വരുന്നതു വെട്ടത്തരചനം കേട്ടു
 മരുമക്കൾതന്നെയരികണമുടൻ
 അരുൾചെയ്തു പിന്നെയവർമുവരോടും
 „കരുതിയതെന്തു ഹാവിൻ നിങ്ങളും.“
 തൊഴുതവർകളുമുണ്ടുതരിച്ചുനേരം:
 „പിഴയുവാനവർ വരുണന്നുകൾ
 വഴങ്ങുകയില്ല മരിക്കുന്നു ഞങ്ങൾ;
 പിഴയ്ക്കു യില്ലതിനാരുവർ കേട്ടാലും.
 മറകമണ്ണിപ്പോളെഴുന്നള്ളുവേണം
 മരിച്ചുപോകാതെ കടുകയമോവൻ.
 മടിഞ്ഞു നമെന്നു മരുമക്കൾതന്റെ
 മടിപ്രകാരത്താലു വചനം കേട്ടപ്പോൾ
 പിടിച്ചുതരുകയല്ല നരപതിതാനും.—

"അതല്ലേ! അതല്ലേ! കേൾപ്പിൻ.
 പെരുത്തരും ചുരുക്കം മരണമുണ്ടാക്കും
 പെരുമ്പട്ടിൽ മൂപ്പുകൾ വാണു ഞാൻ
 മരിച്ചതെ പോയാൽ ഗതി വരാനല്ലോ;
 അതതന്നെ ന്നും മരിച്ചതെ പോവിൻ.
 മരിപ്പതിനാളു കഴിവെന്നു പക്ഷേ
 മരണമേ" എന്നതും ചെല്ലുന്നല്ലോ.
 തൊഴുതു മൃതരും ക്ഷമിക്കയില്ലെന്നു
 വഴിയേ മിശ്രത്തിലുറച്ചു ചൊല്ലിനാൻ.
 അതുകേട്ടനേരമെന്തെന്നു ചൊല്ലി
 കരുതുമായെന്നു നിരൂപിച്ചു കണ്ടു.
 "മരിപ്പാനാലോ മരണമിതിൽ നിന്നാലും
 മരണമേ നിങ്ങളിലുവരികാലം.
 കടന്നുവരികിതിവടെ നിന്നടൻ
 നടക്കു കോതവർ നാകുന്നയുണ്ണി!"
 അതുകേട്ടനേരമെന്തെന്നു കോതവർൻ
 അധികമുണ്ടാക്കുന്നതായിച്ചു.
 "കരുതുകേട്ടനിക്കുകമുണ്ടല്ലോ
 കരുതെന്നും കൊടുക്കല്ലൊരാഴികയാൽ.
 അതി നാണക്കേടിനതുകൊണ്ടു തന്നെ
 വിധിയല്ലായിനി മരിക്കുന്നയുണ്ണി".
 അതുകേട്ടനേരമേ മന്നവ-
 "നതിനാ ചൊല്ലുമട്ടത്തില്ലയുണ്ണി!
 അടവിൽ നാക്കൊക്കെ മുടിഞ്ഞെന്നാൽ പിന്നെ
 അടവിൽത്തന്നെ സുഖമുണ്ടാണിതാം.
 പരിഭവിപ്പതിന്നൊത്തതെന്നെങ്കിലും
 പുറത്തുണ്ടെന്നാകിൽ മിടുക്കരും പേടിക്കും.
 ഇതുകേട്ടതു നീ നിനച്ചു കാര്യം-
 മിതമൊഴേയിനിഞ്ഞാണാളേ വേണ്ടു.
 നരവരനിതു പരവദം ചൊല്ലി-
 കരുതലും പിടിച്ചുണച്ചു ചാർവത്തു
 ശിരസ്സിൽ മുറിച്ചു നയനവാരിയിൽ
 മരണമേന്തെന്നയഭിവേഷം ചെയ്തു

മുഖമുദയം വരുത്തേണ്ടതാകെ-
 നാടനായകനായനായകനെ ചെയ്തപ്പോൾ
 അടിമകളിൽ വീണ്ടെടുത്ത കമ്പിട്ട
 തൊഴുത്തു മന്നനും പുറത്തിറങ്ങിട്ടു
 പഴയനൂർഗേവനിയെ വന്ദിച്ചു
 പുഴക്കര വാങ്ങി നിന്നപ്പോൾ നല്ലയോരം
 തുഴത്തു ചെയ്തിട്ടും പടയോട്ടം കൂടെ-
 യൊഴിഞ്ഞുവന്നു പാറകിടീരനാം
 പഴയകപ്പിത്താൻ വെണ്ടുരുത്തത്തിൽ വാണ
 രീകസ്തരിയും
 മരക്കലംതന്നിൽ ഗുപനയുമേറ്റി
 മരക്കലംതന്നിൽ ഗുപനയുമേറ്റി

പുതുചലനകളുമായും കൊച്ചിയിൽ -
 കടലുകൾമേറ്റുനോക്കുന്നതന്നിൽ
 തുടങ്ങി ചിന്തയുമഴുകിൽ മേനോന്മാർ
 അരിയതിട്ടയും മുരിയമംഗലം-
 മോരുപോലെയൊതു നിരൂപിച്ചു നന്നായ്,
 ചതി ചിന്തയെടുത്ത് വെടിവെക്കുന്നത്
 മുതിർന്ന നായന്മാരെട്ടു പറയുമ്പോൾ
 മരുതലത്തന്നെയടുത്തുകണ്ടിതു.
 മറിവറിഞ്ഞു രാമർക്കോയിലുമെപ്പോൾ
 വിളിച്ചിതു തൻചേവകരെയെല്ലാവരും
 വളർന്ന മാലകപ്പുറത്തന്നിലാക്കി
 പറഞ്ഞു കോപവും കലർന്ന വേഗത്തിൽ
 "പരന്നുടൻവരും പെരുമ്പട കണ്ടോ?
 ചിരിച്ചിണക്കുമായ് വരുന്ന പരന്നുകൾ,
 മുതിർന്നെന്നെപ്പിടിച്ചെടുത്തതിൻമുമ്പെ
 കൊടുപ്പിനുള്ളകൊണ്ടുടനടന്നു
 കടക്കവേ കേട്ടു നടന്ന നായന്മാർ
 നിറച്ചു തോക്കുകൾ മുഖത്തണച്ചുടൻ
 നിരക്കയുണ്ടകളൊഴിച്ചു നേരം
 ഉത്തര ചന്തകൾ വെടിമേറ്റനേരം
 തെങ്ങനെപ്പിടിച്ചൊത്തുതൻ കേടുന്നു;

ഒരുത്തനെ വിളിച്ചപ്പോൾ അയാൾ പോകുന്നു;
 ഒരുത്തന്റെ മീതെയൊരാളാൻ വിഴുന്നു;
 ഒരുത്തനെ വിളിച്ചപ്പോൾ അയാൾ പറയുന്നു;
 ചൊടികളും പുക പെരുകുന്നു നന്നായ്;
 പടകളും രണ്ടുപറ്റത്തും ചാകുന്നു;
 കുടക്കുറുപ്പട; വിറയ്ക്കുന്നു ഭേദം-
 മടുത്തുള്ള വീട്ടിലൊരിക്കലും ചിലർ;
 നടുങ്ങുമ്പോൾ വിളിക്കുന്നു ചിലർ;
 മരണവേദന ചിലർ കാട്ടിപ്പോകുന്നു;
 മുറിയുകയും നോക്കിക്കൊണ്ടു ചിലർ;
 ഉടമയുള്ളവരണഞ്ഞിട്ടുള്ളതേ
 തടവിട മുടിപെടുന്നതുമേ
 കടകളോടെയുള്ളവർ വെട്ടി
 മുടിഞ്ഞു മന്നവരിരുവരുമപ്പോൾ.
 കരിമുക്കിയൊത്ത പരിമുഖതും
 കരിഞ്ഞു ഭൂമിയിൽ ചരിച്ചു ചേവിനാർ.
 മടവയയ്ക്കേ മുഖസരോജങ്ങൾ
 തെളിഞ്ഞുകണ്ടിടാമടൽക്കളും തന്നിൽ
 വിളങ്ങുന്ന ശശിബിംബങ്ങളെപ്പോലെ,
 അണഞ്ഞു മുന്നോക്കിയരിശമോട്ടൻ
 പിണങ്ങുവാനായിപ്പരമേശി താനും
 കടകളുപിണയുമെന്നേരത്തിങ്കൽ
 കടന്നു വെട്ടിയുണ്ണുകയും ചെയ്തപ്പോൾ.
 പെരുമ്പുഴയിൽ തിരുമുപ്പാദന
 വിരതൻ വിരതൻ മുടിഞ്ഞതല്ലീതു.
 മാമൊഴുപ്പല വരുന്നതുപോലെ
 ജലധാരപോലെ സ്തംഭിതനുമിരും
 ഉരുണ്ടു വീണടൻ മരിക്കുന്ന നേരം
 കരുത്തുവെച്ചടൻ കിടപ്പു മണിനാർ.
 തരം തരം തമ്മിലിടഞ്ഞു പിടുന്നാക്കിൽ
 കഴലുകൊമ്പുകളെക്കല നിഷിട്ടു
 കഴുപ്പമോട്ടനെടുത്തിതായുധം.
 കലഹത്തിനുള്ള കൊടിയും തുക്കിട്ടു

നിലാവെളിച്ചത്തങ്ങണഞ്ഞ മുനോക്കിൽ.
 വെടികളും വെട്ടും തുടങ്ങി തങ്ങളിൽ
 കടന്തകളും കൊടിമരങ്ങളും
 കൂത്തായിട്ടൊക്കെയൊടിഞ്ഞുവീഴുന്നു;
 കൊടികളും ദൂരത്തെരിച്ചു പോകുന്നു;
 തുട കരതലം മുറിഞ്ഞു വീഴുന്നു;
 പടയിടക്കിടച്ചടന്ന തങ്ങളിൽ
 തടഞ്ഞുവീണടന്നുനേരവീടുന്നു;
 കൊടുത്തുകൊള്ളുവാൻ തടുത്തുവെട്ടുന്നു;
 തടുക്കുവല്ലാത്തു തല തെറിക്കുന്നു;
 നടച്ചു മുനോക്കിലടുത്തുചെല്ലുന്നു;
 പിടച്ചിൽപൂണ്ടുടന്നൊഴിച്ച് വാഴുന്നു;
 തുടന്നു ചെന്നടൻ ചതിച്ചു കത്തുന്നു;
 കടൽമാലകളും തുറിച്ചു ചാടുന്നു;
 ശവത്തിന്മേൽ ശവം മുറിഞ്ഞു വീഴുന്നു;
 ശവത്തിന്റെ കീഴെയൊളിച്ചുപോകുന്നു;
 കരഞ്ഞു കൂട്ടത്തെതിരഞ്ഞു പോകുന്നു;
 മുറിവിൽ ചോരകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു;
 മുറയിട്ടു നാരിജനമുഴയുന്നു;
 തെറിക്കുന്നു തൊപ്പി; തുറിക്കുന്നു കണ്ണു;
 പരിക്കുന്നു കയ്യ്; പിടയ്ക്കുന്നു വീണു;
 കഴിക്കുന്നു പ്രാണം; വഴക്കുന്നു പോരിൽ;
 പൊഴിക്കുന്നു വെടി; ഇഴയ്ക്കുന്നു ശവം;
 കടിക്കുന്നു പല്ലു; വടിക്കുന്നു ചോര;
 കടിക്കുന്നു വെള്ളം; എടുക്കുന്നു പ്രാണൻ.
 കിടന്നുരുളുന്നു വെടിന്മേറെ ജനം;
 കൂവവെട്ടി കൈവാൾ ക്ഷണപ്രയാഗം.
 വലരിപുരുഷസുരജനന്മാർ
 കൂവായിച്ചു പൊന്തും പെന്തുംപോരു പോലെ.
 പടസമുഹവും പരദേശിമാരും
 പട പൊരുതതിനുപമെ ചൊല്ലുവാൻ
 ഹരിവരദശവനേനേനകൾ
 വിരതചേതസാ പൊരുതതിന്നൊക്കും.

തുടർവാതിൽ ചുറ്റണതിരുന്നതും
 യുധി മഹാജനം മുറിഞ്ഞു വീഴുയാൽ.
 മുഖസരോജവും ജ്വാലാശങ്കളിൽ
 തെളിഞ്ഞുകാണായി.
 അടർക്കുളം തന്നിൽ പൊടിയിൽ മുടിയ-
 തിടിയന്മാരുടെയടുപ്പമിടവരും.
 പെരുമ്പോളെക്കൊണ്ടു പൊടിയടങ്ങിതു;
 പെരിമ്പോളെക്കൊണ്ടു വെടി തുടങ്ങിതു.
 കിടുകിടുകു വിറച്ചതുകണ്ടു നിന്നോർ
 തുടർച്ചിച്ചു മണിയുന്നതെന്നും.
 വെടികൊണ്ടു പൊടി പട്ടണിതസ്ഥികൾ;
 വെടി കരഞ്ഞിന്നേറുടൻ രാമർക്കോയിൽ
 ഇടരോടും കൂടെയൊളിച്ചൊരു കോണിൽ.
 നിമിഷം കണ്ണുതരിലകുപ്പുതോർക്കളെ
 യമപുരത്താക്കി യിഖന്തകൂട്ടവും
 വരണ്ടകാട്ടിനു വിടിച്ചു തീപോലെ
 വെള്ളമെടുത്തുടൻ കോടുകൾക്കു ചെട്ട.
 സ്വാതിതി ഭീരുമിവെടിനാളം കേട്ടു
 അടുക്കിപ്പെരുത്തലും പിരണ്ടു വീഴുന്നു;
 നിരഞ്ഞിട്ടമ്മമാരെടുത്തുകൊള്ളുന്നു;
 പരവശപ്പെട്ടു വിരണ്ടു വീഴുന്നു;
 ഭക്തിമേയെന്നു മുറവിളിക്കുന്നു.
 ഏരിഞ്ഞെന്നയും തീക്കുടുകുകൊണ്ടുടൻ
 ഏരിഞ്ഞു മടി പട്ടവയുമൊക്കെ
 കുരിക്കട്ടുപോലെ കുരിഞ്ഞു ഹേറവും
 പിരിഞ്ഞുടൻ തെളിഞ്ഞുലകിൽ വാഴുന്നു.
 തൊലിയും തൊണ്ടുടൻ കുടലും ചാടിട്ടു
 മലവെള്ള പോലെയൊഴുകുന്നു ചാലം.
 പലികളെപ്പോലെ ചാലം ചാലം;
 ഏലികളെപ്പോലെ വിറയ്ക്കുന്നു വെരി.
 കല കരുതിയങ്ങണഞ്ഞ നായന്മാർ
 തനിക്കുതാൻ പോന്നോർ ചാലം ചാലം
 നിന്നച്ചുതിലൊട്ടു ജനത്തെച്ചൊല്ലിടാം.
 വെള്ളമെഴുന്ന പന്തിയിൽ മേനോന്മാരും

വിജയൻ പഞ്ചാമൃഗവിൽ മേനോനും
കരുത്തുന്ന നായ്ക്കർവീട്ടിൽ മേനോനും
മരിച്ചു ഭേദമില്ലാതെ മേനോൻ താനും
പണിക്കർ കാക്കനാട്ടൻ വീരനും
പണിക്കർ തച്ചേടത്തമൻവീരനും
പടയിടപ്പെട്ടോരനന്തത്തിൽ
മുടിയുന്ന നാരിജനവും ബാലനും
പെട്ടുന്നിത്തണഞ്ഞൊട്ട വൃദ്ധനാലും
മുടിവിതുന്നൊരു പറയവുമിപ്പോൾ.
മരിച്ചതിനാലും ഇണിക്കൊക്കെട്ടാട്ട.
ഇത്തരുന്നൊല്ലമധികം പിന്നെയും
ഇത്തരുന്നിൽപരം ജനമെന്നുകേൾപ്പും.
മരിയാതെ മരുന്നിതേതനും ചുക്കാ-
മരിയതിട്ടയും മുരിയമംഗലം
കടകയമ്മതമ്പുരാണോക്കൊന്നിച്ചു
പടയൊരുപുറം മുടിഞ്ഞിതന്നേരം

അരമനപുക്കുരിലത്തുളളവും
അരമൻ മുത്തരംവഴിയോക്കൊന്നിച്ചു.
ഇടർപ്പുണ്ടുപോലേ ഭിന്നകരൻ താനും
കടലിൽ മെല്ലവേ മറഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലോ.
കടലുനാഥനും തെളിഞ്ഞിതന്നേരം
കടൽമലക്കോനും തെളിഞ്ഞു നന്നായി.
യുധി മരിച്ചവരഭിന്നിനന്ത-
പതിപുരംഗത്തരതിന്നനന്തരം
നിധിപതിസമനമരാലും നൃപ-
പതിപുരംഗത്തരമന്തരം കൂടെ.

പദവിയോടമ്മയിരിക്കുന്നേടത്തു
പതുക്കെച്ചെന്നപ്പോളഭയംപൂണ്ടുടൻ.
പദതാരിൽ വീണു തൊഴുതു ഭൂപതി
കരുക്കുമോട്ടുനടൻപലവട്ടം
നയനവാരിധി കാഴ്ചിച്ചു തൻമുമ്പം
വിത്തുതുടങ്ങുകവിറച്ചു ചൊല്ലിത്തൻ.
“ഭയം വെതിയെ നിയതം ചിന്തിച്ചു

വശപ്പെട്ട കാണാൻ കൊന്നിട്ടു മാതാവെ!

പലകാലം വാണ ഫലിപ്പാർ വന്നു;

ഫലിച്ചിട്ടു വിധിമതമെന്നാകിലും

പറത്തു പോയവരുടെ കാരുണ്യത്താൽ

പുറത്തു പോയ ഞാനകത്തു വന്നതും

പുറത്തുകാൽവെരിയമരാലുണ്ടെ

പുറത്താകുകൊണ്ടെന്നറിവിനവരും."

വിനയഭാവമോടിവ മൊഴിയുന്ന

തനയനെക്കണ്ടു തെളിഞ്ഞു മാതാവും

അരികണച്ചാശീർവപനവും ചൊല്ലി

ശിരസ്സിൽ റോദന മകന്നുളളിതു.

നിനച്ചതു സാധിച്ചെനിക്കിന്നുണ്ണി!

മനസ്സുകേടില്ല മരിക്കുന്നാകിലും

കഴിഞ്ഞ വൃത്താന്തം മറന്ന നാടിവ

വഴിയെ രക്ഷിപ്പാനനുവദിച്ചിതു."

അവനിനായകനരികത്തു നൽകും

അമാലിനോടുമരുളിച്ചെയ്തിതു.

"വയസ്സുറെച്ചെന്നുരെന്നിക്കുമണ്ണിക്കും

വയസ്സായിട്ടുള്ള ജനത്തിനുമെല്ലാം

തുണയായതിനിപ്പരദേശി ഭവാൻ,

തുണമാകുംവണ്ണം നടത്തിക്കൊള്ളണം."

വഴക്കംപൂണ്ടുടനണത്തിച്ചനേരം

വഴക്കപൂണ്ടൊരു പരദേശിവിരൻ

നിന്നുമനസ്സുണ്ടെന്നിരിക്കിലാളു ഞാൻ

സ്വപത്രപത്തിനുമേ ഗുണം വരുത്തുവാൻ.

തിരിയെപ്പോകണമിനിക്കോയിലക-

ത്തിരിക്കുന്ന പടത്തണത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ."

അതിന്നനുവാദം കൊടുത്തു മോടിച്ച്

സുതരമായമ്മതിരുവടി വാങ്ങ.

ഹതഹത മരിച്ചവരുടെ ദേഹം

നാശനിക്കുക വീണൊരുപോലെ തന്നെ-

യടക്കമെരിയും പെരുകമെരിയും-

മടുക്കുമോടു നടുമുററത്തിലും

കിണറിലുമാക്കെക്കുഴിയിലും പിന്നെ

മണിമാളികയോടണിയറയിലും

പട്ടിപ്പരയ്ക്കലും പുഴക്കടവിലും

ഇടവഴിയിലും നിറഞ്ഞിരേ ശവം.

ഇടത്തട്ടു തട്ടുപുരയിലും പിന്നെ

ഇടക്കെട്ടിലും കോവണിക്കു താഴെയും

നട്ടപ്പുരയിലും ഭഗവതിയുടേ

നടയിലും കോയിലകത്തുമുണ്ടല്ലോ.

കുളിമാളികമേലുടൻ പള്ളിയറ

കളുപ്പുരയിലും മറുപ്പുരയിലും

അരിയ നേവാരപ്പുരയുടുപര-

യരികത്തുള്ള വട്ടുകുളിമുമാക്കെ

നിറഞ്ഞിരേ ശവം; ഖലിക്കുറു വോര,

മരിയാഞ്ഞതരുടെ ചരചരണവും

കപടത്ത ശാസവും വലിക്കുന്നന്നേരം.

വരിമിഴു മാർകൾ മരിച്ചൊരാളോശ

പുരികുഴലഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു

കളഭം കണ്ണുരിയിടുന്ന നല്ല

മുഖത്തുതരിൽ ചോരയുമണിഞ്ഞുടൻ.

അരുണനസ്സുമിട്ടിരുനാഴികയിൽ

മരിച്ചിതു പ്രതിപദചന്ദ്രനൊട്ടും

തനിക്കതുകണ്ടു വൊരുകുഞ്ഞുത്തു

ചെറുപ്പംകൊണ്ടുടൻ മരിച്ചതുപോലെ.

ഇരുട്ടുവന്നു പാരിമായും ചെന്നിതു

നിറഞ്ഞു ഭൂതങ്ങൾ പിശാചു പ്രേതങ്ങൾ.

കുറക്കണം നായും കഴുകൻ കാകൻ

നിറഞ്ഞിരുന്നതും മനതാരിലപ്പോൾ.

നിറഞ്ഞിതു മുഴുപ്പുകിഷകളെല്ലാം;

പറയുമോ പാപമിതിയീതേയുമോ?

ഇതുകാലം കൊല്ലമിരുന്നാലു നൂറും

മതിരുമേലിൽ മുപ്പതുവേഴും ചെന്നു.

മകരമാസത്തിലിരുപത്തൊഴായി

പകുപ്പിടാഞ്ഞത ദിനമറിഞ്ഞാലും.

തിഥി പ്രതിപദം ധനുമാസത്തു

കരുതാമയനാളുകിലായിലും.
 കരുതിക്കേൾക്കെ പെട്ടെന്ന് വെളിച്ചം
 കെമിച്ചു ദിനം മുടിഞ്ഞപ്പോൾ.
 ചന്ദ്രൻ ഭവിച്ചു പകയോർ തന്നെയും
 ചരിച്ചു രാജർക്കോടിപ്പൊളിച്ചുപോയ്
 മരുവി കോരുവർക്കോടൊരുമിച്ചു
 മുറിവിന്നു ചില ചികിത്സചെയ്തുകൾ.
 മരിച്ചു ലൗകികജീവൻ രാത്രിയിൽ.
 ഉരിച്ചു പിറന്നൊന്നും ദിനകരനല്ലേടം.

ശവമോക്കെക്കോടിപെട്ടെന്ന് കരുതാമയ-
 ജീവ! ശിവ! പുഴയിൽ വലച്ചിട്ടുൾ.
 ചെറുതു ഭവവുമുനേരത്തിൽ
 ഒരപോലെയുള്ളിലിരുന്നതും പിന്നെ
 വിരതപ്പെട്ട പാലിയത്തു മേനോനും
 നരവീർ മറ്റൊരു വർക്കർക്കുമല്ലാം
 മരിയാതെ വെട്ടത്തരപനമായി
 വിരവിൽ രാജർക്കോടി പാഞ്ഞുവരും
 കരുത്തനും തിപുവരനായിലും
 കരുത്തനെന്നവരിരുവരികാലം
 മരിയാതെ കണ്ടു ഗമിച്ചൊരങ്ങവർ.
 വരുന്ന രാജാക്കന്മാർ നമുക്കിനി മേന്മേൽ
 പിടിക്കണം കോട്ടയിനിയുടനെന്നു
 പിടച്ചിൽ പുണരിയു യിരുന്നതുമ്പും.

പടയോട്ടം കൂടെ വളഞ്ഞു കൊച്ചിയിൽ
 കൊട്ടകുറിയായി മരുവും കോട്ടയെ.
 തെറ്റുന്നൊരച്ചിയ പരമിയും;
 പിടിച്ചുൻ കോട്ടയെന്നൊച്ച ലത്തയും.
 വെടികൊണ്ടു മഴ തുടങ്ങി തങ്ങളിൽ
 അടന്നുവീഴുന്ന തരിയും വാടയും.
 പരവശപ്പെട്ട പരമിക്കുട്ടയും
 ഒരു തുണയുചിട്ടിതുകൊണ്ടു തന്നെ
 ദിനമഞ്ചാരേഴു കുഴിഞ്ഞിരുന്നതെ;
 മനമുറപ്പിച്ചു പരമിയും നിന്ന.
 വിധിവശത്തിനാലൊഴിഞ്ഞു വരുന്നതെ

അതുകാലം ലത പരവശനാടി,
 മനസ്സിൽ ദുഃഖമോടലമലക്കാരും
 ഇണങ്ങി വാങ്ങി വാണിതു കൊടുങ്ങല്ലൂർ.
 പടയ്ക്കര ചെന്ന ബാബലീശൻ തൻപട
 പടയോട്ടംകൂടെ യോഗിഞ്ഞു വാങ്ങിതു.
 കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കൊട്ടയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു
 പടയോട്ട ലത്തൂരിലെയും വാങ്ങ.
 വരികുകണ്ടുനമരാലും പോയി
 പരദേശത്തിനു വളർകുപ്പുലോടും.
 പരവശം നീക്കിപ്പറങ്കിയും റാണ
 വിരുതയും വെട്ടത്തരചനമായി.
 കൊടിയവഞ്ചനമുടയ തിട്ടയെ-
 കൂടിയ ശ്രംഖല തളച്ചുവച്ചുടൻ
 മദം മുഴുതുടൻ പൊഴിഞ്ഞുവാരിയാൽ
 മടകരിതന്നേർ വനിതം ചെയ്യുമ്പോൾ
 മടവയർപുരമധികാ ക്ഷത്തെ-
 യുടയെരഞ്ഞണൻ മുരിയമംഗലം
 പെരുമ്പട്ടിൽനിന്നകം പോയിതു.
 പെരുപ്പമായുള്ളോരവസ്ഥകളിപ്പോൾ
 പറവതന്നേറുപ്പണിയുണ്ടെന്നതു
 പറഞ്ഞെടുക്കുന്നാൾ കിളിമകൾ താനും.
 പടല്ലാട്ടു തൂതിയപാലം നമുവും.

ചതുർത്ഥപാദം

കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടാടിക്കൊണ്ടു നീ ശേഷവും
 മിണ്ടാതെയിങ്ങൽനീക്കിപ്പറഞ്ഞിടുക.
 തെങ്ങിത്തോൻ കൊണ്ടന്ന വിണ്ട കസ്യുരത്തിൽ-
 തണ്ടും മധുവു തരാമിനിയും തന്തേ!
 ചൊല്ലുവതെങ്കിലല്ലവതം കേട്ടാലും
 ഇല്ലാത്തപോലെക്കുളി വണ്ണമുകയാൽ.
 നല്ലരചനത്തിരുവതെരുവതം
 ഇല്ലമില്ലാത്തപരികൽ മുടിഞ്ഞാടറ
 ഒറ്റാലാമാഗ്രാമംപുണ്ടു ബലരാജൻ
 ഒർഗ്രഹനായി വാങ്ങിയെന്നുക

കൂട്ടായ്മയിലെന്നതും ചോരമാൻകുഞ്ഞിന്മേൽ
 ക്രൂരനായ് വാങ്ങി: മറുഭൂതവരും വാങ്ങി.
 തദ്ദേശജാതകുലപ്പെട്ട കോതവർമ്മർ
 കൊച്ചിയിൽ കോയിവകത്തകംവെക്കുടൻ
 നിശ്ശേഷശേഷ്യൻ ജരാവിനേയും കണ്ടു
 വിശ്രുതനായ ചാമണന്മാർതെൻ
 നിശ്ശേഷശേഷ്യകളും ചെയ്തുകൻ
 വിശ്രുതനായ് വസിച്ച് ഭഗവതൻ
 ചെമ്പകമണന്റെ വഴിപ്പടകളും
 വൻഭാഗ്യ നല്ല പരങ്കിയുണ്ടാണിച്ചു
 ചെന്നു വെപ്പിൻകര മുട്ടു പൊട്ടിച്ചിതു
 കുന്നവന്നവൻ രക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്.
 സ്വന്ധക്കളായിട്ടും വൈരികളായിട്ടും
 ചത്തവരെക്കൊല്ല മുടിഞ്ഞിതെന്നേവേണ്ടു.

വന്നിതു വേദമുഖനായ കണ്ടുകൻ
 പിന്നെയും ശ്രീവീരകേശഭൂപതി
 ഉണ്ടായവസ്ഥകൾ കണ്ടുത്തിയെക്കണ്ടു
 മിണ്ടേണമെന്നോത്തു ചെന്നു കളമ്പിന.
 വമ്പനായുള്ള കണ്ടുത്തിയെ കണ്ടുവ.
 നമ്പോടവസ്ഥകൾ കേൾപ്പിച്ചതുനേരം
 ജംഭാരിതമീതെയെ കണ്ടുത്തിയും
 മുറിയിൽ വരുത്തിയമരമു തന്നെയും.
 “കല്പനാഭംഗംവരുതുവാൻ നിന്നോടു
 കല്പിച്ചതാ, അന്തോളിച്ചു പോന്നീടുവാൻ?
 ദുർബലനായെന്റെ കല്പന ലംഘിച്ചു-
 തിപ്പോഴേ നിഗ്രഹിച്ചിടുവ” എന്നുടൻ
 കോപിച്ചു വാളുമെടുത്തങ്ങുത്തപ്പോരം
 ഭൂപതിവീരൻ പിടിച്ചു കരത്തിന
 താപമോടേയരുൾചെയ്തിതു “കേൾക്കണം;
 വല്ലായ്മ വന്നപോമേത്തൊരുത്തനുമെ;
 എല്ലാം പൊറുക്കണം നാഥനായുള്ളവൻ.
 നീതികളെത്തിന ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടുത?
 നീതിക്കുത്തനാല കണ്ടുതിയടക്കണം.

കാഴ്ചയിനിന്നിവൻ പോരയെന്നു വന്നാൽ
നേരോട്ട രണ്ടിലൊന്നേനി ഞാൻ ചെല്ലവൻ
ഇപ്പോളയ്ക്കു പട"യെന്നു മനവൻ
സ്വപ്രഭാഭമെങ്ങുമെഴുതുന്ന കേട്ടപ്പോൾ
നിമ്നമമായ കടുങ്ങാസ്തമ്യകൻ
ചെമ്മെഴുതിക്കൊടുത്തു കണ്ടെത്തിയും.
സമ്പ്രകാശങ്ങളും സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കൻ
അർത്ഥസ്വ കപ്പലുകളെക്കൂടി യജ-
മാനന്മാരും പടക്കോപ്പു ഭണ്ഡാരവും
ഉത്തനംവകാരുള്ള കല്പനാശകരിയും
കക്കവേ തന്നിതു ഞാനെന്റെ രാജാവി-
നാൾക്കുവിധേയനായി ഭവമുണ്ടാകേണ്ട."
പിന്നെ സ്വജനത്തിനോടു കണ്ടെത്തിയും
"എന്നെക്കണ്ടാക്കന്റെ രാജനേ നിങ്ങളും
നന്നായി ചെറുമാനസ്സോടുകൂടെക്കണ്ടാക്കൻ
ഭയപ്പെട്ടു വേലകൾ കേട്ടില്ലെന്നാകിലോ
കൊല്ലുന്നതുണ്ടു ഞാ"നെന്നു ചൊല്ലിട്ടു താൻ
സമ്മതപൂർവ്വമുച്ചിതു വൻപട.

നന്മ തെളിഞ്ഞു പറപ്പെട്ടു ലന്തകൾ;
ചെമ്മേ ഭയംവേരും കാലനും കാണുകിൽ.
കപ്പൽ പടവോടും നല്ലമോശോടും
കെല്ലേറിനോരു പടക്കോപ്പു തന്നോടും
പ്രപതിയും വീരകേരളൻ തന്നോടും
അപം കളഞ്ഞുടനാലിക്കടപ്പും
പുക്കുതനേരം മുട്ടിത്തള്ളിടുന്നനും;
ഭവമൊന്നിതമരലിനമപ്പോൾ.
പുത്തുമെന്നും പീഡയുണ്ടായപ്പോൾ.
കോതവർമ്മക്കു തൻ ബന്ധുക്കൾക്കുമെല്ലാം
ചെത്തി സന്തോഷവും ചൊരത്തക്കാലം.
കൊച്ചിയിൽ കോയിലകത്തായി ലന്തയും
മെച്ചമേറുന്ന പടയോട്ടക്കൂടവേ.
കോതവർമ്മിറങ്ങാകളുത്തുമായി
വേലിയർകോൽപടതന്നോടു കൂടവേ.

പിന്നെപ്പറമ്പിലും വൈരിയും തങ്ങളിൽ
 നന്നാക്കേണ്ടിയത് വരികും തുടങ്ങിനാൻ.
 പക്ഷത്തേക്കു കേട്ടു പറയുന്ന
 പക്ഷമേശങ്ങളിലുള്ള മാലാഖയും.
 നിന്നു ജയിക്കും പറയിയെന്നു ചിലർ;
 വന്നു ജയിക്കുമിടത്തെന്നു ചിലർ.
 കൂറുപറഞ്ഞാൽ വരുവതല്ലയെന്നും
 കൂറു ദൈവമുടനുള്ളോർ ജയിച്ചിടും.
 ഇങ്ങനേ സ്ഥൂർവരും ചൊല്ലിപ്പുലയുന്നതും
 അങ്ങു സ്ഥൂർ പൊരുതീടും ദശനതരേ
 നല്ലനമരാലും മെല്ലെ വീളിയിതു
 ചൊല്ലെഴുന്നോരു ചുറ്റിത്താനെ വേഗത്തിൽ.
 ചെല്ലണം നീ പടക്കോപ്പോളകൂടവേ
 നല്ല പറക്കുതരാജാവി തന്നുടെ
 ചൊല്ലെഴുന്നോരു പടയുരം കഴിട്ടു
 കൊല്ലണം കോതവർഗ്ഗം നന്തണയും.
 എന്നതുകേട്ടവരും പടയുരപ്പോൾ
 നന്നായ് തിരിച്ചിതു വാരിധിയിൽക്കൂടെ
 കൂടാതെ തണ്ടുകൾ കൊണ്ടു തുഴത്തുടൻ
 നാശം വരുത്തുവാൻ ചെല്ലുന്നതുകണ്ടു
 ദേവദേവേശനാം കൃഷ്ണൻ താൻ രക്ഷിക്കും
 ദേവനാരായണൻ തന്റെ പടകളും
 കന്തമെടുക്കുന്നു; വാളെടുത്തീടുന്നു;
 ചന്തം കലൻ മുരികയെടുക്കുന്നു;
 മിന്നി വിളങ്ങും പരിശയെടുക്കുന്നു;
 മിന്നും കട്ടത്തിലു നോക്കെടുത്തീടുന്നു;
 വിളളുത്തീടുന്നു പൂട്ടുന്നു വേഗത്തിൽ;
 നല്ല കണകൾ വളവുകൾ തീക്കുന്നു;
 മിന്നും വെട്ടിത്തീരിയൊക്കെക്കൊടുത്തുന്നു;
 നന്നായ് മനമുറപ്പിച്ചു നിന്നീടുന്നു;
 കൊള്ളട്ടെയെന്നുടൻ വെള്ളത്തിൽ ചാട്ടുന്നു;
 വള്ളമിടയിട്ടു വെട്ടുന്നു തങ്ങളിൽ.
 ബ്രഹ്മപരിഷ്കയും വെള്ളത്തിലായാറെ-

യുദ്ധായയുദ്ധമെന്നൊന്നു പറവു ഞാൻ,
 ഓളത്തൊടൊന്നിച്ചു നീന്തിയടക്കുന്നു;
 ചീക്കുന്ന വെട്ടിപ്പറങ്കോട്ടു വാക്കുന്നു;
 വാട്ടമുക്കുളത്തു വീരമടക്കുന്നു;
 കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടുതൻ വീട്ടുന്നു തങ്ങളിൽ;
 കത്തുവരക്കണ്ടു തട്ടിക്കളയുന്നു;
 കത്തുകൾകൊണ്ടു കുടലു തെറിക്കുന്നു;
 വഞ്ചിമേൽ നിന്നു വെട്ടികൾ പൊട്ടിക്കുന്നു;
 ഒന്നല്ല പൊളിഞ്ഞു മറിഞ്ഞു വീണീടുന്നു;
 മേന്മഗുണങ്ങൾ പുഴയിലിറങ്ങീട്ടു
 കത്തിക്കളിക്കുന്നതുപോലെ തങ്ങളിൽ
 ശക്തിയോടേറുതൻ കത്തുന്നു; വെട്ടുന്നു;
 ചത്ത ശവം പുഴ തണിയിലൊഴുകുന്നു;
 നില്ലനില്ലെന്നു മുന്നോക്കിലടക്കുന്നു;
 നില്ലാതെയുള്ള കെറവോടൊട്ടക്കുന്നു;
 മേളമേറീടുന്ന ഭീരകിയിൽനിന്നു
 കാളുന്ന തീരപാലം വെന്തുപഴുത്തുതൻ
 നാളികേരോപമമുള്ളൊളികൊച്ചുകൾ
 ഓളത്തിന്നമീതെ തെറിക്കടക്കുന്നു.
 കോലുകൊണ്ടു വരിച്ചുകൂടാഞ്ഞിട്ടു
 കാലംവിറച്ചു ലന്നത്തു ഭ്രമിക്കുന്നു;
 തൊപ്പികളൊക്കെതെറിച്ചു തുടങ്ങുന്നു;
 കപ്പായം ചീത്തുതൻ കെല്ലു കുറയുന്നു.
 തോക്കുകളും വാളും വെള്ള ശിരീഷ്പോകുന്നു;
 തോലു മറായിതു ലന്തപ്പരിഷയം.
 തീക്കൊള്ളിപോലോ ശരങ്ങളോറീടുന്നു;
 തീക്കടക്കുകളും കത്തിയണയുന്നു;
 ചേലയും കൂന്തലും കത്തിപ്പെരേയുന്നു;
 മാലോകരും കണ്ടു വിസ്തരിച്ചിടുന്നു.
 കാണിപ്പോലും വൃത്താത നാമ്പന്മാർകൾ
 പ്രാണനൊക്കെക്കൈവെടിഞ്ഞു തൃന്തശമയ്ക്കേണ
 നില്ലാതെയുള്ള കെറവോടണയുന്നു;
 മുക്കിൽ വെള്ളം പുക്കു ചീറ്റിത്തുടങ്ങുന്നു;

തോക്കുകൾക്കൊണ്ടു തലയ്ക്കിട്ടിരിക്കുന്നു;
 തോല്പുരുത്തന്നു ജാവിച്ചു പൊരുത്തനേരം
 മത്സ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു മുങ്ങാത്തവുമ്പോഴുണ്ടു
 മത്സരത്തോടു കൊത്തിപ്പറിച്ചീടുന്നു.
 മുക്കിക്കളയുന്ന് വെട്ടുവരക്കുണ്ടു;
 പൊങ്ങുന്നതേരം തലകൾ തെറിക്കുന്നു.
 നിന്നും കടലിലിറങ്ങുന്നതുപോലെ
 പൊണ്ണത്തടിയരലറി നീന്തിടുന്നു.
 വണ്ണമേറീടുന്നു കിരകിയിൽനിന്നു
 കണ്ണും പൊടിയുമാറങ്ങുന്നതോരൊരോ
 കാളുന്ന നീപ്പത്തു വെന്തുപഴുത്തുടൻ
 ഓളത്തിൻ മീതെ തെറ്റി നടക്കുന്നു.
 കാണിക്കിരുപ്പറത്തും വാട്ടുമില്ലേതും
 കാണികളായവർക്കും ഭയമാകുന്നു.
 വൃഗിച്ചുടുത്തു വെട്ടും വെട്ടുകൊണ്ടതി-
 വൃഗിച്ചു വൃഗിച്ചു ചത്തു വലയുമ്പേരും
 നശിക്കുകയുണ്ടു പേടിച്ചു നീന്തുന്നു
 മുഖ്യതയുള്ള കൂറനമാരെപ്പോലെയും.
 ചാകത്തേശേഷിച്ചു ലത്തകളും പിന്നെ
 വേഗമേറേ പക്ഷ കൊച്ചിയിലാകലാൽ.
 കൊണ്ടുവന്നോരു മരക്കലത്താലവും
 വിങ്ങലുകൊടുത്തൊരാളായശൂദ്രവും
 കൈയിട്ടും കളഞ്ഞെത്തൊരു കൈവഹിത്രം!
 മുഖ്യതും തോല്പും നഷ്ടവിട്ടു ചെന്നെന്നാൽ
 കണ്ടവരുമൊരാളോടു ചൊല്ലിനാർ
 ഉണ്ടായിരുന്ന പരിഭവമൊക്കെയേ.
 ഇന്നിടയാരിക്കൽ പകരമൊന്നെടൻ
 അന്നു വാസമെങ്കിലു പടത്തന്നൊടും.
 നന്നിതു ചെമ്പകമന്നൻപടയെന്നു
 തന്നെ മറന്നുട്ടിലുളളൊർ പറയുന്നു.
 ശത്രുവായുള്ളവരേയമതിടുന്ന
 ശക്തനാം ലത്തയേ വെന്നമുലത്താലെ.
 വിശ്വാസത്തിന്നൊരുമംഗം വരുത്തുമാത-

യിച്ചെഴുത്തു നന്ന നിണ്ണയം തേരവിൻ:
അഞ്ചാതെ ചെമ്പകമന്നൻപടകളും
വഞ്ചിയോടുംപുഷ്തങ്ങളുടെ നാടതിൽ.

എന്നതിരിക്കട്ടെ പിന്നെ ലത്തേരന്മാർ
നന്നായടുത്തു പടകൾ തുടങ്ങിനാർ.

നല്ല തെങ്ങാലുള്ള കുററി പൊടിക്കുന്നു;
കല്ലുകൊണ്ടുള്ള മതിൽകൾ പൊടിക്കുന്നു;
മണ്ണുകൊണ്ടുള്ളൊരു വാട പൊടിക്കുന്നു;
ഉന്നതമായുള്ള കോട്ട പൊടിക്കുന്നു;
പിന്നെയും നല്ല പറങ്കിയും പോരവ-
യോന്നൊഴിയായതെ ചമയ്ക്കുന്ന വേഗത്തിൽ.

കുപ്പിത്തമൻ തന്നുടെ കോട്ടയേ മക്കിപ്പാൻ
കോപ്പുകൾ കൂട്ടിയതെന്തു പറയാവൂ!
കുറിയും വാമേതിലുകളും തീർത്തു
പറവലഞ്ഞുന്ന തോക്കുകളും വെച്ചു
ഒറ്റും ചുരുട്ടുപുടയും നിറുത്തീട്ടു
ഒരേം കളഞ്ഞു കൊറും കൊടുത്തങ്ങനെ
നല്ല പടകഴിയും കിടക്കും തീർത്തു
കൊല്ലാതെകൊല്ലുവാന്താക്കോലുംനാട്ടി
കോട്ടയിൽ നല്ല വെടിമരുന്നുമിട്ടു
കൂട്ടമേ കത്തിയെടുത്തുപോയൊരുമുൻ
മേവേറ്റനും പണിയുണ്ടു പിടിച്ചപ്പാകന-
ന്നവക്കും തേന്നവേ കാത്തിരിക്കും വിരഹ
ത്തങ്ങനെ മേവുന്ന കാലത്തു ലത്തേ-
രങ്ങളു വിളിച്ചു പറങ്കിയോടു ചൊന്നാൻ: —
“എന്തിന്നു നിങ്ങൾ പഴുതേ മരിക്കുന്നു;
പിൻതുണയരുമില്ലെന്നു ധരിക്കുന്നു,
എന്നുടേ ശൗര്യവും നാങ്ങുറിഞ്ഞില്ല
മുന്നും വടക്കോട്ടു താൻ പിടിച്ചുനല്ലോ.
പിന്നെ നിങ്ങൾക്കു തുണയായ മന്നതെ-
ത്തന്നെയും കൊന്നിതു താൻ ചെമ്പതുത്താൻ,
തോല്പു മനേയുള്ള നിങ്ങൾ താങ്ങോടു
പോർക്കേണ്ടമിട്ടു വരുന്ന നാളൊക്കെയും.

നല്ല പരദേശത്തുണ്ടായ കോട്ടകൾ
 ചൊല്ലിക്കൊണ്ടൊതു പിടിച്ചതും ഞാനല്ലോ.
 പിന്നെ മരണാദിമുള്ള കോട്ടങ്ങളും
 തന്നെയടക്കിയെഴുതും ഞാനല്ലോ.
 ഏന്നതിന്മുമ്പു പള്ളിപ്പുറത്തേയൊട്ടു
 വന്നുകിരുകേട്ട കൊണ്ടതും ഞാനല്ലോ.
 അന്നതുതന്നെ യിഹത്തു ഞാനെന്നതും;
 ഇന്നെന്നു മാറിപ്പറയുമില്ലല്ലോ.
 അന്നുള്ളവർതന്നെ നിങ്ങളുമായതു-
 ടിന്നൊന്നു മാറിപ്പോയില്ലെന്നു നിന്നെയും.
 പിന്നെയെന്തിന്നു പഴയതെ നടിക്കുന്നു
 നിന്നുപൊരുകയൊത്തൊരു നിങ്ങളും?
 ഇന്നു നിങ്ങളൊക്കെയു നല്ലതാകുന്നതു-
 മെന്നോടുകൂടിത്തു പൊരക്കെന്നതു തന്നെ."

ഇങ്ങനെ ദോഷണം പറഞ്ഞു ചൊന്നതു
 തിരിവു കോപേന കേട്ടു പരകിയും
 ചൊന്നാനവനോടതിന്നുത്തരം തന്നെ:
 "നിന്നോടു ഞാൻ പലകാലവും തേക്കറക്കിൽ
 ചാവു, മുറിയും പെരുത്തു വലഞ്ഞിട്ടൊ
 രാവതില്ലാതെ ചമഞ്ഞാലിണ്ടെടുവൻ.
 മുന്നും നീ തന്നെ പല പല കോട്ടകൾ
 ഏന്നോടു വെട്ടിപ്പിടിച്ചു നാളൊക്കെയും
 നീക്കുന്നു നീ പറയുന്നതു കേട്ടു ഞാൻ
 നാളുമാറില്ലെന്നതു മറിഞ്ഞീടുക.
 ബന്ധുക്കളും കൊറുമില്ലെന്നു വന്നൊഴി.
 കഞ്ഞത്തൊരുനാളിൽ ജയിച്ചു പണ്ടെന്നു നീ?
 ഞങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളേ മൂലസ്ഥലമതു
 പ്രതുതകാൽ നാടുമക്കോട്ടപ്പടികളും
 രാജധാനികളും സിംഹാസനങ്ങളും
 ഇന്നൊന്നു നിമിച്ഛു വന്നതല്ലെന്നറി.
 ശെറയും നിനക്കതിമാത്രമുണ്ടെങ്കിലും
 ധൈര്യമുള്ള ജനം കാട്ടുമാറേയുള്ളു.
 അഞ്ചുപാഞ്ഞുമാരു ഓട്ടം നേടുകയോ"

നേരേ പലർ കരൺകെ നിന്നു പൊക്കത്തൊന്നാൽ
 എന്റെ കൂട്ടുകാരെപ്പോലെയാണിപ്പോ
 കോട്ടയും തന്നെ പടയുളിച്ചുടൻ
 നീ ചൊന്നതൊക്കെയും നെഞ്ചെഴുതുന്നതാൻ
 നീതിയോടെ കണ്ടൊഴിഞ്ഞു വാങ്ങിത്തരാം.
 അല്ലാതെ നീ പറയുന്ന വേദവാക്കുകൾ
 ന്യായമല്ലെന്നതറിവാൻറിഞ്ഞിട്ടും.
 ഇപ്പോൾ നിനക്കു തുണ പലരുണ്ടല്ലോ;
 കെല്ലോടെനിക്കുരുളിച്ചെന്നിരിക്കിലും
 ചെറു പൊരുത്തേടുകുന്നതുള്ള ഞാൻ;
 ഉറു നീ പോരിന്നു കോട്ടപ്പിട്ടു കൊണ്ടാലും.

ഇങ്ങനേ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞുടൻ
 അങ്ങമിങ്ങും നിന്നു പോരു തുടങ്ങിനാൻ.
 വാടമതിച്ചു മറഞ്ഞു പറങ്കികൾ
 ഉരടേ വെടികളും വച്ചു തുടങ്ങിനാൻ.
 കോട്ടയിൽ കല്ലും മണലും നിറച്ചിട്ടു
 ചാട്ടിന്നു മീതെ കരേരി നിരന്നിതു.
 ഒട്ടേറെത്തൊക്കുമരിന്നു മീതെറിയ-
 ഞാകാതെ പൊട്ടും വെടികളും വച്ചുടൻ
 വെട്ടിവെളുപ്പിച്ചു വെൺപൂമിരുങ്ങനേ
 കോട്ടയ്ക്കുടക്കുന്നൊരു കൂട്ടം ലത്തകൾ.
 തട്ടുപലക മറച്ചു മുന്നൽപ്പിടി-
 ച്ചുറക്കത്തൊട്ടേടക്കുന്നൊരു ലത്തകൾ
 വെട്ടി നിലവും കുഴിച്ചു കുഴിച്ചുടൻ
 ഒട്ടുലമതു തന്നിൽ മറച്ചിട്ടു
 തെട്ടുചൊഴിഞ്ഞു പ്രതിയോഗിതന്നോടു
 വാട്ടമകന്നുടക്കുന്നിതൊരു കൂട്ടം.
 കോട്ടയും വാടയും നെഞ്ചെഴുത കല്പിച്ചു
 കോട്ടയ്ക്കു മുട്ടിയടക്കുന്നൊരു കൂട്ടം
 നിഷ്ഠുരന്മാരായ ലത്തകളുണ്ടേതും
 ചട്ടറ വൻവെട്ടിവെച്ചു പറങ്കിയും.
 നാലുപായങ്ങളും നോക്കി ലത്തകന്മാർ;
 നാലുപാടും പട്ടെ മുട്ടിയടുത്തിതു.

തോലിവത്തമെന്നറച്ചു പറങ്കിയും
 കാവും വിറച്ചു വെടികൾ വെച്ചിടുന്നു.
 കൊന്നു മേലുടക്കൊക്കുന്ന താഴത്തും
 നോക്കിന്നു വെണ്ണുനം കൈക്കൊണ്ടു കൊണ്ടുതൻ
 മൂക്കിന്നു നേരിട്ടുകൊന്നു ചന്തയെ-
 ഞ്ഞെക്കും ദിശയ്ക്കു യയ്ക്കുന്ന പറങ്കിയും.
 ഏണി കോവേണിയും കൈക്കൊണ്ടു ചന്തയെൻ
 താണുതാണമ്മതിപ്പക്കൽ ചെന്നവരുടെൻ
 പ്രാണനിലാശു മോഹംവിട്ടു ചാടുത്താൾ
 ആണിപ്പവകമേൽ ചാലം പതിക്കയും
 കോണിൽക്കിടന്ന വെടിമരുന്നു കത്തി
 വാണാലും ഭേദവും രണ്ടും നശിക്കുന്നു
 കാണിപ്പവകമെന്നൊരുവെക്കിട്ടു;
 ആണിപ്പരിചതു കണ്ടു പടിക്കുന്നു.

അങ്ങനേ മേവുന്ന കുലത്തു ചന്തകൾ
 എങ്ങനെയെന്നറിഞ്ഞിട്ടു കോട്ട പക്കൻ.
 സംഭ്രമം പൂണ്ടു പറങ്കിപ്പരിഷയും
 വയോടടുത്തുതൻ വെട്ടു തുടങ്ങിനാൻ.
 ചിത്തമും വെണ്ണുങ്ങൾ കേണു തുടങ്ങിതു;
 നല്ല വിരുതന്മാർ വെട്ടു തുടങ്ങിതു.
 കപ്പിത്തന്മാരും മരിക്കുന്നു വേഗത്തിൽ;
 തുപ്പം റികളും മരിക്കുന്നിതങ്ങനെ;
 വട്ടകാരായ പറങ്കികൾ ചാകുന്നു;
 കൂട്ടമേ കാപ്പിരികൂട്ടവും ചാകുന്നു;
 തീപ്പുകാലവും പൊങ്ങി നിറഞ്ഞിതു;
 തീപ്പിടിച്ചു മനം കപ്പിത്താനങ്ങനേ.
 വിക്രമത്തോടുകൂടി കോട്ടയേ രക്ഷിപ്പാൻ
 ആക്രമിച്ചങ്ങനെ ചെല്ലുന്നതുമേനം
 പൊറ്റവുമൊന്നു വിറച്ചു ചമഞ്ഞിതു;
 ചാലം തിരിഞ്ഞു പറങ്കിപ്പരിഷയും.
 കോലാമലമായി വന്നിതു യുദ്ധവും
 കാലവോകംപുക്കുമേനം പടയല്ലെറേ.
 കണ്ടാൽ മയമരമാവത്തും പോർചെയ്തു

കണ്ടുകയ്യന്മാർ രണ്ടുപരിഷ്കാരം.

ഇല്ലാ പടയെണ്ണറച്ചു ജരാലുപ്പാരം
 അല്ലലോടും വെളുത്തോരു കെടടി തുച്ഛി
 നിന്നിതു തോറററു തന്നെയുണ്ടെവർ;
 അന്നരം വെട്ടുങ്ങിളിച്ചിതു വൻപട.
 ചെന്നടൻ കണ്ടു പിന്നെപ്പറങ്കികളും
 നന്നായമാലയയതുമ്മടിയാതെ.
 തൊപ്പിയുരിത്തലവായ് നല്ലായുധം
 കെല്പുകറഞ്ഞവൻമുമ്പിൽ വച്ചിട്നാൻ
 നല്ല ജരാൽ മുതലായ പരങ്കികൾ
 ഏല്പാവരുമതിമയ്യാണെന്നതു.
 പേടിയാൽ കപ്പലിലൊക്കെക്കരേറീനാൻ
 കെല്ലോടുകൂടി യമോലവർകളേ.
 പിന്നെസ്സുഖേന വാണാൻ പടതന്നോടും
 ഒന്നിച്ചു കോട്ടയിലൊക്കെക്കൂടാതെ.

കത്തും മനമോടു കൂടിയതുകാലം
 കോരവർമ്മുപൻ പുകു കരപ്പറം
 വേദിയർകോനായ ചെമ്പകമന്നനും
 വേളമോടേ വാണു വന്നുതേ നാടതിൽ.
 കോട്ടപിടിച്ചോരു കൊല്ലവും മാസവും
 കേട്ടുകൊണ്ടുവെന്ന് നിനവതിനുണ്ടെങ്കിൽ
 കൊല്ലമെന്തെന്നു റിമുപ്പത്തെടയതും
 വില്ലായമാസമതിലൊരിയപതും
 ചൊല്ലാമൊക്കെയും ചെന്നിതു അന്യരൻ;
 വെള്ളിയായിട്ടെന്നൊരാഴ്ചയെന്നല്ലോ.

ലത്തയും കൊച്ചിയിൽ കോട്ട പിടിച്ചതും
 മിന്നിച്ചു ചൊല്ലാമിന് യുക്താട്ടുള്ളപോൽ.
 വൈരികളായുള്ള മത്തനരുങ്ങുകൾ
 സിംഹമുതിവുണ്ടു വെണ്മലമെന്നനും
 അന്ധാടു തെക്കിലുംകൂറുമൊരുമിച്ചു
 കോട്ടപിടിച്ചോരു വൃത്താന്തം കേട്ടടൻ
 കൂട്ടമേ പഞ്ചിപ്പടയോടുകൂട്ടവേ
 നല്ല ചെറുകാട്ടുകയ്മകളേ നാട്ടിൽ

കഥാഖ്യേനോരിറണാകളം തന്നിലും
 കൊച്ചിയിൽനിന്നേറനാടരേ വാങ്ങിച്ചു
 മെച്ചമേഴും മുത്തത്താവഴിയേക്കണ്ടു
 പിന്നെയമരാലിനെച്ചെന്നുകണ്ടിളം-
 കുന്നപ്പഴച്ചെന്നു കുന്നലക്കോണയും
 കണ്ടു കൊടുക്കല്ലമാക്കി വാങ്ങിപ്പിന്ന
 ഇല്ലലും തീർന്നടൻ പക്ഷ തൻ നാടതിൽ.
 പിന്നെയമരാലും മന്നവനും കൂടെ
 വന്നു കരപ്പറത്താതു ചടയോടും.
 ലോകരാജം തന്റെ പാങ്ങിലല്ലാത്തയാൽ
 വേഗമോടെ കോതവർമ്മരാം ഭൂപതി
 നല്ല മധുവൈരി മധവൻ മേവീന
 ചൊല്ലെഴുന്നോന്നുവെപ്പു പക്ഷൻ
 ദേവനാരായണൻ തന്നെയും കണ്ടിട്ടു
 ദേവൻ തുണയെന്നു തെക്കോട്ടെന്നുള്ളി.
 ഞ്ഞടൻ പിന്നെയഴിഞ്ഞു കണ്ടിടിനാൻ
 നന്നായി മന്നനെയുമമരാലെയും
 ശങ്കയും പുണ്ടു കരപ്പറത്തുള്ളൊരും.
 ലംകേശുല്ലനമരാലും പിന്നെപ്പോയ്
 വമ്പടയോട്ടമാലപ്പുഴ തന്നിലേ
 ചെമ്പകമന്നനോടാതു പിണക്കുവാൻ.
 പണ്ടിറണാകളം തന്നിൽ നിന്നുണ്ടായി
 വന്ന പരിഭവമോർത്തുടൻ ലത്തേതു
 ചെമ്പകമന്നന്റെ വമ്പട നിതീതു
 വമ്പോട്ടമെപ്പുഴവടേതന്നിലേ.
 അങ്ങമിങ്ങും പട കൂടിയിരുന്നുട-
 നങ്ങൊരു നാലഞ്ചു രീയതി ചെന്നാറെ
 ലത്തേതു ചെമ്പകമന്നനെക്കണ്ടാറെ-
 യെന്തൊരു കൈശചമന്നറിഞ്ഞീല ഞ്ഞടൻ;
 കണ്ണാരിയെക്കാത്ത കാക്കണ്ണുവാരിധി
 കണ്ണനാടേ കളിയെന്നേ ചൊല്ലൂ;
 നന്നായി തങ്ങളിൽ കണ്ടുണഞ്ഞിടിനാൻ
 ചുണമൊരു പകയില്ലെന്നതുപോലെ.

പണ്ടു പറങ്കിയും ചെമ്പകമന്നനും-
 മുണ്ടായിരുന്നോരു സഖ്യമതുപോലെ
 കണ്ടു പറഞ്ഞുടൻ പോയമരാലുതാ-
 നിന്നെൻ നീമി മുത്തന്താവഴിയെക്കണ്ടു
 ചൊല്ലിനാൻ ചെമ്പകമന്നനുമങ്ങുചെ-
 ന്നല്ലലൊഴിഞ്ഞിന്നു കാണണമെന്നുപ്ലാമം.
 അങ്ങനെയെന്നെയൊത്തുമില്ലതി-
 ന്നങ്ങു ചെന്നിട്ടു പറകെന്നത്കർണ്ണ
 ലത്തേതു ചെമ്പകമന്നനെക്കണ്ടുടൻ
 വാങ്ങുകയല്ലാമറിയിച്ചതു കേട്ടു
 വൻപോട്ടു മന്നനെച്ചെന്നു കണ്ടുട്ടുട
 നന്മാടു വാങ്ങീതു വേദിയൻ നാഥനും.
 മെച്ചമെഴും മുത്തന്താവഴിമന്നവൻ
 മെച്ചമോടെ തിരുമുപ്പു വാണീടിനാൻ.
 അസുവിനി നമുക്കൊത്തുതന്നതു
 ചിന്തിച്ചു വെട്ടത്തരേൻ മടിയാതെ
 നല്ല തിരുവനന്തപുരം തന്നിലോ
 വാട്ടമൊഴിഞ്ഞു പറവനെനിങ്ങനെ
 ചൊല്ലിയുകേകാട്ടുമാനിച്ചിരുന്നിതു -
 നല്ല കിളിമകരും താനുമക്കാലമേ.

പടപ്പാഴു ചട്ടത്ഥപണം സകാഴ്ച.

പഞ്ചമപാദം.

മടിയിലിര! മടികളുകു കിളികളിതു ചൊല്ലിയാൽ
 മാലോകർ നിന്ദിക്കുമെന്നു ചിന്തിക്കാവാ.
 ലളിതഗുണമുദയ ശുകയോഗിതന്നഗ്രന്ദ
 ലീലാവിശേഷം പറക ബാലമുദാ!
 പെരുമപെരുമിയ വിശപ്പുരതി വരുത്തിടുവാൻ
 പകപഹലാലികളാവോളവും തരാം.
 വരിയവലുമൊരുമൊത്തു തരുവനതു തീരവേ
 വാങ്ങങ്ങു പായസമുച്ചാരം വരുന്നെളുതം.

നമുക്കിപ്പോഴായിരിക്കട്ടെ. നമ്മുടെയും പലരുടെയും
നല്ല കീഴ്വരം നൽകിയിരിക്കുന്നതും തന്നെ.
പുതുക്കിയതിനാലാണ് നമ്മുടെയും നല്ല
പുണ്യത്തിന്റെ കരുതിയ നന്നായിട്ടുവന്നു.
അതുകൊണ്ടു കിട്ടിയതെല്ലാം വന്നതുകൊണ്ടു
അന്നത്തെപ്പോലെയും ചൊല്ലിയതെല്ലാം തന്നെ.
പറയുന്ന മറ്റു വചനങ്ങൾ പോലെയും
പറയുന്ന ശേഷവും കേട്ടുകൊണ്ടുവന്നു
ഭഗവാനുണ്ടാക്കിയതെല്ലാം വന്നതും
ദിക്കിൽ പുകൾക്കൊണ്ടു കൊച്ചി വീടിയതും
പടയിട്ടയിൽ വഴിയിൽ മറ്റുതെല്ലാം മറ്റുതെല്ലാം
ബാഹ്യവുമായും കേൾവയ്ക്കുന്നതും
വെളിപാടിന്റെ സമഗ്രതയെക്കുറിച്ചുള്ള
വെളിവാർത്തയും മറ്റു മന്ത്രികളും
കരുതുന്നതും അന്നത്തെപ്പോലെയും വന്നതും
കൂടലർക്കുന്നതും വന്നതും തന്നെ.
ഒരുതെല്ലാം നടന്നതെല്ലാം തുടർച്ചയായതും
കണ്ടിതു വെളിപാടിന്റെതന്നെ തന്നെ.
ഹരിതവരവരയെന്നതിനുള്ളതെല്ലാം തന്നെ.
പള്ളിക്കൊള്ളുന്നതെല്ലാം തന്നെ.
പരമപുരുഷന്റെ കരുണയെക്കുറിച്ചും
അതിന്റെതെല്ലാം തന്നെ നടക്കുന്നതും
വിമലതരവിസ്തൃതിയെന്നതെല്ലാം തന്നെ
വന്നതെല്ലാം തന്നെ തന്നെ തന്നെ
പുകൾക്കൊണ്ടു മാത്രമല്ലതന്നെ തന്നെ
പുകൾ വിതരണം കഴിച്ചു യഥാസ്ഥാനം
അന്നത്തെപ്പോലെയും തന്നെ തന്നെ തന്നെ
അന്നത്തെപ്പോലെയും തന്നെ തന്നെ തന്നെ
പലതിനെയും തന്നെ തന്നെ തന്നെ തന്നെ
പലതിനെയും തന്നെ തന്നെ തന്നെ തന്നെ
“വെളിയുന്നതിനായിട്ടെല്ലാം തന്നെ തന്നെ തന്നെ;
വന്നതെല്ലാം തന്നെ തന്നെ തന്നെ തന്നെ;
അന്നത്തെപ്പോലെയും തന്നെ തന്നെ തന്നെ;

ഏവോത്തർത്തവു കിട്ടും നമുക്കെല്ലാം.”
 പൊതുജനം കരുതുമൊരുപുവരക്കും തോന്നിട്ടും
 പോയപാപം തിരുവർ പോകയില്ലെന്നതും.”
 ഇതി സമീപവചനനിശ്ചിതമൊന്നതും -
 യിസയോടെ കോതവർമ്മൻ നാമൻ
 ചരതമോട്ടു വഴിതരിക പൊരുവാനു പോവാതായ്
 ചെമ്പുകൂപരേ! ഞന വെട്ടുനവൻ.
 സരസമഥ നുപവരന വഴിയനുവദിച്ചിതു
 ദേവനാരായണരാണഭൂപതി.

അരുണനുടേയുടേതു വരുവതിനു മുമ്പലം
 ആരീകാട്ടായിതു കോതവർമ്മൻനാമൻ.
 പടയുടേനവിടെനിന്നു നടപ്പതിനു ഭാവിച്ചു
 ഞാനബിഞ്ചത്തേ മറച്ചു നടക്കുകാണ്ട.
 മമമിളകി മകകിൾ മരിവലിയെടുത്തുടൻ
 മാനുമാടേ ഗമിച്ചിടുന്നതുപോലെ.

* * * * *
 നടപട്ടിയിലവരുടയ ചരിതമതു ചൊല്ലുവാൻ
 നാണമാകുന്നതു മാനുതാരിൽ മേ.
 ബുധപരണനളിനയുഗമകതളിരിൽ വാഴകിൽ
 ബുദ്ധിയില്ലാത്ത ഞാനൊട്ടു ചൊല്ലിടവൻ.
 ജയവിരുതമവർകളുടേയുടൽകൾ വിളർച്ചിൽ
 ചെമ്പിച്ച മീശയും കെശവും താടിയും
 പരക്കി സുര മതിമറന്ന കരുകൾമൊട്ടു ചാഞ്ഞാടി
 പച്ചമാംസങ്ങളും തിന്നതിന്നങ്ങനെ
 ശമരഹിതർ ശമനന്മാർ പടയതു തുനിഞ്ഞെന്നാൽ
 ചാൺപലം വയ്യിലവർ തിരിഞ്ഞെന്നമേ.
 ഉടലിൽ വടിവിയപ്പവതിൻടനണിഞ്ഞ കണ്ണുക-
 മുണ്ണിപ്പാടുകമാടിപ്പൂണ്ടങ്ങനെ
 കരതളിലിഴിയുമൊരു മുസലന്മത്തോടുകൂടി-
 ഞാലൻ ഗളയന്നപോലെയെടുത്തുടൻ
 മിടമയതു കരുതുമൊരു പടവിരുതരാകിയ
 മേലു മകരം പുകാർ കരിപ്പറം തന്നിലേ.
 തകിട് മുരട്ടു വറ തുടികൾ ചിന്നു കഴുലുകൾ
 തടയാത തമ്പിട്ടൊരി ചാലത്തോ.

കട തഴകൻ ചമരി കൊടിയു കൊണ്ടിട്ടുനെയും
 കൊലാഹലമോടെടുത്തുത്തരിതു.
 അതു സ്ഥിതി കരമുതുകിലമരുവർ ഭേദ-
 നാമെന്തെന്തർ വാങ്ങി മറുക്കിപ്പും.
 അതു പൊഴുതു നരപതിയുമരുതു മതിയെന്നപ്പേരും
 അരുവരുടെ ലത്തേരരുടെങ്ങിനാർ.
 പിഴകുരു തിരുവരുതരിവിവിധവിവശാരതനാ
 പിന്നെക്കുറുപ്പും പുക്കുവിടേയുളളാർ
 അരുവനെയുമുക്കിടന്നുട്ടു വന്നമരാലെയും
 അരുവാട്ടു കണ്ടാരവരുമതു കാലം.
 ചരിവുകൾക്കുയകുചരിവിലവിവരകലക്കളും
 അതാനന്തമോടെ യഥോപിതം മേഖിനാർ.
 അരുമിതനൃപതി പെരുമ്പട്ടുവാഴും മന്നൻ
 ചെമ്മ പടയോട്ടു പുക്കുടൻ കെരളിയിൽ
 സുരവരജനതരജ സമഗുണമുയേ ദേവാവും
 ദുഃഖമൊഴിഞ്ഞു പെരുമ്പടയോട്ടു പോയ്
 അരുവപരി. സദ്രുദ്രുണതര പുക്കുട-
 നാമ്പാടിത്തര സുഖംചെയ്തുകാലം.
 അവിടമരുവിതാവ നൃപതിവകൻ പെരുമ്പട്ടൻ
 അരുവതരേ നിരൂപിച്ചിതുകാലം.
 പുനരിവരുമൊളിതുപൊഴുതു പടയതരനാപൊരുതി-
 നാരുമില്ലാതെയൊന്നുണ്ടിതൊരുതരം.
 പെരിയയിലമരുമരുവ പനങ്കിയെപ്പുറിച്ചുപുറൻ
 പ്രാണാദികളുംവെടിഞ്ഞു തുടർപ്പു വന്നാർ.
 പെരുവനിയനുമരിയ പടയും ദണ്ഡാരവും
 മാതമവസ്വരരുളയും വെട്ടിത്തേരുവങ്ങാൻ
 പരനര പരികളുടയ പുരിയിൽ മേയുന്നതു
 പാവെശ്വരതാൽപരങ്കിയേടേ തരകളും.
 ഒരു കരുണയകളുളിരിവന തോന്നിലതില
 നോരുണ്ടിൽ മേല്പുറംകാലം കുളിഞ്ഞിടും.
 ഇനിയവനയെ പുരിയിൽ താൻതന്ന ചെന്നാക്കി-
 ലിനയുണ്ടെങ്കിലോ പിന്നെ നിരൂപിക്കാൻ.
 നൃപവരനാകരുളിരിലിനി വിവിധമോളുടൻ
 നിന്ന മന്ത്രികളോടെല്ലാമരുവെയും.

അരിതമതുപെഴുതു നൂപപദനളിർ വണങ്ങിട്ടു
 തേവ "പേരിൽ മനോരണത്തിച്ചിതു"
 "നിരുമനസ്സിലുരളികളടിയൻ വടകകാളുവൻ
 തീരായന്നാകിലോ പിന്നെയെന്നുള്ളോ."
 ഇതി സചിവവരൻ ഭാഗ്യത്തെ കയറിയഥ വാചനം
 ഇവയോടെ ഗോവതന്നിലേ പുകടൻ
 പലവിധൊട്ട മരുവിന പാകിരാജൻതന്നെ-
 പ്പുകൾമോടെ കണ്ടവസ്ഥകൾ ചൊല്ലിനാൻ.
 അപര: മരുവിഷമതു ചെന്നാറെ ഗോവയിൽ
 അളരാൽ കോമ്പമുരണൻ പുകടൻ
 അഭിരിസുതപരിസുന്ദര സോദരനെക്കണ്ടാ-
 നങ്ങു സൗദിതി കിഷ്കിന്ദ പുകുപോലെ.
 അതുപൊഴുതു ബദരവകെളനയൽ മുര-
 ള്ളതു ചെറിയയമരവും വന്നിതു
 സുരരിലയസമമിതഗുണമുടയ കൊച്ചിക്ക-
 സുഷിച്ഛു കല്പനാശകിനകത്തുവൻ.
 കടൽപവനതണയുടയ കപ്പലോടുവെൻ
 കണ്ടിതു വന്നഥ കൊച്ചിവാഴ് വോണയ്ക്ക-
 അമ്പനിപന്നോടവനമുടനപരമതുചൊല്ലിനാ-
 നാചാരവും ചെയ്തു കണ്ടെത്തികല്പൻ.
 അരിയ പരിവേമുടയ മേ തിപ്പ പാകിത-
 നാമിയിൽ വാണോ രാജവരൻ വഴുവൻ.
 നൂപതിവരരിവിടെ നടെ പുകഴിനൊട്ട വാണവേരൻ
 നീതിയിൽ വാഴ് നമ്മാൽ വിരോധം വിന്ന.
 ഇതിഗിരമോടവനമഥ പുകു ഏറ്റാഞ്ഞേ;
 ഇവയോടെ നൂപപ്രയത്നം വാണല്ലോ.
 നലമുടയ ചെത്തുവട്ടിൽ സ്വരൂപത്തിന്ന
 നാലു തൂണായവർ മൂന്നൊന്നും വന്ന
 മനപരിയയഴുകിലതിവിരവിനൊട്ട കണ്ടഥ
 മാനിച്ചുചന്ദനവരയയച്ചിതു.
 കിരപിയകമലമതിചന്ദനപതി പിരിച്ചുവൻ
 കീർത്തിമൻ ശുഭെല്ലിന്ന നൂപ: മാടം
 ചരതമോട്ടമതിനിളയപശ്ചിമകൃഷ്ണവനം

ചാഴിയുൾമന്നൻ ചതുർത്ഥനോടും പിന്നെ.
 പലതന്നെവുമുടയ സവിവരാരോടമതി.
 പട്ടാങ്ങയുള്ളാരണർ ചവകരോടും.
 ഉദയിഗിരിനരപതിയൊടുഴിടയാർപടപരരേ.
 തുണ്ടാക്കണം പണ്ടുപണ്ടുള്ള നാടെന്നേ.
 ലാലുതരമിതകുമലരിലരവനോക്കും വിധയ
 ലത്തേശ്വരിനന്നര സുചകനാണു.
 കൊടിയനര പതിലകനേറനാടിമതാൻ
 കോട്ടപ്പാട്ടുവാഴ്തിരുവഞ്ചക്കുഞ്ഞിൻ
 ബദരബലമവികാമട്ടുതന്നുവെണം;
 ഭരണി പിന്നെ നരലയ്ക്കു കവനംല്ലാ.
 കപിതമതിയൊടുമതിൻ പടകളൊടുചെന്നിളം.
 ശുദ്ധശ്രീമന്നൻ പട മുട്ടി കോട്ടയ്ക്കു.
 അധികതന്നെയുടയ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കോട്ടയ-
 യമ്പിൽവെണ്ണിനെന്നവനം .. ലാമിച്ചാൻ.
 അവിടെ മിഥുനപുരമവരിടയിൽ മുടങ്ങേതാരുടേ
 പിമ്പാവതില്ല.ഞ്ഞിളമന്നനും പാങ്ങി.
 നണമരണചിതർ നെടുവിമിപ്പിലുള്ളമർകളിൽ
 രണ്ടൊടു രണ്ടുപേർ കണ്ണും മുറിച്ചുടൻ
 ബദരപതിപതുരതെരാടമ കൊച്ചിപ്പുക്കൽ-
 വിശ്വാസവും നൂപനെക്കുട്ടിയുണ്ടാക്കി.
 അവനിപതിയൊടു വനമപരമിതൊല്ലിനാൻ
 ..അഖ്യാതൊരാധിപനോടു യുദ്ധത്തിനായ്
 പെർയപടയവനിയതിലഭവതു കൂട്ടക;
 പോരിന്നു സന്ധ്യകളേയുമറിയിക്ക.
 അതുവന്നെയുടയ മമ പടയുമരികളല്ലോ;
 ഏതിന്നു പിന്നെ വികല്പം നരപരേ?
 തവ മതിപുറയികുമതിനപമ." ബദരൻഗിര
 തതു ഭൂപാലകൻ മന്ത്രിസമേതനായ്
 വലവിധവുകകളരിലവയജനം പാതുതു
 വരുന്നല്ലം ബന്ധുഭൂപക്കുട്ടനാൻ.
 അതുപൊഴുതു പടകളൊടു ബിംബപാലകൻ
 ആരണർകേൾ ചെമ്പകനൂപൻപരനായും

കരുതലുള്ളതുപ്രകാരപടയതിനു ഭൂപതി
 കണ്ടിടവേ വണ്ടണിക്കോട്ടവും വന്നു
 മായൊടൊയകമെവർത്തിക്കൊണ്ടു യുദ്ധം
 മങ്ങാട്ടുവായുന്ന വിരണം വന്നല്ലോ.
 കരമതുഷിഖമരുവരൂപത്നോടൊന്നാണു.
 കാലമേ വന്നിരുന്നായിരം നായരും
 നരപതിയുമവരുന്നമതിസമിതവേഷനും
 നല്ല വടക്കുംഭിശയ്യ നടക്കണക്കാർ.
 ഗഗനഭവിയുടയരവി വിറയലൊട്ടു ചെന്നതേ
 ഗംഭീരനമരം വെടിപൊന്നിവാളിയും
 ലാലുതരമിതരിയപട വാൾ പരിശത്തും
 ലഭ്യതയ്ക്കു തരയൊഴിക്കുന്ന നരവും
 ചെങ്കിടയുമടവു രിപുസമിതി കണ്ണനരര
 െന്ന പുക്കു
 പറവുതിനു നരപുംഗവ-
 രുന്നവേ തരയൊക്കെക്കൂടത്തൊട്ടു മോന്നാർ.
 അരിവരരാടൽപൊയതുവെർക്കളയൊട്ടക്കിയും
 മറുമരക്കാട്ടപ്പടികളുറപ്പിച്ചും
 മതിലുമതിനിടയിൽ ചിറയവനികളു കീഴ്ത്തുടൻ
 മാനമൊട്ടെ പുകിറക്കൊണ്ടതു നിർക്കുവ

 പുണ്യശോകശ്ശിവം
 ബലമയ സചിവവരമങ്ങാട്ടു മേനോനും
 ധന്യൻ തിന്നാഞ്ചേരിവാഴ്ചയതു
 കലിശധരസമപമഗളമേഖ്വമഭവസ്സിഗിയായ്
 കോട്ടിക്കാട്ടുതമച്ചെന്നാർ ബലപ്പെരുവൻ
 വിമലമതിയടയ ചെറുവള്ളിമേനവനും
 വീരനാമൊന്നാടമ്പമാ മേനോനും
 അവനിയതിലമത്തൊരു പടയ മന്ത്രികളും
 ആരണർ ദേശികരോട്ടമൊരുമിച്ചു.
 „നിന്നവകളുമധികത മകതളു രിഖളേളാരു
 നിഷ്ഠുരൻ ചെന്നശനരയ്യം കൊണ്ടുപോയ്.
 അപരമവനരപൊട്ടു സമരമർന്നായ്വന്ന

ഏകസ്വത്വാ ബന്ധ നമോദേശിതമുതൽ.
 പാദിബന്ധവന തുണ ചണ്ട നാം ചെയ്തതും
 പാവിന്ന പരമ കൊടുത്തപോലമുട്ടു.
 മനസ്സ് ചങ്ങരകത്തിലുള്ളതാർകൾ തങ്ങളെ
 മനസ്സിൽ നാം വീണ്ടു വിവകാം നാസ്തു ഒരപം
 പരമമതിതിനു ചങ്ങരസ്വരം കേൾവിച്ചു
 പാദമന്ദിരം ചെയ്തു കാണ്യമയച്ചിതു.
 പാദിബന്ധവതിവിന്നെടു മരുവുമെന്തു കൈത്തോരണം
 പാലാണനാളികണ്ഠ വുമുണ്ടയും
 കരതളിലുളകിന്നെടു പാലിധമെടുത്തവർ
 കണ്ഠത്തിൽതരേ പെരുമ്പട്ടപ്പിന്നെടു.
 പടയിടയിലതി തപരിതമവിടെ നിരസിക്കീതു
 പന്നാർപ്പെട്ടുതാഴ്ന്നുവേശൻപട.
 കവിതമമതികൾ നിപുസമിതിയിടുന്നമേളാം
 കോട്ടപ്പടി മിന്നുമെഴുതീടം
 പെരുമ്പട്ടപ്പിളയനപതിനിവകവിരാം
 പാലിയത്തവുമിളയമേറവനം
 പകലിരവു പടകളൊടു മരുവാനെ തുക്കുന്നിൽ
 പാഞ്ഞെടുത്തു ഗിരിസിന്ധരാജൻപട.
 യുനിതവ്യാസദശവെടിവമിഷമെടുത്തു
 സന്നാഹമേറ്റു ബദരനികരവും.
 മണമതിനു ചതുരഗ്രവരനെയ സേനയും
 യുഗാതമിച്ചു നെടുവിരിപ്പിന്നെടു
 തന്നെവേണമെടുമെന്നു പറവാൻമോ
 താൽപര്യമുണ്ടെന്നതാകിലോ ചൊല്ലുവൻ
 സമരത്തിൽ മരണമേറാതിരുന്നിട്ടുററാം
 ന്നാണുതു വെടിവെച്ചു തുടങ്ങിനാർ.
 ഉപരി . തുവെഴുതു പുക പെരുകി നിറഞ്ഞു സഭ
 ഉഴിയിൽ തന്നു പൊഴിഞ്ഞു ചോരകളും.
 യുധി വഴുതി ബദരമെടു നെടുവിരിപ്പിൽ നായനം
 തറമെത്തപ്പോൾ വടക്കൻ താഴ്ന്നുമാർ
 കരികളൊടു മകകരികൾ വരുവതു കണകെട്ടും

കണ്ടു സിംഹങ്ങൾ തമ്മിൽ പൊന്തപോലെയും
 ഭഗവദനപതയും ഭഗവദനയന്ത്രനയും
 ദേവപ്രം കലനർ ചെയ്യതു പോലെയും
 പൊന്തമുതലമെങ്കിൽ കരുപതികൾ പെരുംപോലെയും
 പോർചെയ്തു മറ്റുപിളലന്തംമാരപ്പോൾ.
 പ്രഥമനിലകിടന്നാട്ടു പൃതനകൾ മേടിക്കും
 പ്രാദവക്കാരൻ കൈവാളിക്കുകയും
 ദയയറിവുതരിവക്കെടലതിനടക്കയും
 ദോസ്ത പാദാലികൾ ഖണ്ഡമാണ്ണീഴ്കയും
 ജനകണ്ഠാട്ട തനയസഖിജനമതിൻ ലേലിച്ചു
 ജാതകമെന്നു കൈ മാൻവത്തു ചേക്കയും
 ഉള്ള ചില കടകമതിനിടയതില്ലെ വെട്ടിയും
 കാതിരും വെട്ടീട്ടിടത്തേതിനേലും
 തുരമതിൻ ചതുരതകളധികതമുള്ളവർ
 ശ്രോത്രങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിളൻകളയും
 കരമിദമഗളചരണമുഖം കലശാരുങ്ങൾ
 ഖണ്ഡമായെണ്ണിപ്പുറത്തുണ്ടാൾ പാറകയും
 തെളികടന്ന ചവളമതു വയറുകളിൽ പുകടൻ
 തുള്ളൻ പറക്കടന്ന ചിരരപ്പോൾ.
 മുറിവുകളിൽ നിറഞ്ഞൊഴുകുതിരതരി കണ്ണിൻ
 മൊന്നിച്ച കൈയാൽ തുടയ്ക്കുന്നതു ചിലർ.
 തുരുപ്പറവുമതുപൊഴുതു തോറു വഴുതിടാതെ
 ഏറിവരും അപ്പോ പോർചെയ്തുതോലേ.
 മുതലയെയിരുപറവുമറിയത്തു പുകകപടകി;
 മാറൊഴികുക:ണ്ടു വെട്ടികളാലബ്ധിക്കും.
 അതു പറവതിൻ സുരദേശികനാകിലും
 മറ്റുപിളമാരും ഭരതശരം പാർത്തിൽ
 ചരതമൊട്ടു പാരിന്നു കോപ്പിട്ടനേരത്തു
 ചാൺപരം വാങ്ങിതു ലന്തപ്പുതമ്പട.
 അവശതരവുദയമോടമവിടെ ജാനകക്കൊട്ടു
 മൺചെയതമ്പൽ വെള്ളക്കൊട്ടിയും തുങ്ങി.
 അതിനകമാര കനിവൊഴിഞ്ഞു അന്ത മാറ്റിജ്ജമാ-
 ണ്ണുതൻ വെട്ടിയൊഴിച്ചു നാലരടൻ
 ഗളവുമടന്നതുപൊഴുത്തുകൊണ്ടുവെച്ചാൻ

ഗർവ്വോടു ശൈഖാബ്യിമെന്നോടേ മുഖിൽ.
 യുദ്ധി ജന്മവുമെലജ്ഞാനവരനു വന്നിതെ-
 ന്നുള്ളധിശേഷവും മന്നിൽ നടന്നിതേ
 ഇളപതികൾതിലകനിളനരപതിയും സേനയ്ക്കു.
 മിത്ഥാനീനം വാശി തുക്കുന്നിൽ നിന്നടൻ.
 അതതു മമ വരവുപരി വിരവിനൊടു തീർത്തിനി
 അമ്പോടു ശേഷം ചെറുവന്നെത്തുന്ന
 കൂറിയിരുന്നാൻ കിളിപ്പുതൽതന്നുടേ
 കൂട്ടത്തോടും കെളിഞ്ഞുപോയൊന്നുമായ്.

പട്ടാഭി പഞ്ചമപാദം അദ്ധ്യായം.

അദ്ധ്യായം.

കൊല്ലും ഗുണഗണാനന്ദവാക്യം തങ്കം
 പഞ്ചവർണ്ണകിളി നിൻവാണികെരുക-
 സാരം നകന്നു വളൻ ലഹരിയിൽ
 പാരം പരവശനായിതു ഞാനെങ്കോ.
 ശേഷം വിശേഷങ്ങളേയും ചൈതന്യമാക്കും
 ശോഷണം ചെയ്തതിതോഷണമേതസു
 ഭാഷണം ചെയ്കയിനം മടിയെന്നിയേ.
 ചൊല്ലുവെന്നൊക്കിലെല്ലാം ചെവിതന്നൊ-
 രല്ലവും കൂടാതെ കേൾപ്പിൽ ചുരുക്കമായ്.
 മാടഗുപകവചീരമണിയുടേ
 നാടക്കിയൊരു വെല്ലുവിളികൊണ്ടു
 പുത്തുമുന്നനോടനോൻ വേണ്ടതെ-
 ന്നന്മാര ലന്തയും കൊച്ചിവാഴ്ചെന്നതും
 ബന്ധുവർഗ്ഗങ്ങളും ചിന്തിച്ചുനന്തര
 മന്തരമെന്നിയേ ചെയ്തപോരൊക്കവേ.
 വയൻ പെരുമ്പട്ടപ്പനും നരപതി.
 യമ്പോടു കൊച്ചിയിൽ വാഴുന്നവന്ധവിൽ
 മുഖുള്ള ബന്ധുവരരുമെന്തയും
 വന്യുള്ള ബന്ധവിൽ മുഖുള്ള ലന്തയും
 അൻപുള്ള മന്ത്രികൾ മറുക്കുവർകളും
 അന്മാർ വന്നൊരുവെട്ടവർ കേൾക്കവേ
 കൂട്ടത്തൊന്നി കൂട്ടിച്ചു വന്ന അക്കാക്ക

ഇതഥംവരദാദ സത്വരം ചൊല്ലിനാൻ.
 "കേവലം മോതമീളിനിന്ന നാം ചിമൻ
 ജീവിച്ചിരിപ്പതു മാനിക്കുന്നില്ലെന്ന
 മേവിപ്പറപ്പുതാമസിമന്നവൻ.
 കേവലം വരദീരവഞ്ചകളത്തിന്ന
 നേരെയിനിപ്പോ ചൊരു ചെല്ലിടവാൻ
 നേരേ നിരൂപിക്കിലെന്നോന്നിതു കുറ?
 ചാരവരിഷ്ടമേറ്റ നൂറ കളിവോളം
 ചോരു ചൊല്ലാവും പണത്തിന്ന മുട്ടുമൊ?
 ആഴിപോലുണ്ടു മേന്മമുണ്ടകളം;
 ആഴിയിൽപ്പോവാൻ മരക്കലവുമുണ്ടു;
 കളംവെടിഞ്ഞുള്ള തോക്കുണ്ടനവധി;
 വളംകണക്കേ പടക്കോപ്പുമുണ്ടല്ലോ;
 നല്ലകൈശാലം മേൽക്കുമേൽ കാണുന്ന
 കപ്പിത്താനോരുണ്ടു, തുപ്പായികളുണ്ടു;
 ചാവതിന്നും കൊലചെയ്വതിന്നുചോരു
 സാമസം കൈവെടിഞ്ഞുള്ള പടയുണ്ടു.
 വാടവെട്ടും കരുവിത്തരമുണ്ടതി-
 ന്നാടറിഞ്ഞു വേലചെയ്വോരുമുണ്ടല്ലോ.
 കന്നാമന്നവനോടു യുദ്ധത്തിന്ന
 പിന്നെയെന്തിന്നു വികല്പം നരപതേ?"

ഇതഥം പരാദരി ചൊന്നതു കേട്ടവൻ
 ഒത്തപോലെയെന്നവരദവും ചൊല്ലു.
 പിന്നെയല്ലാത്തു പിരിഞ്ഞു പന്തെഴന്നു
 തന്നുകേ കപ്പിത്താനോടു ചൊല്ലിടീനാൻ.
 "വന്മരപ്പുണ്ടു പടയോട്ടപേരുക നീ
 നന്മ ചേരും നിരവഞ്ചകളത്തിന്ന".
 എന്നവനും കേട്ടു പോയി പടയോട്ടം
 നേരെ വടകരെ വയ്പിൻ കരപ്പറം
 പരമാതെ കണ്ടുനടന്നു കൊടുക്കല്ലൻ
 കോട്ടയിലന്നപാർത്തുക്കളത്തുള്ള
 കോട്ടയ്ക്കു നേരേ ചുക്കുതു വലർക്കാവെ.
 വാട്ടമെഴിഞ്ഞുള്ള നിഷ്പരലന്തകൾ

വെട്ടും വെടിയും തുടങ്ങി ജനകരം.
 അയ്യോ മരുതലവനുമുണ്ടെന്നു
 കയ്യുലച്ചു കോട്ടേലുള്ള പെണ്ണുങ്ങളും
 പായയുടുക്കെട്ടി മറുകരകൊണ്ടിതു
 ഭാഗ്യകേറത്തവരെന്നു കേണത്തരാ.
 ഇതഥം കുറഞ്ഞൊരു കോലാമലങ്ങളാ
 ലട്ടിക്കിടൊക്കെ നാറുത്തൊരനന്തരം
 തങ്ങും തങ്ങുംകുള്ള കായ്ത്തതിനായുട
 നങ്ങുമിങ്ങും പോയ നായന്മാരും വന്ന
 തിങ്ങിന കോപന മന്ത്രുവീരനും
 തങ്ങളിലുണ്ടായ പോരെയെ ചൊല്വതു?
 നാവായിരമുള്ള നന്തെന്നൊക്കിലും
 നാവു പോരാത്തുടന്നീടുകെന്നു വത്ര
 വെട്ടും വെടിയുമൊഴിച്ചുണ്ടിടക്കത്തു
 തട്ടിത്തടുത്തു മറിഞ്ഞുവീണും തദാ
 മുരളവാറുകൊണ്ടുള്ള നീട്ടുവെട്ടും ചില
 ചീരഞ്ഞ കുണ്ടാവുകൊണ്ടു കയ്യാകളും
 പാരിച്ചു കൈത്തൊക്കുകൊണ്ടു വെടികളും
 മുരക്കോൽകൊണ്ടുള്ള തല്ലും തടകളും
 മൂച്ചുയേറീടുമിരുമുനക്കുത്തൊൽ
 മാർവത്തു തന്നെയതുനേരമേലും
 മുക്കും കണ്ണമറൊഴുകീടും ചോരയും
 മിഷ്കൊകൊണ്ടു ചില തട്ടുമട്ടുകളും
 തോക്കുകൊണ്ടു ചില തല്ലുമിടികളും
 തോക്കുകൊണ്ടു വാശിക്കു ചൊയന്നേരം
 നോക്കുകൊണ്ടു തിപ്പു പേടിപ്പട്ടുകയും
 നാക്കുകൊണ്ടുതന്നെ ചാവരം കുളുകയും.
 ചേലൊത്ത തീക്കുടക്കുതനീയതുനേരം
 ചേലയ്ക്കും പൂമുടിക്കും പിടിപെടുത്ത.
 നാലുകിഴിന്നും ഭൂമിച്ചു മണിതപ്പോരും
 നാലുവാതുക്കളോടും ഭൂമിച്ചേവരും.
 അറവുമാറവും ചൊററക്കുമാറും
 പററിയിററിറുവീഴുന്ന കണ്ണീരോടും
 കുററക്കുഴലരും കട്ടക്കിടാങ്ങളും

മറ്റൊരാളിന്റെ മുമ്പിൽപറം തന്നിട്ടു
 മുട്ടിപ്പൊക്കുന്നപോരിൽപ്പിടിച്ചെടുത്ത്
 പൊട്ടിത്തെറിക്കുന്ന വാളും വെടിക്കുഴൽ
 ചുട്ട ചകുത്തു പറപ്പെട്ട മണ്ടുമ്പോൾ
 ചുട്ട കുടലല്ലാം ചാടി പറഞ്ഞോട്ടു
 ചട്ടറ വെട്ടുകൊണ്ടിറററവീഴുന്നു
 ശിശിച്ച് പോകാതെ കണ്ണു കര വരും
 കൂടിക്കുന്നിയ യോഗിപ്രതിയോഗി
 കൂടിക്കിളൻ പൊടിയിടെച്ചും
 ചാടിക്കയത്തിട്ടു വെട്ടുന്ന വെട്ടിനെ-
 ചുട്ടിത്തട്ടത്തോട്ടു ചോറിപ്പൊക്കയും.
 അല്ലെ പെട്ടാത്തൊരു കുന്നലമുന്നേ
 മെല്ലെത്തട്ടത്തുകൊണ്ടോടി ചിലരപ്പോൾ
 ആയിയിൽ ചത്തു പല നാരികളിൽ
 രാജപ്രിയയും മരിച്ചെന്നു ചൊല്ലുന്നു.
 പാതയിലും പൈദാവവും മദ്ധ്യാന-
 നേരത്തെഴുന്ന വെയിലുദേറും പട
 ചാളപ്പുറകോട്ടു വാങ്ങിതു ലത്തകൾ
 കോളേ കുഴിവെന്നുറച്ചു കൊടുത്തല്ലർ
 കോട്ടയ്ക്കു നേരേ വടക്കേപ്പുറത്താണു
 വെട്ടിയാരാനമേലുള്ളിനും തോട്ടിക്കും
 നീട്ടിയാലൊത്തൊരു കെട്ടിയാർ വാടയും.
 ശത്രുക്കൾ വന്നുണയാണുനരിമ്പീതെ
 ശത്രുസംഹാരമായുള്ള തോക്കും വച്ചു
 കെട്ടി കുടിലും നെടുമ്പുരയുമതിൽ
 വട്ടവും കൂട്ടിനാരിങ്ങനേ ലത്തകൾ.

സംവത്സരത്തിന്നകം ചെന്നിതങ്ങനേ;
 ചെമ്മേയതു കാലം കൊച്ചിവാഴ്ചെന്നും
 അൻപതേം തനിക്കുറോതമൊന്നിച്ചു
 കുംഭത്തിതൻ പടയുമാരുമ്പെട്ടു
 ചൊല്ലെഴുമെങ്കൽ പിടിച്ചീടുവാൻ
 അല്ലെ രീനും മോഷിച്ചു പറപ്പെട്ടു
 നല്ല പടപുറപ്പാടുകൾ കണ്ടവർ

ഏല്പാവയെന്തെ വിസ്താരം തേടിനാർ.
 കുട്ടിമരങ്ങളെ വെട്ടിത്തുറത്തുള്ള
 തട്ടുപലയകൾ ഞാണ്ടു ചുമച്ചോരു
 വിഹാരം നാടകം മുറക്കൊട്ടയും ശത്രു
 വശമന്തീതന നിലയുണ്ടു മുണങ്ങോ.
 മുന്നിലുമായൊരു മുനത്തുറന്നയ്യ
 മൂന്നുവരിപ്പൊന്നാലും മഴിഞ്ഞിടാം.
 നല്ലപുറത്തുതരിന്റെ വാതിൽകളിൽ
 നാലുദിക്കും മുഴങ്ങിപ്പന്ന ജീരങ്കി
 കാളതേന്താക്കോരോന്നു വായും പൊളിച്ചിട്ടു
 കാളമേഖലങ്ങളെപ്പോലേയിരിക്കുന്നു.
 മേൽമലയ്ക്കൊരു വൈരിപുറപ്പെട്ടു
 മേൽമലയ്ക്കിടയിൽ നിന്നു വടക്കോട്ടു
 നേരേവരുന്നെന്നു തോന്നുന്നതിന്നൊരു
 നേരേകേട്ടു കണ്ടെന്നതാരാനും ചൊല്ലുവോ?
 മേൽമലയ്ക്കു ശിഖരങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ
 ചാരുതയായ ശിഖരമിതിനുണ്ടു.
 അമ്മലമേൽ കരി സിംഹമലരുകിൽ
 ഇമ്മരക്കൊട്ടയിൽ തോക്കുവെട്ടിമേ.
 വണ്ടുകുളമലമേൽ മുരണ്ടിടകിൽ
 തണ്ടുകുളല്ലാം മുരണ്ടലരമിതിൽ.
 വാരണം പിണ്ഡമിട്ടമതിലേക്കിലോ
 വാരണജീരങ്കിയുണ്ടായിട്ടമിതിൽ.
 ഗന്ധർവന്മാരികളെടു-വാസിക്കിലോ
 സന്താനം ലഗ്നകൾ വാഴുന്നിതിലുമേ.
 തണ്ണീർനിറഞ്ഞ തടമതിലുണ്ടെങ്കിൽ
 തണ്ണീർ നിറച്ച പത്താഴ്ത്തളങ്ങളിതിൽ.
 കുന്നിന്മേത്താഴ കളിപ്പു വാസിക്കിലോ
 ഇന്ദ്രിയാഭേവി കളിപ്പിങ്ങിരിക്കുന്നു.
 അന്നം പരക്കും മലയ്ക്കു മിതെങ്കിലോ
 ഉന്നം പരക്കും കൊട്ടിക്കുറ കൊട്ടുമേൽ.
 കൂട്ടമുറയുള്ള മുളയുണ്ടതിലേക്കിലോ
 ചേർന്നിരുമ്പാണ് മുളയുണ്ടിതിന്മുമ്പേ.

ഈശാനനാരായണം പൂണ്ടതുവാഴുകിൽ
 പാരിതാനാരായണം പൂണ്ടിതു വാഴുന്നു
 സൂര്യന്റെ തേരതിൽ ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രമോ
 ധാരീശിരസ്തരിതിൽ ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രം.
 കല്പങ്ങളിലുരുങ്ങുന്ന രാകുണകിൽ
 കല്പങ്ങളുണ്ടിതിൽ ചിത്രം തരം തരം.
 മണ്ണിൽ ചവട്ടിൽ കിടന്നീടുകിൽ
 ചീനിയ്ക്കിൽ ചവട്ടിൽ കിടന്നീടുന്നു.
 പാമ്പുകളുടെ തടിച്ചുരതിയിൽ
 പാമ്പുകൾ ഉണ്ടിരിയും മാനാദരം.
 പാഴുമുണ്ടു പച്ചത്തറിലെങ്കിൽ
 പാമരമുണ്ടു വളന്നിതിലുമേ.
 വള്ളികൾ ചുറ്റിയ വൃക്ഷമുണ്ടെങ്കിലോ
 വെള്ള വെടിതരിശുചന്ദ്രനും തോക്കുണ്ടിതിൽ.
 ഇങ്ങനെയുള്ള മരകാട്ടയും ചിങ്ങ-
 ചുങ്ങാടകമത്ര തരത്തിലൊരുവെട്ടു,
 കമ്പകളുണ്ണ കണയാരൽക്കൂട്ടവും
 കൊമ്പുകളുണ്ണ മരച്ചുങ്ങാടങ്ങളും
 ഓലകെട്ടും കയറോലകെട്ടും നാത്തും
 ചേലൊത്ത പാമരവും പത്തുക്കൊട്ടയും
 വട്ടിയും പട്ടിയും ചീനച്ചട്ടികളും
 കുട്ടപ്പാരക്കോലും വെട്ടുതവാരകളും
 വെട്ടി മരമുറിക്കുന്ന കോടാലിയും
 വെട്ടി നിലമുറിക്കുന്ന തുമ്പാകളും
 കൊട്ടുന്നകിലുകുളികൾ മഴുവുകൾ
 കുട്ടിച്ചൊരിച്ചുവരും കല്ലുവാച്ചികളും
 നല്ല ചിറമ്പിക്കുകാലും പലകയും
 നല്ല തുണും നിവിടുന്ന യന്ത്രങ്ങളും
 ചാലമുട്ടുവാന്തവേ മരങ്ങളും
 കാലിൽ തറയ്ക്കുമാരക്കോൽ പലതരം
 വണ്ണപെരുത്ത യാതൊരുകൾക്കും
 പൊണ്ണത്തോക്കോരുമുരുവുവെട്ടി മാട്ടുകൾ
 കല്പങ്ങളുമുരുവായും പാളവും

മല്ലിട്ട കേരള പൊടികൾ തുടങ്ങി.
 കണ്ണൻ പൊടിക്കുന്ന നാടും കണ്ണൻ
 കണ്ണാടൻതോക്കുണ്ടു രണ്ടായിരം തരം.
 ഉണ്ടമരുന്ന് പെട്ടകം നെയ്യാട
 കണ്ടമരംകാണ്ടു തീർത്ത കുറികളും
 നീളത്തിലുണ്ടു മരുന്നിട്ടു കെട്ടിയ
 ചാളികളുട്ടങ്ങൾ മേളിച്ചുതന്നെ.
 മൂടയും കൂടയിൽ കോഴിയും അറയും
 അട്ടമോടുകളക്കൊന്നരിച്ചിയും
 ചീനള മരക്കുളത്തിൽ കരേറീടിനാൻ
 മേളത്തിരികിട്ടു നേർ കരും പിന്നെ.
 മെച്ചം കലുന്ന് ചക്കൊരനവധി
 തച്ചൻ ചമച്ചു ചരവയും മാട്ടവും.
 കച്ചോടക്കാരതം വാണിശ്ശുട്ടവും
 അച്ചോ പറവാനവനാനമില്ലെടോ.
 നല്ല വെളിച്ചെണ്ണ ചണ്ണാമ്പു വെണ്ണയും
 കണ്ണൻ പഴക്കല കിണ്ണത്തിലപ്പവും
 വെള്ളരി വെള്ളവൽ വെള്ളരിക്കാകളും
 വള്ളരകെട്ടുകൾ കള്ളകടങ്ങളും
 ഉപ്പിട്ടമീൻ തരമൊപ്പിച്ചിറച്ചിയും
 ഉപ്പുമാങ്ങയുമുഴന്നാട കോതമ്പു
 നല്ല പയറും തുവര കുറവയും
 വെല്ലവും പഞ്ചാരയുമുടക്കനെയും
 കോഴികൾ കോഴിമുട്ട കഴുലപ്പവും
 നാഴിയിടങ്ങളിയും മുറവും ചീന
 ഇഞ്ചി കഞ്ചാവുചിഞ്ച പൂളിഞ്ചിക്കായും
 തഞ്ചി വഞ്ചനയും മിഞ്ചുവോളം തിന
 നാളികേരം തളിക്കൊരിക ചോളവും
 ചോളാകും വെള്ളിക്കോലുള്ളി വെള്ളിയവും
 കൊച്ചുപിച്ചാങ്കത്തി കത്തിയുടതുകൾ
 അപ്പുകോലും നല്ല കൊച്ചുതോക്കുകളും
 മെയ്യും ചോങ്ങും പടച്ചുട്ടയും തൊപ്പിയും
 കൈക്കൊട്ടു കൈതുകിൽ തൊങ്ങലും ഭംഗിയും

കപ്പലിൽവന്ന കരിമ്പടം കൈപ്പടം
 നെയ് ഭരണിക്കുടമപ്പിടം കൊട്ടയും
 വെട്ടം കൊട്ടത്തും വിളക്കും നെഞ്ചപ്പോടും
 കണ്ടെൻ മുണ്ടുകൾ കട്ടിയവകളും
 കാറ കറപ്പട്ടിരിക്കും കുറിഞ്ഞിയും?
 കൂറത്തൊഴോളം കാറാതലവായും
 മായിപ്പടവകൾ മായൽപ്പതകൾ
 നായക്കു വില്ലിത ഞാണും കണകളും
 പണ്ണിർക്കടക്കളെ മെണ്ണബ്ഭരണിയും
 കണ്ണാടിയും ചിമിയും കിളിപ്പത്തിയും
 നീയെരിയുന്ന നീക്കത്തിയും വീപ്പയും
 വെററിയയുടേയ്ക്കായും വകയില
 കററവയ്ക്കും വടററിക്കറകളും
 ചുരു ചതുരംഗപ്പോരിൻകരുവകൾ
 ജാതിക്കായും നല്ല ജാതിപത്രികളും
 ചെറിയും ചുക്കും മടിപ്പെക്കറകളും
 അക്കപ്പിയം ശംഖു കൊമ്പുവളകളും
 കെട്ടംകുടിയായിട്ട് കട്ടലും പാകളും
 കെട്ടിത്തെരത്ത പല്ലായും കപ്പായവും
 വട്ടിച്ചുമട്ടിൽ കറത്തടയ്ക്കാകളും
 കെട്ടിച്ചുമന്ന വയമ്പുകൾ പന്ദനം
 നീക്കക്കത്തിനെത്ത വെടിനതിരി റിന്ദനം
 ചാത്തോട് ചുന്തിരിങ്ങാ കന്തിരിക്കവും
 ചാത്തച്ചിപ്പട്ടു വല്ലമ്പുവന്നച്ചെല
 ഏറേ വടിവൊത്ത മുണ്ടുമുമാലും
 കൂറ പായിരറകച്ച പിണിസ്സോമനം
 നീലമനയോരയുടത്തനക്കല്ലും
 ചാലിയും മേലേഴുന്ന മയിൽപ്പലിയും
 താഴും തുടക്കമുത്താണി താക്കോലും
 മേളംകലൻ തളിക കിണ്ണങ്ങളും
 തട്ടവെരകിൽ പൂവും കരയാമ്പു
 തെട്ടുകൂടാമേട്ടത്തട്ടിയ ഗുന്ധങ്ങൾ

അറയും വാനരവംകിളിയും കൊള്ളാം
 ആറായിരമല്ല പോക്ക് വില്ലാണെടോ.
 ഇത്തരം കച്ചോടം മറ്റും പലതരം
 ഉറുപ്പറവാൻ പരമേശ്വരമോടോ.

കൊച്ചിയിൽക്കൊട്ട പണ്ടു പിടിച്ചുനരേ
 ഇപ്പരതിച്ചുകൊല്ലാന്നമില്ലാഞ്ഞെടോ.
 വഞ്ചിയിൽ കൊണ്ടുചെന്ന പടക്കൊറ്റയും
 വഞ്ചിച്ചെന്ന മരക്കൊട്ടയും തിരു-
 വഞ്ചക്കുളത്തു കിഴക്കേപ്പുഴയിലായി
 അഞ്ചാഞ്ഞ ചെന്നോരു വെഞ്ചനാദികളെ
 താൻമാരതിച്ചിറക്കി കരയ്ക്കുകവെ
 സഞ്ചാരം കൈവെടിഞ്ഞുള്ള പടകളും
 വ്യാപാരികളായ യുണസ്സാണികൾ
 താലം വെടിഞ്ഞുള്ള ജോനക്കൊട്ടിന്തൻ
 നാണിം മരുന്ന പൊൻവാണിച്ചെട്ടിയും
 നാണാഞ്ഞെയുള്ള കടശൻ കണക്കൊൻ
 ആശാരി മുശാരി കൊല്ലനും തട്ടാന
 മാചാമമേറും പടന്നക്കണക്കും
 നോണിക്കത്തെയും കാപ്പിരിയ്ക്കുവയും
 ചേവെഴും കോട്ടപ്പണിക്കല്ലാശാരിയും
 കാട്ടവെട്ടുന്ന മണ്ണാലും പലതരം
 ചാടേ കുരപുക്കുവയും കുറയാതെ
 തല്ല നാമദിനം ചെല്ലുന്ന വോയ്ക്കും
 ചൊല്ലേറിച്ചൊല്ലും കരുതുകൂട്ടങ്ങളും
 പോരിനു പിൻതിരിയാത ലന്തകളും
 താപനയെപ്പേക്കൊത്തെയുതിടുന്ന
 താലം പടിച്ച കണക്കുപിള്ള മാതം
 തീന്നൊക്കും നല്ല ചായിപ്പുണ്ണങ്ങളും
 ധേനുവേ ചെട്ടി അറക്കുന്ന ചാഴുതും
 നോക്കോടെ കുപ്പിത്തൊന്മാരും തൂപ്പായികൾ.

മാടമ്പാവരൻ തൻപടയ്ക്കുമപ്പോൾ
 ആടലൊഴിഞ്ഞു കരയ്ക്കിറങ്ങി മുദാ.
 കാടകളുത്തു മൺകോട്ട ചമച്ചുട-
 നീടെയുണന്നു ചിറായികളുമിട്ടു

ചാടേറിവന്ന വചിയ തേക്കിക്കൊക്കവ
 വാടയ്ക്കു മീതെ കരേറീ നിരത്തിതു.
 വെട്ടിത്തുടങ്ങിതു വാടയ്ക്കുമുമ്പിലേ
 കാടും മരവും മരറാക്കെക്കെട്ടിവരും.
 വെട്ടി കിണറും കുളവും വാടകളിൽ
 മുട്ടുകൂടാതെ വെള്ളംകുടിപ്പിട്ടവരും.
 വാണിക്കൊക്കിരിപ്പാൻ കടിലും രീതു
 മാനവാന്മാർക്കു വെച്ചേറെ നെടുന്നൂരും.
 ബന്ധക്കുളയുള്ള ഭൂപഥം വന്നല്ലോ;
 ചെന്നിപ്പിടപ്രഭക്കന്മാരും വന്നിതു.
 വാടയ്ക്കരികിൽ യാമം നോക്കി വാഴുവാൻ
 വാടാതെ വെച്ചിതു യാമപ്പടകയും.
 പിന്നെക്കുളിച്ചു കുളിച്ചുക്കെട്ടത്തുടൻ
 വണ്ണം ചെച്ചിതങ്ങേറിയ വാടകൾ.
 മാടനൂപവരൊക്കെയോളനും
 കൂടവേ കോനിലകംകൊണ്ടു വീടതിൽ.
 പത്തുനാളിൽപുറമിത്തരം തീത്തതും
 പത്തുനൂറാനനം പറയുവേതോ?
 അഞ്ചാതെ ചെന്ന മരക്കൊട്ടയും തിരു-
 വഞ്ചക്കുളത്തു കിഴക്കുള്ള ഗോപുരം.
 തോടക്കെത്തിത്തു വെടിവെച്ചു പാത്തിതു
 കേട്ടുകൂടാതെ ചുഴയ്ക്കു പടിഞ്ഞാറും.
 വാടകൽതരേറ കിഴക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂർ
 കോട്ടക്കു നേരേ വാടക്കുമഞ്ചക്കുളം
 ഇട്ട മുഗ്ഗത്തിന്നു തെക്കുമിതിന്നകം
 മിക്കതും തീന്നിതു വാടകിടക്കുകൾ;
 മിക്കുള്ള ഭൂമി പടനിലമായിതേ.
 കണ്ടെത്തിത്തരേ നെടുവിരിപ്പുമപ്പോൾ
 കണ്ടുഭാവം വെടിഞ്ഞുനറുറുപ്പിച്ചു;
 വാടകിടക്കുകളും മതിലും തീത്തു
 വാടാതെ കുറിക്കളം രീതുക്കൊണ്ടുടൻ
 വെട്ടി നിവവും കുളിച്ചിതു; താഴീതെ
 തട്ടുപലകയും വെച്ചിട്ടതിൻകീഴെ

ഓലത്തടക്കിൽ കിടന്നാർ വഴിപോലെ
 ആലസ്സമെന്നിങ്ങേ യാദവും പാറത്തുടൻ.
 രാവിമേയും പിന്നെയുച്ചയ്ക്കു മന്തിക്കും
 കേവലം നിത്യവും നീങ്ങാതെ പോർ ചെയ്തു
 ചാലശിപക്കുത്തുന്നാരം വിശേഷിച്ചുമേ
 മോരേണ പോർ ചെയ്തിട്ടുതിച്ചിത്രമായ്.
 എന്നതിലക്കത്തൊന്നു വൻപട-
 യിന്നൊതുക്കേണമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ
 രണ്ടുകൂട്ടത്തിലുമുള്ളോർ ചിലർ പട-
 കണ്ടും കളഞ്ഞു പുറത്തിറങ്ങി ഭൂതം
 പേവാക്കു ചൊൽകയും ഭാഷണംചെയ്തയും
 കൂകിവിളിക്കയും മേവനടക്കയും
 കൈപ്പരിചകാട്ടി മെല്ലേ വിളിക്കയും
 കൈപ്പടംചേർവാളു പയ്യുന്നിളക്കിയും
 വക്കാണച്ചേറ്റുവാൻ തക്കതരം നോക്കിയും
 വെയ്ക്കും വെടി മെയ്ക്കുകൊള്ളാതെ വീഴ്കയും
 മേഘങ്ങൾപോയെന്തെല്ലാവിതമുണ്ടേ
 മേൽക്കിട്ടു കൊള്ളാതെ താണങ്ങൊളിക്കയും
 മുട്ടിച്ചുട്ടത്തുടൻ വെട്ടുപിണയ്ക്കയും
 തട്ടിത്തട്ടത്തക്കു വാങ്ങിയുമുന്നേരം
 അറററു വീഴുന്ന കാലം കരങ്ങല്ല-
 മിറററു വീഴുന്ന ചോരയൊലിക്കുന്നു.
 തിത്തിങ്ങെ തുങ്ങിക്കളിക്കുന്നതിൽ ചിലർ;
 ചത്തു യമപുരംപക്കക്കുതിൽ ചിലർ.
 ഉണ്ടകൊണ്ടു വയററിനു തൂളപെട്ടു
 പണ്ടവുമക്കടൽമാലയും ചാടുന്നു.
 ലത്തകളും കണ്ടു വിസ്തരം തേടുന്നു;
 സന്തതം മാരിപോലെ വെടിവയ്ക്കുന്നു.
 ഉള്ളം നടുങ്ങവേ കനക്കുത്തുകൊണ്ടു
 തൂളുന്നവിടക്കിടന്നു ചിലമപ്പോരും.
 ചങ്ങാതിമെത്താങ്ങിപ്പോകുന്നിതു ചിലർ;
 ചങ്ങാതിയോടു നിരൂപിക്കുന്നു ചിലർ;
 വെള്ളം കുടിയാഞ്ഞു വാങ്ങുന്നിതു ചിലർ;

പള്ളിയും വെട്ടേറും പായുന്നിതു ചിലർ;
കൊള്ളിപ്പോൽ ബാണവും നീക്കുകകൊണ്ടു
പൊള്ളിയ മേനിത്തോടൊട്ടുന്നിതു ചിലർ;
അണ്ണനെത്തേടി മണ്ടുന്നിതപ്പോരും ചിലർ;
പെണ്ണങ്ങളെപ്പേലേ കേണു നന്നീടുന്നു.
വശി പറയുന്നു; മീശ നിരത്തുന്നു;
നാരം പിണഞ്ഞെന്നു നോക്കിക്കൊള്ളുന്നു.
തോക്കിന്നു മുട്ടുപിടിച്ചു കൈ പൊള്ളുന്നു;
നീക്കുകകൊണ്ടു വസ്ത്രങ്ങൾ വേകുന്നു.
രാക്കൊള്ളിവസ്ത്രാൻ പട്ടുകൾ നോക്കുന്നു;
നീക്കുവരുതെ പട്ട ഭരിച്ചീടുന്നു.

നാലുമാനും തരം തങ്ങളിലിങ്ങനെ
ചാലുവ നിത്യം മുതൽക്കൊത്തുപോൻ ചെയ്യും.
കോശകൂടാരം പട്ടപറഞ്ഞിട്ടുവാൻ
വൃശ്ചത്തിനും പണിയെന്നു പറയാവൂ.
മുട്ടി നെടുവിരിപ്പുമെച്ച കോട്ട;
മുട്ടിയടുത്തു പെരുമ്പട്ടമപ്പോരും.
മാവു തെങ്ങും കുമ്പുഴും പന്നക്കൂട്ടവും
മേവുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ മറ്റും പലതരം
വട്ടക്കോട്ടയുടേ വാടയും കുറിയും
വട്ടത്തിലായ് ചമച്ചുള്ള ഭിക്ഷകളിൽ
ഖണ്ഡമായെണ്ണിച്ചാതുണ്ടകൾ കൈണ്ടൻ
തെങ്ങും ഭാഷയിൽ വീണു തലപൊളി-
ഞ്ഞെണ്ണുവേരല്ല ചത്തതും പോയതും;
വണ്ണമേ ചൊൽവതിന്നാലല്ലനന്ദനം.
ഇട്ട ചിരവിക്കമീതെ വളച്ചിൽ
കൊട്ടും കൊട്ടിയുള്ള ഉന്തേഴൻ കണ്ടുടൻ
പാശേഴുന്നെന്ന പാശേഴിയും തിരു-
വയെക്കുളത്തുകോട്ടയ്ക്കു തരഞ്ഞൊരു
വെള്ളക്കൊട്ടിയതും തുക്കിപ്പറഞ്ഞിതു
തള്ളിവടം ചന്തവീരനോടിക്കൊന്നെ.
പോരിന്നുപോയൊരു തീൻ നേരമെയ്തോ
പാശത്തെ കോട്ടയുമിട്ടിക്കൊമ്മക്കവേ.

കന്നലമന്നവൻ തന്നിത്തന്നിപ്പോൾ
 ഇന്നു കുറവില്ലിത്തന്നുമാറിത്തന്നാലും.
 വാങ്ങിയതോടുകൂടിയേറിയ കരിയറുവെന്ന
 പാക്കുപറഞ്ഞതുകേട്ടു ചൊല്ലി ലന്ന.
 വേണമേൻ ചൊരുതരമൊക്കിയ പോരിതു
 കന്നലമന്നനും കൊച്ചിവാഴ്ന്നന്നും.
 ഞാനിപ്പറഞ്ഞു കുടിപരിയാകൊല്ലാ;
 മാതത്തിനു പിന്തുണയെന്നതെയല്ല.
 കായ്കുണ്ടെങ്കിൽ താടനപനോടതു
 പാക്കായതുകണ്ടു പറഞ്ഞുകൊൾക വേണ്ട.
 നാം തമ്മിൽ കണ്ടു പറയേണ്ടതുകണ്ടെങ്കിൽ
 സ്വന്തരം കൊച്ചിയിൽ കോട്ടയിൽ വന്നാലും.
 അപ്പറം നീയും കൈമകിൽ വന്നാലും;
 ഇപ്പറം ഞാനുണ്ടെന്നു കില്ലില്ലേടേ.
 ഉത്തരമുത്തരം ചൊല്ലിയയച്ചവൻ
 കത്തിയ വെള്ളക്കൊടികണ്ടു ലത്തയും
 വെച്ചുവെടി; മുറിഞ്ഞതതു വീണ്ടു കൈടി-
 യാശ്ചരിയപ്പെട്ടു കണ്ടുവരേവരും.
 പാച്ചിൽ പിടിച്ചിതു ശോചിച്ചു സൈന്യവും
 കാശ്യപനനനോടു നാഗംപോയല്ല.
 പക്ഷിമൃഗങ്ങളെന്നയ അന്തരവും
 പക്ഷം തളന്നു വലഞ്ഞു ചെടി കേട്ടു
 ചാഞ്ഞുപോയെന്നതുകണ്ടു വടക്കേരും
 വാങ്ങുകയുണ്ടെന്നറച്ചു വാങ്ങിടിനാൻ.
 കന്നലമന്നവനാളിളകിയ
 മന്നനും മക്കാട്ടുമെന്നവരും വാങ്ങി.
 നല്ല തിന്നയെങ്ങുതിവഴിച്ചതും
 നല്ലനാം വോഴിക്കാട്ടു താമച്ചുനോരും
 വാങ്ങി കച്ചവള്ളിമെന്നവനും പിന്ന
 നീങ്ങാത മറയ്ക്കു മടയ്ക്കിമാർകളും
 വാങ്ങിയൊഴിച്ചുവെച്ചെന്ന ലത്തയും
 നീങ്ങാതയെങ്ങുണ്ടെന്നു തൊക്കൊട്ടൊരു
 ചേച്ചിയിൽ ചേക്കുമാൻ വാണിയന്ന തിരു.

വഞ്ചിക്കുളത്തു മുക്കാൽവട്ടം തന്നെ
 ചുറ്റുമേ രണ്ടുണ്ടിയിട്ട മതിലതും
 തെറ്റൊന്നുടച്ചു നീരത്തിരു ലന്തകൾ.
 വട്ടക്കോട്ടയതും തട്ടിപ്പൊടിപ്പട്ടൻ
 വാട്ടമൊഴിഞ്ഞു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നൊല്ലാ.
 കൊല്ലംതെങ്ങുറിനാലുത്തഞ്ചായതും
 നല്ല മാമ്പഴം കന്നിയെന്നതിൽപ്പൊതിയും
 സാദരമെത്തിരുവഞ്ചക്കുളത്തിന്നു
 കാതം വഴിപാലേ നേരേ വടക്കുള്ള
 കോട്ടപ്പറമ്പിൽ തോട്ടികൾ ചമച്ചിതു
 കോതിയലാതെ ചിറമ്പിയും വാടയും.
 കാവലുംവച്ചുശുദ്ധമാണന്തരം
 കേവലം വാങ്ങീതു ബന്ധക്കുളവരും.
 കൊച്ചിയിൽ വാങ്ങീ കുമ്പോരുനേരം
 വച്ചു മറക്കൊട്ടയും വീണ്ടുപോന്നടൻ
 കൊച്ചിയിൽ കോട്ടയ്ക്കു റിക്കിലകുറുപ്പു.
 ഒട്ടനേരം പറഞ്ഞിട്ടുതെങ്ങൻ
 വാട്ടമൊഴിഞ്ഞിരുന്നൊളതു കാലമേ
 കൂട്ടരോടും പരമാനന്ദവും പൂണ്ടു
 കേട്ടൊഴിഞ്ഞൊരു കിളിമകൾ താനുമേ.

പട്ടപ്പ: 3 അപ്പാലം സമാപ്തം.

ശ്രീ: 30.

കാട്ടുകയറുക: അല്ലാതെ വിരവദം ചെയ്യുകയില്ല. ഒട്ടം=(സോറോളീയ
ത്ത്); സോറോളീയ; സാമാന്യമായൊരു.

ര.ന. ഉറടേ=ഗുരുമാരി.

ര.ന. വെട്ടിപ്പവട്ടപ്പിച്ചു=കെട്ടം. ആളില്ലാതെയായി. പൂമി-മരി.
മുനൽ=മുനയിൽ.

ര.ര. കടക്കം=കടക്കം. കടക്കം=കടക്കം. വെ
ക്കം=പ്രാണൻ. കാണിപ്പവട്ടം=വെക്കം പാറവട്ടം. ആണിപ്പവട്ടം=വി
ക്കിപ്പവട്ടം (യുദ്ധ) സമ്പ്രദായം.

ര.ര. വില്ലാമംഗം=മീനമാസം. കേക്കിട്ടം=കേക്കിട്ടം. വെ
ക്കം=കേക്കിട്ടം. കേക്കിട്ടം ഇതായതും എന്നായിരുന്നു വെക്കം. വെക്കിട്ടം=കേക്കി
യിൽനിന്നുംകൊണ്ടു യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിനു ശിഖിച്ചിട്ടുള്ള കേസന്തം. ഇങ്ങനെയുള്ള
കേസന്തം ഇവക്കും ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനുമുണ്ടായിരുന്നു. ചെമ്പകശ്ശേരിവെക്കി
പ്പടയുടെ യുദ്ധാധിപൻ എന്നു വെക്കിട്ടംകൊണ്ടു.

ര.ന. കർപ്പൂരത്തുളക്കൽ യെപ്പട്ട മുത്തൻവഴിമന്നനെയും അതരായി
നേയും ചെയ്തുകൊണ്ടു. അതുവന്നപ്പോൾ രോമവർമ്മൻ അദ്ദേഹം അതരസ്ഥാനം
യെക്കിട്ടം; അതരകൊണ്ടായിരുന്നു യെ. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനെ കണ്ടപ്പോൾ
ചെമ്പകശ്ശേരി പൂർവ്വദേശം മുഴുവൻ നൽകിച്ച് അവിടത്തെ കടക്കമെന്തായ
പാർവ്വതീയുടെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു കവി വെക്കിട്ടം.

ര.ര. കർപ്പൂരക്കുളക്കൽ യെപ്പട്ട മുത്തൻവഴി കർപ്പൂരക്കുളക്കൽ കവി
കർപ്പൂരക്കുളക്കൽ. ഈ കവിപ്പട്ട കർപ്പൂരക്കുളക്കൽ കവി വെക്കിട്ടം രോമവർമ്മനെ
സംഘടിപ്പിച്ചു അതരസ്ഥാനത്തിൽ. 'വെക്കിട്ടം' എന്നതിൽ 'വെ' കടക്കത്തിൽ കേ
ക്കിട്ടംകൊണ്ടു. ഇതുപോലെ മറ്റു കവി വെക്കിട്ടംകൊണ്ടു. രോമവർ
മ്മനെയും മറ്റും പ്രാർത്ഥിച്ചാൽ അതരസ്ഥാനത്തിൽ കവി ഈ വെ
ക്കിട്ടത്തിൽ അതരക്കിട്ടം.

ര.വ. പിടിച്ചുപിടിച്ചുപിടിച്ചുപിടിച്ചു. പിടിച്ചുപിടിച്ചു മോരമാരുവി
ക്കൻ സഹായം രോമവർമ്മൻ കർപ്പൂരക്കുളക്കൽകൊണ്ടു കാപ്പൻ നൃത്തം
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവസ്ഥാനത്തിൽ വിരമമായി. പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേ
ക്കിട്ടംകൊണ്ടു. കേക്കിട്ടം=കേക്കിട്ടം. നോക്കുക. പിടിച്ചുപിടിച്ചു ചെമ്പക
ശ്ശേരിരാജാവ് രോമവർമ്മനെക്കുറിച്ചു ചേക്കുന്നു. കർപ്പൂരക്കുളക്കൽ=കർപ്പൂരക്കുളക്കൽ.

ര.ന. ആളിടം=ആളിടം. മരിവെക്കം=മരിവെക്കം. പെക്കിട്ടം=ക
ർപ്പൂരക്കുളക്കൽ. ഇതു ചെമ്പകശ്ശേരിയുടെ വെക്കിട്ടം. ഇതു നോക്കുക
വിടകൾ വിടകൾ.

ര.ര. നരപതി=മുത്തൻവഴിരാജാവ്. സുരവർമ്മനെക്കുറിച്ചു
നായ അംഗം. ദൈവം എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കിയില്ല.

ര.പ. വെക്കിട്ടത്തിൽ കേക്കിട്ടം=ഇതു മറ്റൊരുവെക്കിട്ടത്തിൽ കർപ്പൂ
രക്കുളക്കൽ അതരസ്ഥാനം. അതരസ്ഥാനത്തിൽ=ദൈവസ്ഥാനമായ
ബാലി. തരസ്ഥാനം=സുഗ്രീവൻ. കടക്കം=കടക്കം. നോക്കുക. നോക്കുക
കാക്കൽ. മുത്തൻവഴി=നായപതി. അതായതു പൂർവ്വസ്ഥാനമായ വെക്കിട്ടം.
ആളിടം, പർവ്വത, ഈ രാജാക്കന്മാർ പൂർവ്വ സ്ഥാനമായ ചെമ്പകശ്ശേരി
രാജാവും. മറ്റും മറ്റും വെക്കിട്ടം നോക്കുക. പെക്കിട്ടം=കർപ്പൂരക്കുളക്കൽ
കർപ്പൂരക്കുളക്കൽ.

കുറ. ചന്ദ്രനാദിമൂലംകേരളീയർക്കു യുവരാജാവ്. രണ്ടമന്നവളീരൻ=
 രാജാവിന്റെ മരണംചെയ്തവൻ (അസാധുവാച പൂരയോഗം).

കു. പൊന്തമുളകൾ=വേലാർമനാമരകളായ പൂവികൾക്കുക്കുറൻ.
 ചവുട്ടം=ഒരുമാതിരി കറുപ്പം. ഉതിരം=തവിരം, അമ്മപോലെ പോൽചെയ്യ.

കു. ആമുളിയന്നവൻ=സാമൂതിരി. കുഞ്ചി=ആയുധം. പകുത്തു=ചുരുക്കം.

കു. ചീഴ്=ശ്ലീ, കരകൾ=സ്ത്രീകൾ.

കു. ചവട്ടിയാർ=ചവട്ടി. ആനമേൽനിന്നുകൊണ്ടു ആറു മൊട്ടിയിൽ
 യാചയ്ക്കാൻ യാട (മൊട്ടിയാർ) തീർത്തു.

നാ. വാരിയീക്കൽ=കപ്പൽ. കെട്ടെല്ലർ അക്കാലത്തു നാലു ശവുര
 ജലത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് ഉപരി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളല്ലോ. ചീന്=നശിതം.
 കണയാർക്കുള്ളൂം=കണയാവുപയോഗിക്കുന്ന ആനകളുള്ളൂം.

നാ. ചാട്ടിക=ജാതിക. വളരും=ഉണക്കിയതിൻ. തഞ്ചി=സഞ്ചി.

നാ. അക്കുപ്രിയം=റോസ്. വിളമ്പുന്നതെല്ലാം=വിളമ്പിയിൽ വെട്ടിക്കുറുത്തു
 തൊട്ടുകിയ ചേല. പിണി=പരുപരുത്ത.

നാ. വെണ്മനാദി=വൃണ്മനാദികൾ. നാണിം=നാണയം. നാണാ
 ക=നാണിക്കാത്തു ഗീർജയ. കറുത്തകുട്ടങ്ങൾ=ഇവർ സ്ത്രീകൾക്കുവേണ്ടു വേല
 ന്നുള്ള നാണാ കറപ്പികൾ. താലനം=പെട്ടികൾ.

നാ. പത്തുതൊന്നൻ=ആദിത്യൻ.

നാ. പാശ്ചാത്യരെന്ന പേരിലേ=ഇവർ പൊട്ടുയിരുകാരുടെ കലവൻ.

നാ. ചവട്ടിചേർ=തയംചേരൻ. കുടിപതി=പ്രധാനൻ. കറുത്തപതി
 യൻ=തയവൻ. തടക്കം=മറ്റുപ്രമാർ.

നാ. കോവ്=കാവ്. കേട്ടവരിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞ ചെട്ടികൾ.

தேவநகரம்.

44000	വര,	അമ്പലം,	സുബാസം
൧	മര	അമ്പലി	അമ്പലി
൨	വര	വര	വര
൩	വര	കര	കര
൪	നര	കര	കര
൫	നര	കര	കര
൬	നര	കര	കര
൭	നര	കര	കര
൮	നര	കര	കര
൯	നര	കര	കര
൧൦	നര	കര	കര
൧൧	നര	കര	കര
൧൨	നര	കര	കര
൧൩	നര	കര	കര
൧൪	നര	കര	കര
൧൫	നര	കര	കര
൧൬	നര	കര	കര
൧൭	നര	കര	കര
൧൮	നര	കര	കര
൧൯	നര	കര	കര
൨൦	നര	കര	കര

National Library,
Calcutta-27.